Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	i Udvalg ved Valdemar Thisted.
Titel | Title:	Eventyr og Fortællinger af Tusind og een Nat
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 6
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Schubothes Boghandel, 1852-54
Fysiske størrelse | Physical extent:	6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Indhold.

Side

Nureddin Ali's og Bedreddin Hassans Historie .....5.

Aly Shah eller den falske Khalif .....86.

Tryllehesten .....124.

Den gjerrige Kadi .....168.

Prinds Ahmed og Feen Peri-Banu .....184.

Kongen og Dronningen af Habysinien .....216.

Abu Mohamed Alkeslans Historie .....232.

Neama og Noam .....261.

Prinds Kamaralsamans og Prindsesse Badurs Historie .....297.

Et Mirakel med en afskaaren Næse .....380.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

Sjette Deel.

Nureddin Ali's
og
Bedreddin Hassans
Historie.

Storvizieren Giafar fortalte engang sin Herre og Ven, Khalifen Harun al Rashid, følgende Historie:

Hersker over de Troende, der gaves engang i Ægypten en sjelden retfærdig, velgjørende og gavmild Sultan, der tillige var saa krigserfaren og tapper, at han var en Skræk for alle sine Naboer. Han var en Ven af de Fattige, og begunstigede de Lærde, hvilke han hævede til de højeste Embeder og Værdigheder i Riget.

Denne Sultans Vizier var ligeledes en retsindig og viis, samt i alle skjønne og nyttige Videnskaber velbevandret Mand. Vizieren havde tvende Sønner, som begge med Ære traadte i deres Faders Fodspor. Den ældre af dem hed Shemseddin Mohamed, den yngre Nureddin Ali. Begge vare begavede og elskelige; men dog besad især den Sidste alle en lykkelig Naturs og en heldig Opdragelses Fortrin.

Da deres Fader Storvizieren var død, lod Sultanen dem kalde til sig, og beklædte dem begge med en almindelig Viziers Klædebon, idet han sagde til dem: — Det

Tab, som I have lidt, deler jeg selv og hele mit Rige med Eder. At dette er Sandhed, vil jeg stræbe at bevise, idet jeg af bedste Evne hædrer den afdøde Viziers Minde i hans Sønner. Jeg udnævner Eder begge til mine Vizierer, og forlanger ikke Andet af Eder, end at I skulle tage Eders hedengangne Fader til Mønster. —

De tvende nye Vizierer takkede Sultanen for den dem beviste Naade, og gik hjem for at besørge deres Faders Begravelse. Først en Maaned efter gik de ater ud, og toge for første Gang Sæde i Sultanens Raadsforsamling, hvilken de fra denne Tid regelmæssig bivaanede. Men naar Sultanen tog paa Jagt, ledsagede ham stedse een af de unge Vizierer, og de nøde afverlende denne Ære.

De to Brødre havde hidtil i uforstyrret Ro og Enighed boet og ført Huusholdning sammen. Da de en Aften efter Maaltidet — den følgende Dag skulde den ældre Broder følge Sultanen paa Jagt — sade og underholdt sig med hinanden om ligegyldige Ting, yttrede endelig den Ældste: — Da vi ere Brødre og Venner af eet Hjerte, synes det mig, at vi paa samme Dag skulde ægte tvende Søstre af en os værdig Familie. Hvad siger Du dertil? —

— Denne Tanke — svarede Nureddin: — er vort Broderskab og Venskab aldeles værdig, og jeg er beredt til Alt, hvad Du i denne Henseende bestemmer. —

— Ja, men det er endnu langtfra det Hele. — vedblev Schemseddin: — Min Fantasi gaaer endnu langt videre! Lad os sætte, at vore Hustruer nedkomme paa den samme Dag, din med en Søn og min med en Datter! Hvad vilde da være naturligere end at vi til Befæstelse af vort Venskab i Tiden giftede dem med hinanden? —

— Det er et prægtigt Forslag! — raabte Nureddin Ali: — Et saadant Ægteskab sætter Kronen paa vor Broderkjærlighed; med Glæde indvilliger jeg deri! — Men hvis det virkelig kom saa vidt, — tilføjede han: — vilde Du da vel forlange nogen Morgengave af min Søn? —

— Det vilde vel falde af sig selv; — svarede Shemseddin: — jeg er endogsaa overbeviist om, at Du, foruden det Sædvanlige, vilde tilstaa din Søn i det Mindste tre tusinde Zechiner, tre Landgodser og tre Slaver. —

— Deri er jeg dog ikke saa ganske enig med Dig, — yttrede den yngre Broder: — Ere vi ikke Brødre, Venner, og dertil sideordnede Embedsmænd? Og vi begge vide jo desuden, at altid Mandkjønnet har Fortrinet fremfor Kvindekjønnet. Mon det derfor ikke snarere vilde blive din Sag at sørge for et godt Udstyr? Som det lader, skulde Man næsten tro, at Du havde Tilbøjelighed til at skjære Remme af andre Folks Ryg! —

Disse Yttringer lod Nureddin Ali falde i halv Spøg; men Shemseddin tog dem op i ramme Alvor. — Vee over din Søn, at Du vover at give ham Fortrinet for min Datter! Jeg forbauses endogsaa over, at Du vover at anse ham for et passende Parti for hende! Vanvittig maa Du isandhed være, at Du tør agte Dig mig lige, og yttre, at vi ere Embedsbrødre paa lige Trin! Hovmodige Daare, efter det, der nu er foregaldet imellem os, vilde jeg ikke give din Søn min Datter, selv om Du lod ham forgylde fra Overst til Nederst! —

Paa denne Maade blev den snurrige Strid imellem Brødrene angaaende deres endnu ufødte Børns Giftermaal

endnu længe fortsat; det ene Ord tog det andet, og Shemseddin forløb sig tilsidst saa vidt, at han i truende Tone yttrede:

— Skulde jeg ikke netop imorgen ledsage Sultanen paa Jagt, skulde det visselig gaa Dig ilde. Men saasnart jeg er vendt tilbage, skal det være min første Omsorg at lære Dig, om en yngre Broder tør føre saa uforskammet Tale imod den ældre, som Du nylig har ført. —

Og Brødrene skiltes som Uvenner fra hinanden for at begive sig til Hvile.

Den følgende Morgen forlod Shemseddin Mohamed ganske tidlig Kahira ifølge med Sultanen, der slog ind paa Vejen til Pyramiderne. Nureddin Ali havde tilbragt en meget urolig Nat. Endelig var han efter moden Overvejelse kommen til den bestemte Anskuelse af Sagen, at han umulig længer kunde leve sammen med en Broder, som behandlede ham paa en saa overmodig Maade. Følgende Vers, som han fremsagde for sig selv, antyde nærmere den Beslutning, han havde fattet:

— Vandenes ubevægelige Overflade fordærves og gaaer i Forraadnelse; alene Stormen holder Vandet frisk, idet den oprører samme. — Forlod Løven ikke Skoven, vilde den kun sjelden finde Bytte, og hvis Pilen ikke forlod Buen, vilde den aldrig træffe. Hverken Fordeel eller Berømmelse seer jeg i et roligt og dorsk Ophold paa samme Sted; disse gyldne Goder findes alene i Virksomhed og paa Rejser. — Rejs altsaa! Du vil finde tifold Erstatning for det, Du efterlader, og Livets Ynde fremgaaer alene af Adspredelse. —

Uden at spilde Tiden lod Nureddin Ali et dygtigt Muuldyr sadle, forsynede sig rundelig med Guld,

Klenodier samt med nogle Levnetsmidler, og reed bort, efter at have givet sine Folk den Besked, at han blot vilde blive nogle Dage borte.

Saasnart han havde Kabira bag sig, slog han ind paa Vejen til Arabien, og ilede fremad saa stærkt, han formaaede. Men i Orkenen maatte det af Anstrengelse udtømte Muuldyr ligge under, og Nureddin Ali saae sig nødt til at fortsætte sin Rejse tilfods. Heldigviis blev han indhentet af et til Balsora gaaende Jilbud; dette tog ham op hos sig paa Kamelen, og fortsatte sin iilsomme Fart.

Da Nureddin Ali paa denne Maade hastig havde naaet Kahira, tog han taknemlig Afsked fra Postrytteren, og vandrede igjennem Staden for at opsøge sig en Bolig. I een af Hovedgaderne mødte han en fornem Herre med et talrigt Følge, hvem Stadens Indvaanere ydede de største Æresbeviisninger, hvor han kom frem. Overalt bleve Folk staaende, eller kastede sig endogsaa ned, medens han drog forbi, og Nureddin Ali fulgte heri Mængdens Exempel. Den fornemme Herre var ingen Anden end Sultanen af Balsoras Storvizier, som reed igjennem Staden for ved sin personlige Nærværelse at befordre Opretholdelsen af Roligbed og god Orden. Tilfældigviis faldt hans Blik paa den unge Mand, og han fandt overordentligt Behag i hans smukke og aabne Ansigtstræk. Da han kom ham paa Siden, holdt han derfor stille og spurgte ham, Hvem han var og hvor han kom fra.

— Herre, — svarede Ynglingen: — jeg hedder Nureddin Ali, og har forladt Kahira, min fædrene Stad, af retfærdig Uvillie over en Slægtning, der har fornærmet mig saa haardt, at jeg heller vil gjennemvandre den vide Verden og dø imellem Fremmede end vende tilbage til Ægypten. —

Hertil svarede Storvizieren, en smuk og ærværdig Olding: — Min Søn, betænk Dig vel paa hvad Du har ifinde at gjøre! Der gives kun Elendighed i den vide og fremmede Verden; I er endnu for ung til at kjende alle de Ulemper, som I udsætter Eder for. Følg heller med mig! Maaskee kunde det lykkes mig at bringe Eder til at glemme Aarsagen til Eders frivillige Forviisning. —

Nureddin Ali fulgte uden Betænkning Storvizieren af Balsora og gav sig i hans Tjeneste. Ikke længe varede det, inden Vizieren erkjendte hans mange gode Egenskaber og vandt ham kjær som en Søn. Derfor tog han en Dag, da han var alene med ham, tilorde paa følgende Maade: — Som I begriber, kan jeg ikke nære Haab om endnu at have lang Tid at leve i. Himlen skjænkede mig een eneste Datter, som netop nu har naaet den mandbare Alder. Hun er baade smuk og god og velopdragen. Flere af Hoffets højeste Embedsmænd have allerede bejlet til hendes Haand for deres Sønner; men jeg har endnu ikke kunnet bestemme mig for noget Parti. Men da jeg lærte Eder at kjende, opstod det Ønske hos mig, at knytte Eder til mig med de snevreste Baand, og der synes mig nu Intet mere ønskeligt end at faa Eder til min Svigersøn. Modtager I mit Tilbud, vil jeg erklære Sultanen min Herre, at jeg, idet jeg vælger Eder til min Dattermand, antager Eder i Søns Sted, og bede ham om engang i Tiden at lade en Storviziers Værdighed gaa over paa Eder. Og da jeg i min fremrykkede Alder trænger til Ro, vil jeg allerede nu overlade Eder Bestyrelsen af min store Formue og den største Deel af mine Embedsforretninger. —

Da den ædle Vizier havde endt sin hjertelige Tiltale, kastede Nureddin Ali sig for hans Fødder, og

erklærede, fuld af Glæde og Taknemlighed, at han i Alt vilde overgive sig i hans Hænder som i en Faders. Da hidkaldte Storvizieren de fornemste Tjenere i sit Huus og befalede dem at udsmykke den store Sal i hans Palads og foranstalte et prægtigt Maaltid. Da Alt var beredt, lod han Stadens og Hoffets mest anseete og ypperste Mænd indbyde til sig, og saasnart de vare forsamlede, holdt han følgende Tale til dem, hvori han paa en snild Maade vidste at bortfjerne Bitterheden i de Afslag, som de tidligere havde modtaget med Hensyn til hans Datters Haand:

— Mine ædle Herrer, jeg føler en inderlig Glæde over nu at kunne meddele Eder Noget, som jeg hidtil har maattet bevare under en dyb Hemmeligheds Slør. Jeg har en Broder, som er Storvizier hos Sultanen af Ægypten, ligesom jeg har den Ære at være det hos Sultanen af Balsora, vor Herre. Denne Broder havde een eneste Søn, som han ikke vilde formæle i Ægypten, men, ifølge tidlig Aftale med mig, naar den passende Tid kom, sende herhid til Balsora for at ægte min Datter og saaledes forene vor Stammes tvende Grene. Denne Søn kan jeg nu forestille Eder i denne unge Mand, min tilkommende Adoptivsøn og Dattermand. Sluttelig smigrer jeg mig med, at I alle ville med Eders Nærværelse beære hans Bryllup, som er bestemt til at højtideligholdes idag, hvortil Allah give sin Velsignelse! —

Ingen af alle de Tilstedeværende, saa levende de end havde attraaet at komme i Svogerskab med Storvizieren, fandt det efter denne Meddelelse underligt, at han foretrak sin Brodersøn for alle fremmede Bejlere, og den ærefulde Maade, hvorpaa han indbød dem til Festen, forsonede dem fuldkommen med den unge Mands Lykke.

Saasnart den glimrende Forsamling havde bevidnet Storvizieren af Balsora sin Glæde over hans Datters Bryllup med Nureddin Ali, gik Man tilbords. Ved Maaltidets Slutning blev der, som sædvanlig ved slige højtidelige Lejligheder, budet fiint Bagværk omkring, og efterat Alle, ifølge Skik og Brug, havde taget saa meget til sig deraf, som Enhver kunde føre med sig hjem, traadte Kadi'en og Vidnerne ind med Ægteskabskontrakten. De Fornemste i Selskabet skreve deres Navne under, og derpaa brøde de alle op.

Da der nu ingen Andre var tilbage end Husets Tjenere, befalede Storvizieren, at der skulde gjøres et kosteligt Bad rede, og at Nureddin Ali skulde føres deri og betjenes. I Badet fandt den unge Mand ganske nyt Linned af en Fiinhed og Skjønhed, saa at det var en Lyst at betragte det, samt alt Andet, hvad der hørte til en prægtig Paaklædning. Saasnart han efter alle en fuldkommen Kunsts Regler var bleven vadsket, afgneden, salvet og betjent med de kosteligste duftende Vande, iførte han sig den glimrende friske Dragt, og forekom nu sig selv at være bleven et aldeles nyt Menneske, omskabt til den lykkeligste Tilværelse. Duftende af tusinde Arter Vellugt vendte han derpaa tilbage til sin Svigerfader; denne glædede sig hjertelig over hans gode Udseende, lod ham tage Sæde hos sig og sagde til ham: — Min Søn, I har betroet mig, Hvem I er og hvilken Rang I tidligere indtog ved det ægyptiske Hof. Iligemaade meddeelte I mig, at en Strid med Eders Broder havde foranlediget Eder til at forlade Eders Fædreland. Jeg beder Eder nu, ganske aabenhjertig at betro mig Anledningen til denne Strid; thi med fuld Ret kan jeg nu, vil mig tykkes, gjøre Fordring paa hele Eders Fortrolighed. —

Nureddin Ali fortalte da sin Svigerfader udførlig den Tvist, han havde havt med sin Broder, og Storvizieren kunde ikke høre derpaa uden at lee højt.

— Kan der vel — udraabte han: — gives noget mere naragtigt i den hele Verden? Men er det ogsaa virkelig muligt, at I bleve uenige over et indbildt Giftermaal imellem Børn, som endnu ikke vare til? Det gjør mig sandelig ondt, at slig en latterlig Ting skulde være Aarsag til en Skilsmisse fra Eders Broder, som I elskede og af hvem I dog sikkerlig var gjenelsket ikke mindre højt. Men Eders ældre Broder havde Uret i at tage en spøgefuld Yttring for en Fornærmelse, og jeg har Grund til at takke Himlen for en Tvist, der forskaffede mig en Svigersøn, som I er, ganske efter mit Hjerte. — Men — vedblev Oldingen: — det er allerede silde, og I maa ikke lade min Datter vente længer. Imorgen skal jeg forestille Eder for Sultanen, der, som jeg haaber, nok vil modtage Eder paa en Maade, hvormed vi begge kunne være tilfredse. —

— Nu indtraf det højst mærkværdige Tilfælde, — vedblev Giafar, henvendt til Harun al Rashid: — at netop paa den samme Dag, som dette Bryllup fandt Sted i Balsora, ogsaa Shemseddin Mohamed formælede sig i Kahira.

Efterat nemlig Nureddin Ali havde forladt Kahira for aldrig mere at vende did tilbage, henrandt en heel Maaned, inden Shemseddin kom hjem igjen med Sultanen, der næsten ingen Grændse kjendte for sin Jagttilbøjelighed. Saasnart han saae sig løst fra Sultanens Tjeneste, ilede han op paa sin Broders Værelse, men fandt ham naturligviis ikke; med Forbauselse maatte han erfare,

at Nureddin Ali den samme Dag, da han selv var brudt op med Sultanen for at gaa paa Jagt, under Paaskud af en tre til fire Dages Udflugt havde forladt Kahira, og ikke havde ladet høre fra sig siden. Dette gik ham saa meget nærmere tilhjerte, som han ikke kunde tvivle om, at jo de haarde Ord, hvormed han havde forladt sin Broder, vare Aarsag til hans Undvigelse. Han sendte strax Jilbud ud til alle Sider, lige indtil Damascus og Haleppo; men Nureddin Ali befandt sig allerede for længe siden i god Behold i Balsora, og Budene vendte tilbage uden nogen Efterretning om ham. Imidlertid opgav Shemseddin dog ingenlunde hermed sine Forsøg paa at gjenfinde sin Broder. Men kort Tid efter fik han Lyst til at formæle sig, og forbandt sig med Datteren af en mægtig og anseet Mand, netop paa den samme Dag, som Nureddin Ali holdt Bryllup i Balsora. Skjæbnen har sine besynderlige Luner.

Men herved blev det ingenlunde. Thi paa samme Tid, ja paa samme Dag, som Shemseddins Gemalinde bragte en Datter til Verden i Kahira, fødte Nureddin Alis Hustru i Staden Balsora et dejligt Drengebarn, som fik Navn af Bedreddin Hassan. Storvizieren af Balsora viste sin store Glæde over denne lykkelige Begivenhed ved en overordentlig Gavmildhed og prægtige offentlige Fester. Men for endvidere at give sin Svigerson et Beviis paa sin faderlige Godhed, benyttede han den første Lejlighed til at udbede sig den Naade hos Sultanen, at hans Embede med det Samme maatte gaa over paa Nureddin Ali, forat han kunde have den Glæde og Trøst, før sin Død at see sin Svigerson beklædt med en Viziers Værdighed.

Sultanen, hvem Nureddin Ali i ualmindelig Grad havde behaget, da han strax efter Bryllupet var bleven ham forestillet, og om hvem han senere ikke havde hørt Andet end alt Godt, bevilgede Vizierens Andragende saa venlig og ærefuldt, som det blot lod sig ønske, og gav Befaling til, at Nureddin Ali skulde beklædes med en Storviziers Klædebon. Den gode Svigerfaders Glæde naaede sin højeste Spidse, da han den følgende Dag saae sin Svigerson i hans Sted indtage Forsædet i Divanet og udføre alle en Storviziers Forretninger med saadan Dygtighed og Værdighed, som om han havde været Storvizier hele sit Liv. Fra nu af ledede Nureddin Ali stedse Divanets Forhandlinger, saa ofte som Alderdomsskrøbelighed forhindrede hans Svigerfader i at møde. Den gode Olding døde fire Aar efter Nureddin Alis Formæling med hans Datter, med den glade Bevidsthed, at han havde efterladt sig en Udsæd, der længe vilde bære velsignede Frugter for hans Familie og Fædrelandet.

Nureddin Ali viste ham den sidste Ære med hele en Søns ømme Ærbødighed, og overtog saa fuldkommen en Storviziers Embede hos Sultanen af Balsora.

Saasnart Nureddin Alis Søn Bedreddin Hassan var fem Aar gammel, gav Man ham en fortræffelig Lærer, der skulde opdrage ham paa en hans høje Byrd og hans ypperlige Evner værdig Maade. Thi Drengen viste tidlig en ualmindelig Forstand og en stor Modtagelighed for Alt, hvad der var godt og videværdigt. Da Bedreddin Hassan efter to Aars Forløb fuldkommen vel kunde læse, gav hans Lærer ham Koranen i Hænder til at lære udenad. Nu fik han ogsaa andre

Lærere, efterhaanden i alle Videnskaber, og disse havde allerede i hans tolvte Aar bragt ham saa vidt, at han ikke længer behøvede deres Vejledning. Paa samme Tid vare hans Legeme og hans Ansigtstræk allerede saa fuldkommen uddannede, at han maatte vække Glæde og Beundring overalt, hvor han traadte frem, saaledes som Digteren siger:

— Neppe viser han sig, saa raabe Alle: — Allah være priset, som forstaaer at forme saa vidunderlig skjønt! — Han er Skjønhedens Fyrste, og Alverden maa hylde ham. — Skjønheden selv har i tydelige Træk skrevet i hans elskelige Aasyn: — „Beundrer og elsker ham!" —

Hidtil havde hans Fader blot været betænkt paa at uddanne hans Sjæl ved nyttige Kundskaber, uden at føre ham ind i Verdenslivet. Nu først gav han ham Tilladelse til at forlade Haremet, og den første Vandring, som Fader og Søn gjorde med hinanden, gjaldt Sultanens Palads. Overalt, hvor han kom frem paa Gaden, stimlede Folk sammen, og lode høje Forundringsraab høre over hans Skjønhed, i Forbindelse med tusinde Belsignelser. Sultanen modtog dem meget naadig, baade for Faderens egen Skyld, i hvem han havde fundet sin Regjerings trofaste Støtte, og for Sønnens Skyld, af hvis ungdommelige Ynde og klare Forstand han følte sig højligen indtagen. Han opmuntrede Nureddin Ali til at anvende Alt paa det unge Menneskes Uddannelse, forat han engang i Tiden kunde blive hans Efterfølger i hans høje og ansvarsfulde Bestilling.

Det vilde isandhed ogsaa have været Synd at sige, at Nureddin Ali undlod Nogetsomhelst, selv det Mindste af hvad der kunde føre til dette Formaal. Ef-

terhaanden satte han ham ind i alle Rigets Forhold samt alle en Viziers Pligter, og nød den skjønneste Løn for sine faderlige Bestræbelser. Men Skjæbnen vilde dog ikke, at han skulde nyde de egentlige Frugter af sit Værk. Saasnart han med inderlig Fryd saae det fuldendt, blev han pludselig angreben af en hidsig Sygdom, der hastig bragte ham paa Gravens Rand. Den ædle Nureddin Ali nærede heller ikke noget forfængeligt Haab om at komme sig igjen, men beredte sig paa at dø som en ægte troende Muselmand. I disse kostbare Øjeblikke var hans dyrebare Søn saa godt som hans eneste Tanke; uden at spilde Tiden lod han ham kalde for sig, og talte saaledes til ham:

— Min Søn, Du seer, at denne Verden med al dens Herlighed er forgængelig; først i et andet Liv ville vi komme til at nyde en evig vedvarende, uforkrænkelig Lykke. Du maa derfor allerede nu berede Dig paa den Stemning, hvori jeg nu befinder mig, forat Du kan see en blid og angerfri Død imøde, uden Bebrejdelser for at have forsømt en god Muselmands og et retskaffent Menneskes Pligter. Religionens dyrebare Love er Du tilstrækkelig indviet i; med Hensyn derimod til en retskaffen Vandel vil jeg give Dig adskillige Lærdomme, som Du vil vide at benytte. Dog først og fremmest er det nødvendigt, at Du lærer Dig selv at kjende, ikke alene, hvad men ogsaa Hvo Du er, og jeg maa derfor gaa noget tilbage i Tiden for at lade Dig vide, fra hvilken Slægt og fra hvilket Land Du nedstammer.

— Mit Fædreland er Ægypten, hvor min Fader, din Bedstefader, var den derværende Sultans første Minister, og jeg tilligemed min Broder, din Onkel, efter ham beklædte Vizierers Embeder. Min Broder, Shems-

eddin Mohamed, er, saavidt jeg veed, endnu ilive. Visse Omstændigheder tvang mig til at forlade ham, hvorpaa jeg ægtede Vizieren af Balsoras Datter og efterfulgte min Svigerfader i Embede og Værdighed. Dog alt dette vil Du faa en fuldstændigere Underretning om i et Skrift, som jeg vil efterlade Dig. Naar jeg er død, maa Du læse det igjennem med Eftertanke; Du vil blandt Andet deri finde min Bryllupsdag og din egen Fødselsdag optegnede. Det er rimeligt, at disse Efterretninger engang i Tiden kunne komme Dig tilnytte, og Du maa derfor omhyggelig gjemme det beskrevne Hefte. — —

Bedreddin Hassan formaaede ikke længer at holde sine Taarer tilbage. Dybt bedrøvet over sin Faders Tilstand aflagde han det højtidelige Løfte, at han skulde forvare Optegnelserne som sin kosteligste Skat og efter Evne stræbe at føre sig dem tilnytte.

Nureddin Ali følte sig allerede meget svagere, og han troede at kunne tælle sine Øieblikke. Derfor vedblev han, saasnart han igjen nogenlunde havde samlet sine Kræfter, paa følgende Maade:

— Min Søn, din allerførste Grundsætning maa være den, ikke at pleje Omgang med alleslags Mennesker. Hvo som vil leve i Fred, maa blive paa sit Eget og kun med Sparsomhed og velberaad Hu meddele sig til Andre. Digteren siger:

— Der gives i vore Dage kun faa Mennesker, som ville staa Venskabsprøve i Ulykkens Dage. —

Derfor handler Du klogt, naar Du lever indenfor vel afstukne Grændser, og, med faa Undtagelser, ikke stoler paa Andre end Dig selv.

— For det Andet maa Du vogte Dig for at bruge

vilkaarlig Vold imod Nogen; i dette Tilfælde vilde Alverden rejse sig imod Dig. Uretfærdighed straffer altid sig selv, om ikke strax, saa dog i Tidens Længde. Du skal betragte Verden som en Kreditor, der maa behandles med klogt Hensyn og Maadehold. Siger ikke Digteren? —:

— Erindre Dig, at ingen Dødelig formaaer at hæve sin Haand saa højt, at jo Allahs Haand er endnu højere! —

— For det Tredie maa Du ikke tage til Gjenmæle, selv om Man overøser Dig med de værste Skjældsord. — Den, som tier, er udenfor al Fare. — siger Ordsproget med Sandhed, og dette gjælder især ved denne Lejlighed. Du har vistnok ikke glemt, hvad een af vore berømte Digtere siger med Hensyn hertil; — han kalder Tausheden Livets Pryd og beskyttende Talisman, og advarer imod, ikke at føre Tale, der ligner en alt ødelæggende Tordenbyge. — Endnu aldrig har Nogen fortrydt sin Taushed, men vel, at han har talt i urette Tid.

— Lad det være din fjerde Grundsætning, ikke at lade Vinen komme over din Tunge. Paa Bunden af Viinkrukken hvile Alverdens Laster.

— For det Femte anbefaler jeg Dig Sparsomhed. Naar Du holder sammen paa din Formue, hører der et besynderligt Uheld til, hvis Du skulde komme til at mangle. Dog er der Maade med Alt; Gjerrighed er en endnu værre Last end Ødselhed. Derfor skal Du aldrig attraa store Rigdomme. Lidet, anvendt med Forstand, kan forskaffe Dig stor Nytte og Fornøjelse, medens store Skatte i din Kjælder bringer dit Huus til at raadne og synke i Ruiner. — — —

Saaledes vedblev Nureddin Ali indtil det sidste Aandedræt at give sin Søn gode Formaninger. Men

da Dødens Engel havde lukket hans Øjne, blev der stor Sorg over hele Landet.

Bedreddin Hassan — af Balsora, som han senere fik Tilnavn, fordi han var født i denne Stad, følte en ubeskrivelig Smerte over sin Faders Hedengang. Istedetfor at tilbringe een Maaned, som Skik og Brug er, tilbragte han hele to Maaneder i Ensomhed og Taarer, saa fuldkommen afspærret fra Verden, at han endog forsømte at gjøre Sultanen sin skyldige Opvartning. Denne saae heri et Tegn paa Foragt for Hoffet og sin egen høje Person, og geraadede i den højeste Vrede derover. I den første Hede, efterat Man med onde Hentydninger havde gjort ham opmærksom paa den af Bedreddin Hassan begaaede Forsømmelse, befalede han sin i Nureddin Alis Sted udnævnte Storvizier at begive sig hen i den Afdødes Huus og lægge Beslag paa dette tilligemed alle de øvrige Ejendomme, som Nureddin Ali havde efterladt sin eneste Søn. Slet Intet skulde Bedreddin Hassan beholde tilbage, og oven i Kjøbet skulde han kastes i Lænker.

Den nye Storvizier gav sig under Ledsagelse af en Mængde underordnede Embedsmænd og Retsbetjente paa Vejen for at udføre Sultanens Befaling. Men tilfældigviis mødte een af Bedreddin Hassans tro Slaver ham strax udenfor Paladset; saasnart denne havde faaet Nys om Vizierens Forehavende, løb han skyndsomt tilbage for at advare sin Herre.

Han traf Bedreddin Hassan siddende i sit Huses Forhal, saa nedbøjet, som om hans Fader først nylig havde forladt Livet. Aandeløs kastede han sig for hans

Fødder, kysſede Sømmen af hans Klædebon, og raabte: — Red Eder, Herre, red Eder haſtig! —

— Hvad er der da paafærde? — ſpurgte Bedreddin Haſſan ſløv, idet han ſlog de tunge Øjne ivejret.

Men ſaaſnart han havde hørt tale om den Befaling, der var udſtedt imod hans Perſon og al hans Ejendom, foer han op og ſpurgte forfærdet den tro Slave, om han ikke endnu havde ſaa megen Tid, at han kunde hente nogle Penge og Klenodier. Men Slaven ſvarede: — Storvizieren maa være her paa Øjeblikket! Spild ikke den koſtbare Tid, dyrebare Herre! —

Da tog Bedreddin Haſſan ſine Tøfler paa Fødderne, tilhyllede ſit Anſigt med en Flig af ſin Kaftan, for ikke at blive kjendt, og tog Flugten, uden at vide, hvorhen hans Been førte ham. Hans førſte Tanke var at komme ud af den førſte den bedſte Port; men ſaaſnart han var kommen udenfor Staden, ilede han ud til Begravelſespladſen, hvor han tænkte at overnatte i ſin Faders Gravminde. Dette var en meget anſeelig Bygning med en mægtig Kuppel, ſom Nureddin Ali havde ladet opføre, endnu medens han levede. Men paa Vejen dertil mødte Bedreddin Haſſan en riig jødiſk Kjøbmand og Vexeleer. Denne gjenkjendte øjeblikkelig den unge Mand, hilſte ham ærbødig, og blev ſtaaende, ſom om han ønſkede at komme til at tale med ham. Bedreddin Haſſan nødtes til at ſtandſe og beſvare hans Hilſen.

Den rige Iſhak — ſaaledes hed Jøden — kyſſede Bedreddin Haſſan paa Haanden, og ſagde derpaa til ham: — Herre, tør jeg vel ſpørge Eder, hvorhen I agter Eder ſaa alene og paa denne Tid, ſom det ſynes,

ihast og meget ophidset? Er I lidende, ædle unge Herre? —

— Ja tilvisse; — svarede Bedreddin Hassan: — jeg var fornylig falden isøvn og saae idrømme min kjære Fader. Hans Blik var skrækkeligt, som om han var fortørnet paa mig. Forfærdet foer jeg op af min Slummer og ilede herud for at bede paa hans Grav. —

— Herre, — vedblev Jøden, der havde sine egne Hensigter, og naturligviis ikke vidste, af hvilken Grund Bedreddin Hassan havde forladt Staden: — Eders gode Fader, min ædle Herre og Beskytter, højlovlig Ibukommelse, besad flere Skibe, der sejlede paa de store Have. Disse ventes endnu tilbage, ladede med allehaande Varer, og I besidder i dem alene en riig Ejendom. Nu er min Bøn til Eder, at I ved Salget af disse Varer vil give mig Fortrinet for de andre Kjøbmænd. Jeg seer mig istand til at betale Eder Værdien af alle Eders Skibsladninger i klingende Mønt, og, for at gjøre en Begyndelse, vil jeg med Glæde give Eder tusinde Guldstykker paa Haanden for Ladningen af det første Skib, som lykkelig kommer ihavn. Jeg bærer just Pengene hos mig og kan strax udbetale dem. —

Med disse Ord fremtog han en stor, med sit Segnet forseglet Pung, som han havde baaret i Armbulingen skjult under Klædebonnet, og viste Bedreddin Hassan samme. Denne betragtede i sin forladte Stilling dette Træf som en miskundelig Foranstaltning af Himlen, og tog med Glæde imod Tilbudet.

— Herre, — vedblev Jøden da: — I overlader mig altsaa for tusinde Guldstykker den første Skibsladning, som kommer lykkelig ihavn? —

— Ja, — svarede Bedreddin Hassan: — den skal være Eders for tusinde Guldrachmer. —

Da overgav Jøden Pungen i Bedreddin Hassans Hænder, idet han tilbød sig at tælle ham Pengene til. Men den unge Mand sparede ham denne Ulejlighed, idet han erklærede, at han nærede en fuldkommen Tillid til hans Redelighed.

— Naar dette er Tilfældet, — svarede Isbak: — saa hav blot den Godhed at give mig en Smule Skriftligt til Bevis paa, at Handelen er sluttet! —

Med det Samme fremtog han sit Skrivetøj af Bæltet, et Blækhorn af Metal og et med stor Nøjagtighed tilspidset Rør af den fineste Sort. Blækhornet beholdt han i Haanden; Røret overrakte han Bedreddin Hassan tilligemed et Blad Papir af sin Brevtaske, og Bedreddin Hassan gav sig til at skrive:

— Bedreddin Hassan af Balsora erklærer herved, for en allerede modtagen Sum af tusinde Guldstykker at have solgt den første af sine Skibsladninger, som kommer ihavn, til Jøden Isbak, Kjøbmand og Vexeleer her paa Stedet.

Bedreddin Hassan af Balsora.

Dette Bevis modtog Jøden og lagde det ombyggelig i sin Brevtaske; derpaa tog han fornøjet Afsked fra den unge Mand, hvem han meente ret at have taget ved Næsen, og fortsatte sin Vej til Staden.

Men Bedreddin Hassan begav sig ud til sin Faders Gravminde. Da han havde naaet det hellige Sted, kastede han sig paa sit Ansigt til Jorden og beklagede under bittre Taarer sin haarde Skjæbne.

— Jeg Ulykkelige, — udraabte han: — Hvad skal der nu blive af mig? Hvor skal jeg finde et Tilflugtssted for den onde Fyrste, som forfølger mig? Var da ikke Smerten over Tabet af en Fader Lidelse nok, uden at Skjæbnen behøvede at bringe nye Ulykker over mit Hoved? —

I lang Tid blev han liggende ligesom sønderknust med sit Ansigt imod Jorden. Endelig rejste han sig, støttede sit trætte Hoved imod Gravmælet, og fandt Lindring i en rigelig Strøm af Taarer.

— Siden Du er borte, — vedblev han derpaa at klage: — er mit Huus øde og tomt og bar ingen Beboer mere. Verden er bleven mig til en Ørk, siden Du forlod den; Solen og Stjernerne have mistet deres Lys for mit Øje! — Gid en grusom Haand maatte komme til at udrive Fjerene paa den Ravn, som forkyndte din Død, og gid den intetsteds i Verden maatte finde en Plet til at bygge sin Rede! — Dog snart ville henrundne Nætter vende tilbage; thi om kort Tid vil een Bolig huse os Begge. —

Saaledes vedblev han at græde og klage, indtil Søvnen overvældede ham. Da gled hans Hoved ned fra det kolde Gravmæle; han sank til Jorden, strakte sig ud og faldt i en dyb, skjøndt urolig Søvn.

Men neppe nød han Hvilens Velgjerning i Slummeren, som han saa højlig trængte til, førend en Aand, som almindeligviis om Dagen opholdt sig paa denne Begravelsesplads, beredte sig til, som sædvanlig, at strejfe hele Natten omkring i Egnen paa Eventyr, og ved denne Lejlighed fik Øje paa den unge Nureddin Ali. Nysgjerrig smuttede han ind i Gravmælet, og maatte højlig

forbauses over den unge Mands blændende Skjønhed. Han laa nemlig paa Ryggen, og den klare Maane belyste hans Ansigt. Efter i nogen Tid at have hengivet sig til en taus Betragtning, sagde Aanden til sig selv: — Sikkerlig, efter denne Skabnings dejlige Udseende at dømme, maa det være en Engel fra det jordiske Paradiis, som Allah har sendt til Verden for ved sin Skjønhed at stikke alle Hjerter ibrand. —

Derpaa svang han sig højt op i den klare Luft. Her mødte han tilfældigviis en Fee, som ogsaa var paa en natlig Udflugt. Efterat de gjensidig havde hilst paa hinanden, sagde Aanden til denne: — Hvis Du har Tid, vil Du ikke fortryde paa, for nogle Øjeblikke at nedlade Dig med mig paa den Begravelsesplads, hvor jeg har min Bolig; Du vil nemlig der komme til at see et sandt Underværk af Skjønhed, hvortil hele Peristan *) neppe har Magen. —

Feen samtykkede, og efter nogle Øjeblikkes Forløb havde de i hvirvlende Flugt naaet Stedet.

— Har Du nogensinde seet et dejligere Menneskebarn? — henvendte Aanden sig til Feen, idet han fuld af Beundring henvendte sig til Nureddin Ali.

Feen betragtede den unge Mand med stor Opmærksomhed, og svarede derpaa: — Vistnok er han meget smuk; imidlertid har jeg dog ganske nylig i Kahira seet en ung Kvinde, som uden Sammenligning er endnu dejligere. Hvis Du har Tid og Taalmodighed til at høre derpaa, skal jeg gjerne fortælle Dig hele Historien, som dermed staaer i Forbindelse. —

— O, Natten er lang, — svarede Aanden: — og

---

*) Feernes Verden.

egentlige Forretninger have aldrig trykket mig. Jeg har stedse Tid til at more mig. Fortæl blot, kjære Fee! —

— Nu da, saa hør efter! — begyndte Feen: — Dog, for rigtig at sætte Dig ind i Sammenhængen, maa jeg gaa noget langt tilbage i Tiden. Du maa da vide, at Sultanen af Ægypten har en Vizier, som hedder Shemseddin Mohamed, og at denne ejer en Datter, som i Skjønhed og aandelig Fuldkommenhed er et tilbedelsesværdigt Under for hele Kahira. Pigen har nu netop fyldt tyve Aar. Forleden Dag lod den aldrende Sultan, som i de sidste Aaringer baade tidlig og silde havde hørt tale om denne unge Piges uforlignelige Skjønhed, hendes Fader kalde til sig og gjorde ham følgende Meddelelse:

— „Efter hvad jeg erfarer, har Du en voxen Datter; vil Du give mig hende til Gemalinde?" —

Dette Andragende kom den gode Vizier aldeles uforberedt. Imidlertid lod han sig dog hverken blænde eller forvirre, som visselig de fleste Andre vilde have ladet sig i hans Sted, men svarede med viist Forbehold:

— „Herre, jeg er ikke den høje Naade værdig, som I har tiltænkt mig, og beder Eder derfor, ikke at tage mig ilde op, at jeg viser Eders naadige Andragende tilbage fra mig. Desuden er jeg allerede bunden ved en tidligere, ja ældgammel Forpligtelse. Som I vel ved, havde jeg engang en Broder, der ligesom jeg nød den Ære at staa i Eders Højheds Tjeneste som Vizier. En i sig selv ubetydelig Tvist imellem os var Aarsag til, at Nureddin Ali heelt uformodentlig opgav sin Stilling og forlod mig, og jeg har senere ingen Efterretning havt fra ham førend netop igaar, da jeg erfarede, at han for ganske nylig var død som Storvizier hos Sultanen af

Balsora, efterladende sig een eneste Søn. Nu maa Eders Højhed vide, at vi engang, medens vi endnu levede sammen i broderlig Enighed og Lykke, aftalte med hinanden, at vi vilde gifte vore Børn med hinanden, saafremt Allah forundte os nogle, og vi forudsatte endogsaa i et overspændt Lune, gribende forud ind i Tiden og den vordende Skjæbne, at jeg fik en Datter og han en Søn, netop et Par, som vi ønskede det. Underlig nok gik det netop til, som vi havde tænkt os det; og Eders Højhed kan nu vel begribe, at jeg under disse Omstændigheder føler mig af Skjæbnen uvægerlig forpligtet til at holde det Løfte, som jeg engang gav min Broder. Jeg venter derfor alene paa min Brodersøn, som jeg allerede har sendt Brev og Bud efter, for at fuldbyrde Formælingen mellem ham og min Datter, og jeg beder Eder, naadige Herre, ikke at lægge Noget ivejen for at jeg kan opfylde et helligt Løfte, som min Broder har holdt ved ilive og taget med sig i Graven." —

Dog Sultanen lod sig ikke vise saaledes af; tværtimod blev han yderst forbittret over sin Viziers Dristighed, og svarede ham i heftig opbrusende Vrede:

— Gjengjælder Du saaledes min Godhed, hvilken jeg lader gaa saa vidt, at jeg endogsaa nedlader mig til en Forbindelse med Dig? Men jeg skal vel vide at hævne mig for, at Du vover at foretrække en Anden for mig, din Sultan og Herre, og jeg sværger herved, at din Datter nu ikke skal faa anden Ægtemand end den nedrigste og hæsligste af mine Slaver! —

Med disse Ord afskedigede han Storvizieren, og denne fjernede sig, som Man vel kan tænke sig, ikke lidet forbløffet. Netop idag har Sultanen ladet een af sine Staldkarle komme, et Uhyre af Hæslighed, puklet baade

for og bag, og befalet Shemseddin Mohamed at indvillige i sin Datters Giftermaal med dette Menneske, samt tvunget ham til i hans egen høje Nærværelse at lade Kontrakten opsætte og underskrive. Anstalterne til dette besynderlige Bryllup ere allerede gjorte, og i denne Stund befinde alle de ægyptiske Hofmænds Slaver sig med Fakler udenfor et Bad, hvor den lykkelige Staldknægt forbereder sig til at træde Verdens skjønneste og ædleste Pige under Øjne som Gemal og Herre. Den ulykkelige unge Brud er allerede smykket, og venter med Rædsel paa, at Offertimen skal oprinde. Da jeg forlod Kahira, vare hendes Kvinder i Begreb med at føre hende i fuldt Brudesmykke ind i den Sal, hvor hun skal modtage den pukkelryggede Staldkarl, som endnu dvæler i Badet. Jeg har ikke kunnet see mig mæt paa den ligesaa dejlige som ulykkelige Brud, og forsikrer Eder, at denne unge Mand, saa smuk han end er, dog langtfra kan maale sig med hende i Fuldkommenhed. —

— Ja Du kan sagtens sige det, og jeg kan vel begribe, at den unge Pige, som Du har forgabet Dig i, maa være særdeles smuk; — indvendte Aanden: — men ikke skal Du faa mig til at tro, at hun er smukkere end den unge Mand her, hvem selve Himlens Maane synes at have forelsket sig i. —

— Ord føre os i ethvert Tilfælde ikke videre i Sagen; — yttrede Feen: — imidlertid vil jeg heller ingenlunde nægte, at jo denne unge Mand fortjente hiin dejlige unge Kvinde til Kone. Hvad synes Dig derfor, om vi bestemte os til at forhindre Udførelsen af den ægyptiske Sultans uretfærdige Bud, og satte denne unge Mand i den pukkelryggede Staldknægts Sted hos den

dejlige Brud? Jeg tænker, vi vilde have Ære af denne Bedrift. —

— Ja nok! — svarede Aanden: — Du har stedse havt gode Indfald, og dette er eet af dine bedste. Vi ville gjøre Sultanens Hævn magteslos, trøste en dybt bekymret Fader, og gjøre hans elskelige Datter ligesaa lykkelig, som hun nu troer sig elendig. Jeg for min Deel vil af al Kraft virke til dette Formaal, og hvad Dig angaaer, saa veed jeg af Erfaring, at Du hører til de gode Bundsforvandte. Altsaa Haand paa Værket! Lad det være min Sag at bringe Ynglingen til Kabira, uden at han vaagner! Saa kan Du igjen bringe ham tilbage, naar vi have opnaaet, hvad vi vilde. Ere vi enige? —

— Fuldkommen. — svarede Feen: — Lad os da ikke spilde Tiden! —

Ufortøvet løftede Aanden den slumrende Bedreddin Hassan blidelig ivejret, og foer med ham igjennem Luften med en Hastighed, som i nogle faa Øieblikke førte ham til Ægyptens Hovedstad. Her lagde Aanden ham ned under Søjlegangen til et Palads, som laa i Nærheden af Badet. Netop var den Pukkelryggede i Begreb med at forlade dette, ledsaget af de ham ventende Slavers talrige Skare.

I dette Øieblik vaagnede Bedreddin Hassan, og vidste ikke at fatte sig af Forbauselse, da han saae, at han befandt sig midt i en ham aldeles ubekjendt Stad. Allerede vilde han gjøre et Udraab af Forundring og spørge, hvor han var, da Aanden endnu i rette Tid bankede ham paa Skulderen og bød ham tie. Med det Samme overrakte han ham en Fakkel, idet han sagde til ham: — Bland Eder kun dristig imellem Folkene uden-

for Døren til hiint Bad, og følg med Skaren ind i en Sal, hvor der bliver fejret et Bryllup! Brudgommen er et pukkelrygget Uhyre, som I let vil kunne kjende; tag Plads paa højre Side af ham, aabn Eders Pung med Guldstykker, og uddeel dem med rund Haand imellem Bryllupsgjæsterne, Musikanterne og Dandserinderne! Naar I er traadt ind i Salen, maa I ogsaa vise Eder gavmild imod Brudens Slavinder! Grib kun dygtig dybt i Pungen, uden at frygte for, at den skal svigte Eder paa Halvvejen! Der er højere Væsner tilstede, som ville Eder vel. Gaa nu lige til, frejdig og uforknyt! Jeg indestaaer Eder for, at Alt vil løbe godt af. —

Paa denne Maade vel underrettet om Alt, hvad han behøvede at vide, blandede Bedreddin Hassan sig ganske frimodig i Bryllupsskaren, som var forsamlet udenfor Badet, og tændte sin Fakkel ved een af Bryllupsgjæsternes. Derpaa sluttede han sig til Følget, ligesom om han tilhørte een eller anden fornem Herre i Kahira, og ledsagede den pukkelryggede Brudgom, der imidlertid havde besteget en Hest af Sultanens egen Stald, tilbage til Brudehuset.

Bedreddin Hassan havde forebig taget Plads imellem Musikanterne, Dandserne og Dandserinderne, som gik umiddelbart foran Brudgommen, og lod nu og da en Skare af gyldne Fugle flyve ud imellem dem. Da han nu tillige udøvede sin Gavmildhed med den største Ynde og et i høj Grad vindende Væsen, drog han naturligvis Alles Blikke paa sig, og Man fandt ham saa smuk, at der blev høje Beundringsudraab lydelige trindt omkring ham. Saaledes naaede Toget endelig det Palads, som Vizieren beboede, Shemseddin Mohamed, der mindst af Alt drømte om, at hans Brodersøn

var ham saa nær i dette Øjeblik. Da Toget havde naaet Døren, viste Man alle de fakkelbærende Slaver tilbage, tilligemed dem ogsaa Bedreddin Hassan; men Musikanterne og Dandserne, som ifølge Skik og Brug skulde drage med ind i Brudehuset, vægrede sig ved at gaa ind uden Bedreddin Hassan. — Han hører ikke til Slaverne; — yttrede de: — Man behøver kun at see paa ham for at forvisse sig derom. Rimeligviis er det en fornem ung Herre, som er nysgjerrig efter at lære de her gjældende Bryllupsceremonier at kjende. —

Paa samme Tid toge de ham i deres Midte, og trængte trods Dørvogteren med ham ind i Huset. Fakken havde de iforvejen taget fra ham og givet til een af Slaverne, hvem Indgangen var formeent. Saasnart Musikanterne vare komne ind i Salen, stillede de Bedreddin Hassan paa høire Side af Brudgommen, som imidlertid havde indtaget en herlig udsmykket Trone, der hævede sig midt i en prægtig Sofa. Brudens Fruentimmer, Emirerne, Vizirerne og Sultanens Kammerherrer, iligemaade en stor Mængde fornemme Damer fra Hofset og fra Staden, bleve efter deres Rang bragte tilsæde paa lavere Sofaer paa begge Sider, og udviklede en Glands og Pragt, som maatte blænde og henrykke Sjæl og Øje. Alle havde de brændende Kjærter i deres Hænder.

Saasnart Bedreddin Hassan traadte ind, bleve alle Øjne henvendte paa ham; Man beundrede hans Vært og Holdning, hans smukke Træk og ædle Manerer, og blev ikke keed af at betragte ham. Saasnart han havde taget Sæde, listede snart een, snart en anden af de unge Kvinder sig hen i Nærheden af ham for at beundre ham, og vistnok vendte meer end een igjen tilbage med ømme Rørelser i Hjertet. Afstanden i ydre Tækkelighed mellem

ham og den afskyelige pukkelryggede Staldknægt var saa paafaldende stor, at alle de tilstedeværende Kvinder, efterat de lydelig havde yttret deres Beundring for Bedreddin Hassan, gave sig højt til at knurre over, at et saadant Ubyre som Staldkarlen skulde eje slig en Skjønhed som Storvizierens Datter. Snart lød Raabet: — Lad den smukke unge Mand faa Bruden, og lad den Pukkelryggede vende tilbage til Staldmøget, hvor han kom fra og hvor han hører hjemme! — Ja de lode det ikke engang blive herved, men udtalte høje Forbandelser mod selve Sultanen, fordi han havde brugt sin uindskrænkede Magt til paa en saa oprørende Maade at forbinde den højeste Skjønhed med den modbydeligste Hæslighed. Og de overøste saaledes den pukkelryggede Brudgom med Forbandelser, at han til almindelig Morskab aldeles mistede Fatningen, og ikke vidste, hvorhen og hvorledes han skulde vride og vende sig paa sin Trone. Over alt dette blev Støjen tilsidst saa levende, at Musiken ganske blev overdøvet og maatte holde op med at spille. Endelig bleve dog Orden og Stilhed saa vidt gjenoprettede, at Musikanterne igjen kunde lade deres Instrumenter høre, og nu traadte hine Kvinder frem, hvis Forretning det var at smykke Bruden. Denne var iforvejen bleven badet i vellugtende Vande, og udbredte den kosteligste Duft vidt og bredt omkring sig. Hendes Klæder vare gjennemrøgede med den fineste Aloe og Ambra, hendes Haar var bestrøet med Moskusstøv og prydet med et isandhed kongeligt Ædelsteenssmykke. Paa hendes Klæder glimrede i Guldbroderi allehaande Blomster, Fugle og andre skjønne Dyr, hvis Øjne, ligesom ogsaa Fuglenes Næb, vare dannede af kostbare Ædelstene. Til denne uvurderlig rige Dragt bar hun Sko, der syntes forfærdigede af lutter

Rubiner og Smaragder. Alle disse Ædelstenes Glands var saa mægtig, at Øjet neppe formaaede at udholde den, saa meget mindre, som tusinde Vorkjærter afspejlede sig deri. Men Bruden selv overstraalede ved sin Skjønhed baade Juvelernes og Kjærternes Glands; hendes Blikke trængte til Hjertet som Dolkestik, og efterlode en sød Gift og endnu sødere Smerte deri.

Men saa prægtig denne Brudens Paaklædning end var, skiftede hun dog ikke mindre end syv Gange Klæder under Instrumenternes Lyd, og viste sig den ene Gang stedse herligere end den anden, saa utroligt Saadant end maatte synes. Men hver Gang, hun havde skiftet, rejste hun sig og gik med sine Fruentimmer rundt i Salen for at lade sig beundre, forbi den pukkelryggede Brudgom, hvem hun dog ikke værdigede noget Blik; men foran Bedreddin Hassan blev hun staaende, forat han imag skulde beundre hendes Dejlighed. Denne unvlod da ikke, ifølge Aandens Anviisning, at gjøre dybe Greb i Pungen og uddele Guldstykker imellem Brudens Ledsagerinder. Ogsaa Sangerne, Dandserne og Musikanterne tilkastede han jævnlig en Haandfuld, og det var en sand Hjertens Glæde at see dem støde og puffe hverandre, medens de gramsede om Guldstykkerne. Ved denne Fremgangsmaade vandt Bedreddin Hassan alle Hjerter for sig, og Man lod ham fra alle Sider mærke, at Man langt heller undte ham den skjønne Brud end den pukkelryggede Staldkarl. Ja Kvinderne toge ikke i Betænkning, endogsaa ganske højt at udtale denne Mening for selve den pukkelryggede Brudgom, og spillede ham tusinde ærgerlige Puds, saa ofte de saae Lejlighed dertil.

Saasnart den højtidelige Klædningsvexel var bragt

tilende, hørte Musikanterne op at spille og fjernede sig, dog først efter at have betydet Bedreddin Hassan, at han skulde blive. Ogsaa Kvinderne gave ham dette at forstaa, da de fjernede sig med alle de Øvrige, som ikke hørte til Huset. Da begav Bruden sig ind i Brudekammeret, og hendes Fruentimmer fulgte for at klæde hende af; i Salen var der altsaa nu ikke Andre tilbage end den pukkelryggede Brudgom, Bedreddin Hassan og nogle Tjenere, som vare beskjæftigede med at sætte tilside og slukke Kjærterne. Staldkarlen var, som Man let kan begribe, højlig forbittret paa Bedreddin Hassan, da han saa aldeles følte sig stillet i Skygge af ham, og tilkastede ham skjæve Blikke, idet han i raa Tone spurgte:

— Og Du, hvorfor bortfjerner Du Dig ikke tilligemed de Øvrige? Hvad venter Du efter? —

Da nu Bedreddin Hassan intet rimeligt Paaskud havde til at blive længer, rejste han sig forlegen og forlod ganske slukøret Salen. Men ude i Forværelset blev han holdt tilbage af Feen og Aanden, og den Første spurgte ham: — Men hvor vil Du dog hen? Den Pukkelryggede har i et nødvendigt Ærinde forladt Salen. Du behøver kun at vende om og gaa lige ind i Brudekammeret. Saasnart Du er ene med den dejlige Brud, skal Du blot ganske frejdig sige, at Du er den hende bestemte Brudgom; — Sultanen havde blot villet forskrække hende og have sin Spøg med den pukkelryggede Staldkarl, og Du havde, for at holde ham skadesløs for hans tabte Brudgomslykke, ladet ham tilberede en lækker Ret Syltetøj, som han nu veltilmode slugte i sig nede i Stalden. — En Mand som Dig vil det ikke falde vanskeligt at vinde Tiltro, naar Du blot rigtig benytter Ordets Gave. Den unge Brud vil sikkerlig føle sig henrykt over at være

bleven bedragen paa en saa forbindtlig Maade, og troer Dig heller end gjerne. Vi skulle imidlertid nok indrette det saaledes, at den Pukkelryggede ikke mere lader sig see. Vær lykkelig med din Gemalinde! Thi din er og bliver hun, og ikke hiint Uhyres! —

Medens Feen paa denne Maade opmuntrede Bedreddin Hassan og gav ham Forholdsregler for hans Adfærd, var den Pukkelryggede virkelig gaaet ud af Salen. Aanden fulgte ham paafode hen til et vist hemmeligt Sted, paatog sig Skikkelse af en stor sort Kat og begyndte at miaue forfærdelig. Den Pukkelryggede gav sig til at skrige højt og slaa i Hænderne for at skræmme Katten; men istedetfor at lade sig herved forjage, satte den sig paa Bagbenene, lod Øjnene gnistre, og tog stadig til i Størrelse, indtil den var bleven saa stor som et godt Æselsføl. Da blev den Pukkelryggede først ret for Alvor angst, og vilde raabe ynkelig om Hjælp; men han var i den Grad forfærdet, at hans Mund blev staaende aaben paa vidt Gab, uden at han formaaede at frembringe nogen Lyd. For nu ikke at lade ham komme til Besindelse igjen, paatog Aanden sig hastig Skikkelse af en uhyre Bøffel, og tilbrølede ham: — Pukkelryggede Slyngel, luk dine Øjne og Ører op! —

Reent ude af sig selv af Skræk styrtede den Pukkelryggede til Gulvet, indhyllede sit Hoved for at undgaa at see det skrækkelige Uhyre, og spurgte skjælvende: — Allernaadigste Fyrste over alle Bøfler, Hvad forlanger I af mig? —

— Vee Dig, elendige Pjalt! — vedblev Aanden: — Har Du virkelig været saa forvoven at ville holde Bryllup med min Elskede? — —

— Ak, højædle og højvelbaarne Herre, — stammede den Pukkelryggede: — har jeg forseet mig heri, saa skete det kun af Uvidenhed! Jeg vidste ikke, at min Brud havde en — med Ære at sige! — en Bøffel til Elsker. Men I behøver blot at befale! Jeg skal villig adlyde Eder i Alt. —

— Den Tale er der Fornuft i! — svarede Bøffelen: — Saa agt da paa disse mine Ord, saasandt dit elendige Liv er Dig noget værdt! — Hvis Du vover at forlade dette Sted, eller endog blot saa meget som aabner Munden, førend Solen staaer op, saa nagler jeg Dig med mine Horn til Væggen! Imorgen tidlig, dog først ved højlys Dag, tillader jeg Dig at forlade dette Sted for at begive Dig didhen, hvor Du hører hjemme. Men vover Du blot at vende dit Hoved om imod Brudekammeret, saa skal Du visselig komme op at ride, som Du aldrig før har redet, paa mine Horn nemlig, — kan Du mærke, hvor dejlig spidse de ere? —

Da paatog Aanden sig atter menneskelig Skikkelse, greb Staldkarlen ved Benene og stillede ham med Hovedet nedad op imod Væggen: — — Staa nu smukt rolig, som jeg har stillet Dig! — paamindede ham Aanden endnu til Slutning: — Rører Du Dig blot af Stedet, saa — nu, jeg siger ikke Mere, men vi forstaa hinanden! —

Medens dette gik for sig i Paladsets mindst anseelige Gemak, var Bedreddin Hassan, styrket ved Aandens og Feens kraftige Opmuntringer, vendt tilbage til Salen, og havde herfra vovet sig videre ind i Brudekammeret, hvor han tog Sæde og i største Spænding afventede Eventyrets videre Udvikling. Efter nogen Tids Forløb

blev Bruden ført ind i Værelset af en ærværdig Matrone; dog denne blev staaende i Døren og henvendte blot nogle til Situationen passende Ord til den ventende Brudgom, uden at kunne see, om det var den Pukkelryggede eller en anden Person, der var tilstede. Derpaa drog hun sig tilbage og overlod de unge Mennesker til dem selv.

Højlig forbauset saae den dybt nedbøjede Brud, istedetfor den Pukkelryggede, som hun havde ventet, den ædle og smukke Bedreddin Hassan for sig, og denne undlod ikke at fremstille sig for hende paa den mest indtagende Maade. — Hvorledes, — raabte hun: — I er endnu paa denne Tid her? I maa altsaa være en fortrolig Ven eller Slægtning af min Mand? —

— Nej, min elskelige Brud, — svarede Bedreddin Hassan: — vi have i ingen Henseende Noget at bestille med hinanden; han hører til Pøbelen, jeg derimod til een af de ædleste Slægter i Østerland. —

— I glemmer, at det er min Herre og Gemal, I taler om! — yttrede Bruden bedrøvet.

— Han — Eders Herre og Gemal! — gjentog Bedreddin Hassan: — Har I virkelig saa lang Tid kunnet tro Sligt? Saa er det højt paatide, at I kommer tilbage fra Eders grusomme Vildfarelse. Nej, saa megen Ynde og Skjønhed skal ingenlunde offres en Mand af den raaeste Natur og den foragteligste Stand! Jeg er den Lykkelige, for hvem de ere bestemte; Sultanen har blot villet forskrække Eders ædle Fader, idet han bragte ham til at tro, at I skulde kastes i Armene paa hiin elendige Staldkarl; ikke ham men mig har han bestemt til Eders Gemal og Herre. Har I da slet ikke mærket, hvor kostelig Musikanterne, Dandserne og alle Husets Folk have moret sig ved dette Narrespil? Den Klods

af en Staldkarl er igjen nede i sin Stald, og skal aldrig mere komme for Eders skjønne Øjne. —

Under disse Meddelelser fik den unge Bruds Ansigt efterhaanden et stedse mere forklaret Udseende, hvorved hun blev saa henrivende dejlig, at Bedreddin Hassan blev ganske fortryllet af hende. Mere død end levende var hun traadt ind i Brudekammeret; nu havde hun faaet et nyt Liv, hvori det inderligste Velbehag var Sjælen, og hun yttrede, bævende af Glæde:

— Ak, jeg havde allerede fattet mig paa at vorde ulykkelig for hele min Levetid! Allah har vendt det til det Bedre, idet han har bestemt mig en Gemal, der er mig værdig; — hvor takker jeg ham ikke derfor! —

Og Bruden drog sig tilbage i Værelsets Baggrund, fuldendte sin Afklædning, og gik tilsengs. Bedreddin Hassan var i dette Øjeblik saa beruset af Lykke, at han ikke gav nogen anden Tanke Rum, end den, at han virkelig var den unge Fyrstindes Ægtefælle. Da han klædte sig af, lagde han sin Klædning paa en Stol ved Sengen, og ovenpaa samme den af Jøden modtagne Pung med Guldstykker, som endnu stedse var lige fuld, saa dybt og saa længe han end havde grebet deri. Sin Turban ombyttede han med en for den pukkelryggede Brudgom bestemt Nathue, og lagde sig tilsengs i Underbeenklæder*) af blaat Atlask, der ved et gyldent Baand vare holdte fast omkring Livet. — Han var i denne Time det lykkeligste Menneske i hele den vide Verden.

Saasnart de to Elskende vare sovede ind, sagde den

---

*) Østerlænderne klæde sig aldrig heelt af, naar de gaa tilhvile.

imidlertid fra Forretningen med Staldkarlen tilbagevendte Aand til sin Veninde Feen, at det nu var Tid til at fuldende, hvad de saa vel havde begyndt og sat igjennem. — Vi ville ikke lade os overraske af den lyse Dag; — tilføjede Aanden: — gaa derfor strax hen og før den sovende Yngling bort herfra, uden at han vaagner derved! —

Strax begav Feen sig ind i Brudekammeret og bar Bedreddin Hassan bort, som han var, i bare Skjorte og Underbeenklæder. Ubegribelig hastig fløj hun med ham over Land og Stad, indtil hun havde naaet Damascus i Syrien. Fra Minareterne kaldte just de dertil ansatte Guds Tjenere Folket til Morgenbøn i Moskeerne, da Feen lagde den sødt slumrende Bedreddin Hassan ned udenfor Stadens Port, og derpaa hastig forlod ham tilligemed Aanden.

Ved det første Morgengry blev Porten aabnet, og de derpaa allerede i Mængde ventende Landmænd fandt, da de gik ud af Staden, til deres store Forundring Bedreddin Hassan liggende udenfor paa Jorden i blotte Skjorte og Underbeenklæder. Een meente: — Vistnok har han været nødt til at forlade sin Elskede saaledes over Hals og Hoved, at han ikke engang har faaet Tid til at klæde sig paa! — En Anden sagde: — Der seer Man, hvad der dog kan møde Een! Dette unge Menneske har rimeligviis tilbragt en god Deel af Natten i lystigt Lag med gode Venner, har faaet sig en Ruus, er gaaet udenfor i et nødvendigt Ærinde, og har glemt at gaa ind igjen, idet han er bleven overvældet af Søvnen. — Andre endelig havde andre Meninger; men Ingen gjættede naturligviis det Rette.

En mild Vind, som imidlertid havde begyndt at blæse, slog nu Sybsoverens Skjorte en Smule tilside, og

lod see et Bryst, der var mere blændende end Sneen paa Bjergene. Ved dette Syn undslap der alle de Tilstedeværende et højt Beundringsraab, og Bedreddin Hassan vaagnede ved Larmen.

Den unge Mand undrede sig naturligviis ikke mindre end de gode Landmænd, da han fandt sig liggende paa den blotte Jord udenfor Porten af en Stad, som han aldrig havde seet før, og omgiven af en Mængde fremmede Mennesker.

— Gode Folk, — sagde han til dem: — gjører mig dog den Tjeneste at sige mig, hvor jeg er, og hvad I ville mig! —

— Unge Mand, — svarede een af Landmændene: — i dette Øjeblik blev Stadens Port aabnet, og da vi gik ud deraf, fandt vi Eder liggende, hvor I endnu ligger, og ganske i samme Forfatning, og bleve staaende for at betragte Eder. — Har I virkelig tilbragt Natten her, unge Menneske? Jaltfald maa I dog kunne slutte Eder til, at I befinder Eder udenfor Porten til Staden Damascus. —

— Damascus! — gjentog Bedreddin Hassan vantro: — Da jeg gik til Hvile, befandt jeg mig i Staden Kahira! —

Da Folkene hørte Bedreddin Hassan tale saaledes, følte de sig grebne af Medlidenhed, og de lode falde Yttringer saasom denne: — Hvor det dog er Skade, at et saa smukt Menneske har mistet sin Forstand! — Derpaa gik de Fleste deres Vej. Men en god gammel Mand blev tilbage og sagde til Bedreddin Hassan: — Min Søn, Du maa være reent forvirret! Hvis Du igaaraftes virkelig har været i Kahira, hvorledes kan Du saa i

denne Morgenstund befinde Dig udenfor Damascus? — Det er jo en Urimelighed. —

— Og dog forholder det sig saaledes; — svarede Bedreddin Hassan, idet han rejste sig: — og desforuden forsikrer jeg Eder dyrt og hellig, at jeg tilbragte hele Dagen igaar i Balsora! —

Ved disse Ord brøde alle Omkringstaaende ud i en høj Latter, og skrege: — Han er jo gal, bindegal! — Alligevel gaves der dog nogle fromme Sjæle, som følte Medlidenhed med Bedreddin paa Grund af hans Skjønhed og Ungdom, og Een iblandt disse gjensvarede ham: — I maa visselig have mistet Forstanden! Betænk dog, hvad I siger, kjære Menneske! Hvorledes er det vel muligt, at et Menneske skulde have været om Dagen i Balsora, om Natten i Kahira, og om Morgenen i Damascus? I sover visselig endnu indeni; see til at blive munter! —

— Hvad jeg siger, — gjentog Bedreddin Hassan: — er fuldkommen Sandhed. Jeg kan endogsaa meddele Eder, at jeg igaaraftes holdt Bryllup i Kahira. —

Havde Folk ikke før leet, saa kom de nu til at lee, og den samme Person, der sidst havde talt med ham, tog atter Ordet:

— Stakkels Menneske, alt dette maa I have drømt, og Drømmen løber Eder endnu rundt i Hovedet. —

— Jeg veed fuldtvel, hvad jeg siger! — afbrød ham Bedreddin Hassan hidsig: — Hvorledes det er gaaet til, forstaaer jeg selv ikke; men vist er det, at jeg iaftes blev formælet med den dejligste Kvinde i Verden, at min Brud syv Gange blev ført frem for mig i nye Dragter, endelig, at der var en modbydelig pukkelrygget Staldkarl tilstede, som Man forgjæves forsøgte at paatvinge den skjønne Pige som Brudgom. Ligesaa vist er

det, at jeg i Kahira har efterladt min Turban, mine Klæder og en Pung fuld af Guldstykker. Forklare Sligt, Hvo kan! Det er til at blive gal over; men jeg vil dø paa, at det virkelig er skeet altsammen. —

Men jo stærkere den arme Bedreddin Hassan bekræftede Sandheden af sine Udsagn, desto mere overgiven blev den spottende Lystighed trindt omkring ham, og tilsidst blev han saa forstyrret i Hovedet, at han ikke længer selv vidste, hvad han skulde tro.

Da han dog imidlertid tydelig indsaae, at det ikke kunde nytte at indlade sig endnu dybere i denne forrykte Sag med Mennesker, som forekom sig selv over al Maade kloge, vendte Bedreddin Hassan det sammenstimlede Folk Ryggen og gik ind i Staden. Men Skaren fulgte efter ham og skreg i vilden Sky: — En Nar, en Nar, Hvo vil see en Nar? — Skriget lokkede en Mængde Mennesker til Vinduerne, overalt, hvor han kom frem, og ud i Gadedørene; Mange forsøgede ogsaa selve Opløbet og deeltoge i Skriget: — En Nar, en Nar! — uden at vide, hvorledes det egentlig hang sammen. I denne betrængte Stilling naaede Bedreddin Hassan endelig en Postejbager, som netop var i Begreb med at aabne sin Bod. Hastig sprang han ind til ham for at unddrage sig den ham forfølgende Pøbel. Denne Postejbager havde tidligere været Anfører for en Trop Arabere, som levede af at udplyndre Karavanerne, og endskjøndt han nu havde nedsat sig i Staden Damascus i en fredelig Livsbedrift, vare Alle dog endnu bange for ham. Der behøvedes derfor ikke Mere end et Blik og en betegnende Haandbevægelse for at adsplitte den Bedreddin Hassan forfølgende Menneskeskare.

Saasnart Postejbageren saae sig alene med Bedred-

din Hassan, spurgte han ham, Hvem han var og hvorledes han var kommen til Damascus. Den unge Mand gjorde ham da bekjendt med sin Herkomst, med sin Faders, Vizierens Død, og med de Omstændigheder, som havde foranlediget hans Flugt fra Balsora; iligemaade gjentog han sin Historie om, hvorledes han, efter at være falden isøvn i sin Faders Gravmæle, var vaagnet i Staden Kahira og der havde formælet sig med den dejligste Kvinde paa Jorden, uden at vide, hverken hvad hun heed eller Hvem hun tilhørte. Endelig yttrede han sin levende Forbauselse over nu at befinde sig i Staden Damascus, og bekjendte, at han ikke forstod et Ord af det Hele.

— Begribeligt! — svarede Postejbageren, der, selv en eventyrlig Person, ret vel forstod at gaa ind paa Bedreddin Hassans overraskende Eventyr: — Men hvis I vil lyde mit Raad, saa hold hos Eder selv, hvad I nylig har meddeelt mig, og afvent i Taalmodighed, at Himlen i sin Barmhjertighed igjen skal sætte en Grændse for den Modgang og de overordentlige Tilskikkelser, hvormed den har hjemsøgt Eder! Indtil da kan I blive hos mig, og da jeg er barnløs, vil jeg, saafremt I viser Eder fortjent dertil, med Glæde antage Eder i Søns Sted. Naar det først er kommen saa vidt, kan I fuldkommen slaa Eder tilro her i Staden, uden at have Aarsag til at frygte Noget af den kaade Pøbel. —

At blive en Postejbagers Adoptivsøn var rigtignok ingen Ære for en Storviziers Søn; men under de nærværende Omstændigheder maatte Bedreddin Hassan dog med Tak gaa ind paa Forslaget, og efter kort Tids Forløb tog Postejbageren ham virkelig i Søns Sted. Den fordums Stratenrøver, i sig selv en meget godmodig Mand, lod ham opklæde, og erklærede ham i Kadi'ens og

Vidners Nærværelse for sin Søn og Arving. Fra denne Stund hed den unge Viziersøn slet og ret Postejbagerens Hassan og forblev hos sin Velgjører paa ubestemt Tid.

Medens alt dette gik for sig i Damascus, saae det just heller ikke roligt ud i Storvizierens Huus i Staden Kahira. Morgenen efter Bryllupet vaagnede den lykkelige Brud i god Tid; men saasnart hun havde slaaet Øjnene op, savnede hun strax sin dyrebare Ægteherre, som hun havde ventet at finde slumrende ved sin Side. I Begyndelsen troede hun, at han var staaet op uden at gjøre Støj for ikke at forstyrre hende, og at han snart igjen vilde vende tilbage; og saaledes ventede hun ham endnu, da hendes bedrøvede Fader, Storvizieren, bankede paa hendes Dør og bad om at maatte komme ind til hende. Dybt rystet over den ham af Sultanen, som han meente, beredte Vanære, kom han for med sin Datter at begræde deres fælles Ulykke. Saasnart Bruden hørte hans kjære Stemme, sprang hun op og aabnede for ham, kyssede ham paa Haanden og modtog ham med et saadant Udtryk af Tilfredshed, at Vizieren af Forbauselse ikke engang kunde fremføre saa meget som en Morgenhilsen; han havde nemlig ventet at finde hende opløst i Taarer og i det Mindste ligesaa bedrøvet som sig selv.

— Ulyksalige Datter, — udraabte han endelig: — hvorledes kan Du vise Dig for mig med et saa muntert Aasyn, efterat Du har maattet bringe et saa forfærdeligt Offer? —.

— Herre, — svarede Bruden, der nu paa sin Side ikke forbausedes mindre end sin Fader, og ikke vidste, hvad hun skulde tro: — Herre, I maa ikke undres, endnu min-

dre vredes over min Glæde! Har jeg ikke Grund til at være glad over, at jeg er kommen til at tilhøre en skjøn og ædel ung Mand, istedet for hiin modbydelige pukkede Staldkarl, som Sultanen paa Skrømt havde bestemt mig til Mand? Forøvrigt begriber jeg ikke, hvorledes det Hele er gaaet til. Den Pukkelryggede blev iaftes saaledes drillet og forhaanet fra alle Sider, at han tilsidst maatte vige Pladsen for hiin skjønne Yngling, som nu er min Herre og Gemal. —

— Hvad er dog det for en Snak? — afbrød hende Vizieren heftig: — Har Du virkelig ikke tilbragt denne Nat med Staldkarlen? —

— Nej, Herre, — svarede den unge Dame: — som jeg siger Eder, en smuk Yngling med store sorte Øjne og glindsende sorte Øjenbryn har sovet hos mig! —

Da mistede Vizieren, der ikke formaaede at fæste nogen Liid til det Utrolige, den sidste Rest af Taalmodighed og kom i den allerheftigste Vrede.

— Afskyelige Kvinde, — fnyste han: — har Du isinde, ved usalig Snak at berøve mig Forstanden? —

— J, kjære Fader, — svarede Datteren blidt: — er ved Eders Vantro nærved at berøve mig min. —

— Skulde det da virkelig være muligt, at den Pukkelryggede ikke — —

— Lad dog ganske den afskyelige Pukkelryggede ude af Spillet, kjære Fader! — afbrød ham hans Datter: — Skal jeg da være fordømt til idelig at høre tale om denne Usling? Jeg gjentager for Eder, at jeg ikke veed det Mindste af ham at sige, men har tilbragt Natten med en ung og smuk Mand af ædel Slægt, som ganske er efter mit Hjerte. Han er gaaet lidt ud, men maa strax være her igjen. —

Uden at sige noget Ord mere gik Shemseddin Mohamed ud for at opsøge den meget omtalte smukke unge Mand, men fandt i hans Sted den pukkelryggede Staldkarl, som endnu stod i den samme Stilling op imod Væggen, hvori Aanden havde bragt ham, med Hovedet nedad og Benene ivejret.

— Hvad skal det betyde? — spurgte Storvizieren forbauset: — Hvem har lært Dig slige Kunster? —

Saasnart den Pukkelryggede kjendte Vizierens Stemme, fattede han igjen lidt Mod og svarede:

— Ej, er det Eder, Hr. Storvizier, som vilde formæle mig med en Bøffels, med en Aands Kjæreste? Betakker mig, Hr. Storvizier! Heller forblive den, jeg er, i eenlig Stand, om jeg end skulde staa paa Hovedet hele mit øvrige Liv! —

Da Shemseddin Mohamed hørte Staldkarlen tale saaledes, kunde han naturligviis ikke tro Andet, end at han var gaaet fra Forstanden, og sagde:

— Hvad er det for en Snak? Stil Dig dog op paa Benene, at vi kunne tale ordentlig med hinanden! —

— Javist, det skal jeg nok tage mig iagt for! — svarede Staldkarlen: — Førend Solen er staaet op, rører jeg mig ikke ud af Pletten! Da jeg iaftes traadte herind, viste der sig en uhyre stor sort Kat for mig, der lidt efter lidt svulmede op til en forfærdelig Bøffel, og hvad denne sagde til mig, har jeg endnu ikke glemt. Allah være lovet! Lad mig passe mine Forretninger, og gak I til Eders, Herr Storvizier! —

— Det Menneske er jo reent fra Forstanden! — udraabte Storvizieren, greb ham ved Benene og smed ham henad Gulvet. Ved denne Lejlighed kom Staldkarlen virkelig paa Benene; men neppe var han kommen op,

førend han tog tilbeens alt hvad han kunde; uden at see sig om styrtede han bort og blev ved at løbe, indtil han havde naaet det kongelige Palads. Her lod han sig strax melde hos Sultanen og fortalte ham hele sit Eventyr fra Ende til anden. Sultanen, som imidlertid havde forglemt sit grusomme Lune, morede sig inderlig derover, og blandede sig ikke mere i Storvizierens huuslige Anliggender.

Ligesaa klog, som han var gaaet bort, vendte Shemseddin Mohamed tilbage til sin Datter og forlangte paany en Forklaring af hende over Ting, som han ikke vidste, hvad han skulde tænke om. — Men den unge Brud vidste ikke Andet at fortælle end det, hun allerede havde sagt. — Dog — tilføjede hun: — der ligge min Mands Klæder endnu paa Stolen! Maaskee kunne de give nærmere Oplysninger. —

Med disse Ord rakte hun sin Fader Bedreddin Hassans Turban. Vizieren tog den i Haanden, betragtede den opmærksomt fra alle Sider, og yttrede:

— Jeg vilde holde den for en Viziers Turban, hvis den ikke var slynget efter den i Staden Musul gjældende Skik og Brug. —

Da han ved nøjere Undersøgelse bemærkede, at der var Noget syet ind i Foderet, tog han en Sax og sprættede dette op, og fremtog deraf et lille tæt beskrevet Hefte, det samme, som Nureddin Ali paa Dødslejet havde overgivet sin Søn Bedreddin Hassan, og som denne havde gjemt i Turbanen for bestandig at have det hos sig. Øjeblikkelig gjenkjendte Shemseddin Mohamed sin Broders Haandskrift, og læste Titelen med den højeste Overraskelse: — Til min Søn Bedreddin

Hassan. — Men førend han endnu kunde faa tænkt nøjere over denne mærkværdige Sag, flyede hans Datter ham en Pengepung, som hun havde fundet ovenpaa sin Mands Klæder. Det var den samme Pung, som Bedreddin Hassan havde faaet af Jøden, og som ved Feens og Aandens velvillige Omsorg endnu var fuld lige indtil Mundingen, uagtet deres Klient havde kastet ud med fulde Hænder af dens gyldne Indhold. Paa en Seddel, som var heftet ved Pungen, stod at læse: — Tusinde Zechiner, tilhørende Jøden Ischak, — hvortil denne endnu havde føjet, inden han overgav Bedreddin Hassan Pengene: — overgiven Bedreddin Hassan til Betaling for Ladningen af det første Skib, som løber lykkelig ihavn, af dem, som hans salig Fader, Nureddin Ali, havde i Eje. —

Neppe havde Shemseddin Mohamed læst dette, førend han udstødte et Skrig og faldt i Afmagt.

Saasnart Vizieren imidlertid ved sin Datters og hendes tililende Fruentimmers Bistand atter var kommen til sig selv, sagde han til sin Datter: — Forundre Dig ikke over denne min Afmagt, mit kjære Barn! — Aarsagen dertil er visselig saa overordentlig, at Man har ondt ved at tro derpaa. Det er nemlig din kjødelige Fætter, Nureddin Alis Søn, som har tilbragt Natten hos Dig. De tusinde Guldstykker, der findes i Pungen, erindre mig om den ulykkelige Tvist, jeg havde med min Broder, og skulle formodentlig gjælde for hans Brudegave til Dig. Allah være lovet for alle Ting, men isærdeleshed for dette vidunderlige Eventyr, hvorved han saa øjensynlig har viist sin uendelige Almagt! —

Derpaa betragtede han længe sin Broders dyrebare Haandskrift, kysede den flere Gange og vædede

den med sine Taarer, idet han sagde: — Hvorfor er det mig dog ikke forundt, istedetfor disse Skrifttræk, som opfylde mig med vemodig Glæde, at see selve min kjære Broder for mig og forsone mig med ham! —

Da Shemseddin Mohamed nu derpaa med Opmærksomhed gjennemlæste Haandskriftet, fandt han deri Dagen antegnet for hans Broders Ankomst til Balsora, for hans Bryllup og for Bedreddin Hassans Fødsel, og maatte med Grund højlig forundre sig over disse Datas Overeensstemmelse med hans egen Bryllupsdag og hans Datters Fødselsdag. Endelig overlod han sig ganske til den glædelige Forvisning, at han havde faaet sin Brodersøn til Svigersøn. Ufortøvet begav han sig med Haandskriftet og den ved Pungen fasthæftede Seddel op til Sultanen, viste ham disse mærkværdige Gjenstande og fortalte ham Historien, som stod i Forbindelse dermed. Sultanen, som i sit Hjerte allerede havde forsonet sig med sin dygtige Storvizier, tog en levende Andeel i dette hans betydningsfulde Anliggende, og fandt Historien saa overordentlig, at han lod den afskrive for at kunne overlevere den til Efterverdenen.

Shemseddin Mohamed formaaede imidlertid ikke at begribe, hvorfor og hvorledes hans Svigersøn var forsvunden, og haabede endnu stedse, at ethvert kommende Øjeblik igjen kunde føre ham tilbage i hans og hans Datters Arme. Med den højeste Utaalmodighed længtes han efter ham, og da otte Dage vare forløbne, uden at de havde hørt Noget til ham, lod han ham søge i hele Kahira. Men alle Efterforskninger vare forgjæves, og han maatte endelig ganske opgive Haabet. Dog eftersom han ikke vidste, hvad Tiden kunde bringe, troede han, at han egen-

hændig burde forfatte en Beskrivelse af sit Huses Beliggenhed, hvorledes det var gaaet til ved Bryllupet, ligemaade hvorledes Salen og Brudekammeret havde været smykkede. Bedreddin Hassans Turban, Klæder og Pengepung pakkede han sammen i een Byldt, hvilken han derpaa ombyggelig gjemte.

Efter nogen Tid følte Storvizierens Datter sig Moder, og bragte efter ni Maaneders Forløb et stærkt Drengebarn til Verden. Man gav det en Amme, Oppasserinder og Slaver, tilligemed Navnet Agib *). Da Drengen havde naaet sit syvende Aar, sendte Shemseddin Mohamed ham i Skole til en berømt Lærer, istedetfor at lade ham undervise hjemme, og to Slaver maatte daglig ledsage ham frem og tilbage. Da nu den lille Agibs Skole- og Legekammerater alle vare af ringere Stand end han, toge de meget Hensyn til ham, og fulgte heri kun deres Lærers Exempel, der saae igjennem Fingre med ham i mange Ting, som han ikke indrømmede Andre. Men denne blinde Overbærenhed var Agibs Fordærvelse; han blev nemlig stolt og uforskammet ved denne Behandling, og bød sine Kammerater Alt, hvad der faldt ham ind, uden at ville lade sig sige. Overalt og stedse vilde han befale; og var Nogen saa dristig at modsige ham, maatte han døje enhver Fornærmelse af ham, lige indtil Haandgribeligheder. Paa denne Maade blev han snart forhadt af alle sine Skolekammerater, og disse bleve tilsidst nødte til at besvære sig over ham for deres fælles Lærer. Denne formanede dem i Begyndelsen til Taalmodighed; men da han mærkede, at Agibs Uforskammet-

---

*) Underfuld.

hed herved kun fik ny Næring, og han selv baade var leed og keed af det Bryderi, som denne ene Dreng foraarsagede ham, saa sagde han endelig til sine Elever: — Jeg seer nok, kjære Børn, at Agib er en slem Krabat, og vil derfor sige Eder, hvorledes I kunne krænke ham saaledes, at han i Fremtiden nok skal lade Eder være iro, ja maaskee endogsaa ganske skal forlade Skolen. Naar han nemlig imorgen tidlig møder i Skolegaarden, skulle I see til at faa ham ind i Eders Midte, og een af Eder skal med lydelig Stemme sige: — „Skulle vi nu ikke lege? Men vi ville ikke have Andre med i Legen end dem, der kunne sige deres eget, deres Faders og Moders Navn. Hvo som ikke formaaer dette, maa ansees for en Bastard og kan ikke faa Andeel i vor Leeg." —

Læreren forklarede dem endvidere, i hvilken Forlegenhed de ved denne Adfærd vilde sætte den uartige Agib, og Børnene gik hjem fra Skolen, forud opfyldte af Glæde over det, der skulde finde Sted den følgende Dag.

Og Drengene havde virkelig nemmet godt. Den næste Morgenstund omringede de Agib, saasnart han viste sig, og een af Drengene, som havde paataget sig Hovedrollen, raabte højt: — Kom og lad os lege! Men den, der ikke kan sige sit eget, sin Moders og Faders Navn, maa ikke være med i Legen. —

Hermed vare alle Drengene, ogsaa Agib, vel tilfredse, og den Dreng, der havde foreslaaet Legen, gik nu Kredsen rundt og tilspurgte den Ene efter den Anden. Alle klarede uden Vanskelighed for sig, indtil Raden endelig kom til Agib at sige sit eget, sin Faders og Moders Navn: — Jeg hedder Agib, — svarede den lille Krabat ganske hovmodig: — min Moder hedder Fru

Dejlighed, og min Fader Storvizier Shemseddin Mohamed. —

Men da gave alle Børnene sig til at raabe: — Vizieren er ikke din Fader, men din Bedstefader! —

— I forbandede Drenge, — svarede Agib opbragt: — vove I virkelig at paastaa, at Storvizieren Shemseddin Mohamed ikke er min Fader? —

Under høj Latter gjentoge Drengene deres Paastand, og tilføjede: — Du kan altsaa ikke lege med, lille Agib, og vi skulle for Fremtiden vel tage os iagt for at komme Dig for nær. —

Med disse Ord droge de sig tilbage fra ham, spottede og lo ham ud; men Agib gav sig til at græde. Nu kom Læreren, som fra et Skjul havde været Vidne til det Hele, frem og sagde til ham: — Veed Du da virkelig ikke, at Shemseddin Mohamed ikke er din Fader? Han er din Bedstefader, din Moders, Fru Dejlighed Fader. Din Faders Navn vide vi ligesaa lidt som Du selv. Kun saa meget er almindelig bekjendt, at din Bedstefader blev tvungen til at gifte sin Datter med en pukkelrygget Staldkarl, og at der ved dette Bryllup tildrog sig en heel Deel underlige Ting. Det er rigtignok en slem Omstændighed for Dig, og Du maa deraf lære at omgaaes dine Kammerater paa en mindre hovmodig Maade, end hidtil er skeet. —

Dybt krænket ved sine Kammeraters Spotterier og denne Lærerens Tiltale, forlod Agib strax Skolen og ilede hjem for at opsøge sin Moder, Fru Dejlighed. Højlig foruroliget over Drengens bedrøvede Væsen spurgte hans Moder ham om, hvad der var ivejen; men Agib kunde længe Intet svare for lutter Hulken, saa nær til

Hjertet gik ham den Krænkelse, han havde lidt. Endelig fandt han dog Ord til at fortælle sin Moder Foranledningen til sin Sorg, og tilføjede: — For Himlens Skyld, kjære Moder, vær nu saa god at sige mig, Hvem der er min Fader! —

— Din Fader — svarede hans Moder ham højt rødmende: — er Vizieren Shemseddin Mohamed, som daglig slutter Dig i sine Arme. —

— O, nej, det veed jeg bedre! — raabte Agib: — Shemseddin Mohamed er ikke min, men din Fader. Lad mig dog endelig faa at vide, om jeg har nogen Fader! —

Hos den unge Dame fornyede sig paa levende Maade Mindet om hendes Brudenat, hvorefter der var fulgt en saa lang og bedrøvelig Enkestand, og hun begyndte at græde, idet hun bitterlig beklagede Tabet af en saa elskværdig Gemal, som Bedreddin Hassan var, og fremsagde følgende Vers:

— De have bragt Kjærligheden og Savnet til at gløde op i mit Hjerte, og ere derpaa gangne bort. —

— Huset skjuler ikke længer Gjenstanden for min Kjærlighed. — Hvor længe vil Du endnu blive borte, hvor længe tøve med din Tilbagekomst? —

Medens Agib og hans Moder endnu saaledes græd med hinanden, traadte Shemseddin Mohamed ind til dem og forlangte Aarsagen til deres Bedrøvelse at vide. Fru Dejlighed meddeelte ham da, hvilken Krænkelse den unge Agib havde maattet lide, og Vizieren, som heraf saae, at der var onde Rygter i Omløb angaaende hans Datter, følte sig snart ligesaa trøstesløs som de tvende Andre. Endnu opfyldt af allehaande kvælende Tanker begav Vi-

zieren sig op til Sultanen. Efterat han ydmyg havde kastet sig ned for ham, bad han ham om Tilladelse til at gjøre en Rejse gjennem hele Osterland, læggende Vejen over Balsora først og fremmest, for at opsøge sin Broderson Bedreddin Hassan, da han umulig kunde udholde den Tanke, at Man i Staden skulde fortælle om hans Datter, at en Aand havde sovet hos hende. Sultanen gik beredvillig ind paa Storvizierens Bekymring, billigede hans Idræt og gav ham Tilladelse til at udføre den. Ja han lod endogsaa udfærdige et aabent Brev til alle Fyrster og store Herrer paa de forskjellige Steder, hvori han i de forbindtligste Ord anmodede dem om at komme hans elskede Storvizier imøde paa enhver Maade.

Shemseddin Mohamed manglede Ord, der vare udtryksfulde nok til at tolke Sultanen hans Taknemlighed, og maatte derfor lade det bero ved endnu engang at kaste sig ned for hans Fødder. Dog de Taarer, som vældede frem af hans Øjne, vare mere veltalende end Alverdens Ord. Efterat han endnu af et fuldt Hjerte havde ønsket Sultanen al mulig Held og Lykke, tog han Afsked fra ham og ilede hjem for ufortøvet at gjøre Anstalter til Afrejsen. Disse bleve ogsaa i den Grad fremskyndede, at han allerede efter fire Dages Forløb kunde tiltræde Rejsen med sin Datter og hendes Søn Agib.

Shemseddin Mohamed slog ind paa Vejen til Damascus og vedblev at drage fremad i hele nitten Dage, uden at unde sig hverken Rast eller Ro. Først paa den tyvende Dag lod han gjøre Holdt paa en dejlig Eng tæt udenfor Staden Damascus' Porte, og opslaa sine Telte ved en lille Strøm, som gjennemflyder Staden og derved gjør Sit til at forøge Skjønhederne ved dens af Digterne lovpriste Omegn. Her vilde Vizieren raste to

Dage, for paa den tredie ved samme Tid at fortsætte sin Rejse; men Folkene af sit Følge tillod han at gaa ind i Staden, hvilken Tilladelse de saa godt som alle førte sig tilnytte. Nogle følte sig drevne af Nysgjerrigheden efter at see en Stad, som de saa højligen havde hørt berømme; Andre vilde afsætte allehaande Varer, som de havde bragt med sig fra Ægypten, og indkjøbe nye istedet.

Fru Dejlighed vilde ogsaa unde sin kjære Søn den Fornøjelse at see sig om i denne berømte Stad, og befalede derfor den Gilding, der varetog en Hovmesters Bestilling hos ham, at føre ham omkring og lade ham see alt Mærkværdigt, dog med et vaagent Øje for, at han ikke kom til nogen Skade.

I sine bedste Klæder begav Agib sig altsaa paa Vejen, ledsaget af Gildingen, som til Tegn paa sin Myndighed bar en lang Stav i Haanden. Neppe vare de traadte ind i Staden, førend Agib, der var skjønnere end selve Dagen, drog Alles Øjne paa sig. Overalt styrtede Folk til Vinduerne eller ud i Døren for at see ham, og de, som mødte ham paa Gaden, bleve ikke alene staaende for at betragte ham, men fulgte endogsaa med, for længer at have den Fornøjelse at see paa ham. Der fandtes ikke Nogen, som undlod at ønske tusindfoldig Velsignelse over et saa dejligt Barns lykkelige Forældre.

Tilfældigviis kom Agib og hans Ledsager forbi den nu allerede for flere Aar siden afdøde Postejbagers Bod. Manden havde, som Man endnu vil erindre sig, antaget Bedreddin Hassan i Søns Sted, og ved sin Død havde han følgelig efterladt ham Alt, hvad han ejede. Bedreddin var altsaa nu fri Herre i Huset og over hele Bedriften, og viste sig som en saa duelig Po-

stejbager, at der gik et stort Ry af ham i Staden. Da nu Bedreddin Hassan saae saa mange Folk paa Gaden, traadte ogsaa han ud i sin Dør for at see, hvad der var paafærde, og fik Øje paa den smukke Dreng og hans Ledsager.

Naturligviis tildrog Agib sig ogsaa hans Opmærksomhed, og han følte øjeblikkelig en vis besynderlig Rørelse hos sig ved Skuet af ham, hvilken han ikke formaaede at forklare sig. Det var ikke Barnets blændende Skjønhed, der henrev ham ligesom Folkets Masse; der var en langt dybere Grund til hans overordentlige Bevægelse. Det var Blodets Magt, som bevægede hans Faderhjerte. Han lod sit Arbejde hvile, gik ud paa Gaden til Agib, og nærmede sig ham med et vindende Væsen, idet han sagde til ham: — Unge Herre, I har vundet mit Hjerte! Gjør mig dog den Ære og Fornøjelse at træde et Øjeblik indenfor i min Bod og nyde et Stykke Bagværk, forat jeg imidlertid kan faa Lejlighed til at beundre Eder efter Hjertenslyst! —

Bedreddin Hassan udtalte disse Ord med en Bevægelse, der bragte Taarerne i hans Øjne. Den lille Agib følte sig rørt derved og sagde til Gildingen: — Denne gode Mands Ansigt behager mig, og han føjer sine Ord saa smukt, at jeg ikke kan føre det over mit Hjerte at afslaa, hvad han beder mig om. Lad os træde ind hos ham og spise nogle Postejer! —

— Jo det vilde passe sig smukt for en Viziers Søn, at træde ind fra Gaden i en offentlig Bod og spise Kager! — svarede Gildingen, idet han dog ligefuldt slikkede sig om Munden: — Der bliver ikke Noget af, unge Herre. —

— Ak, min kjære unge Herre, — vedblev Bedr-

eddin Hassan: — hvor grusomt har Man ikke handlet imod Eder ved at give Eder et Menneske til Hovmester, som behandler Eder med slig en Haardhed! — Derpaa vendte han sig til Gildingen og sagde: — Gode Herre, sæt Eder dog ikke imod, at den unge Herre føjer sig i mit Ønske! Det vilde inderlig bedrøve mig! Viis mig meget mere den Ære, selv at træde ind med og smage mine Postejer! I vil derved bevise, at I, om I end udvendig er ligesaa brun som en Kastanie, dog tillige indeni er ligesaa hvid som denne. I maa desuden vide, at jeg er i Besiddelse af den Hemmelighed at gjøre Eder ligesaa hvid, som I nu er sort. —

Gildingen gav sig herover til at lee, og spurgte Bedreddin Hassan, hvori da denne Hemmelighed bestod.

— Det skal jeg i en Hast sætte Eder ind i. — svarede Bedreddin Hassan, og begyndte at fremsige Vers til Roes for de sorte Gildinger, hvori der var Tale om, at deres Tjeneste betryggede Fyrsternes Ære og Lykke, og at Verdens største Skatte vare givne i deres Hænder.

Herved følte den over al Forestilling stygge Gilding sig højligen smigret, og indvilligede i at give efter for Postejbagerens Ønske og træde ind i hans Bod tilligemed den utaalmodige Agib. Inderlig glad sprang Bedreddin Hassan iforvejen og tog atter fat paa sit Arbejde, idet han yttrede, at han just havde været ifærd med at lave Flødetærter, og at han ikke vidste noget Bedre at byde dem end disse allerede vidt berømte Kager. — Jeg er vis paa, — tilføjede han: — at de i en overordentlig Grad ville behage Eder; thi min Moder, som forstod at tillave dem med den mest beundringsværdige

Færdighed, har selv lært mig at tilberede dem, og hele Staden er nærved at forsluge sig deri. —

Med disse Ord tog han allerede en Flødetærte ud af Ovnen, bestrøede den med Sukker og Granatkorn, og satte den for Agib, der strax gav sig ifærd med den og fandt den ganske kostelig. Ogsaa Gildingen fik en Tærte, og denne yttrede, efter at have slugt denne, saa heed, som den var, at den smagte efter Mere. Imidlertid betragtede Bedreddin Hassan sin unge Gjæst med den største Opmærksomhed, og hans Taarer begyndte at rinde, da han kom til at tænke paa, at han maaskee besad en ligesaa dejlig Søn med sin smukke unge Gemalinde, fra hvem han paa en saa grusom Maade var bleven adskilt. Dog hastig fattede han sig og gav sig til at udspørge Agib angaaende Anledningen til hans Ophold i Staden Damascus. Men Gildingen, der mærkede, at der ikke vankede Mere, gav ikke Agib Tid til at svare, men skyndte paa ham, at han skulde vende tilbage til sin Moder og Bedstefader. Hastig toge de Afsked med Bedreddin Hassan, og begave sig paa Vejen tilbage til Lejren.

Den arme Postejbager fulgte dem med sine Blikke saa langt, han formaaede; men da han ikke kunde øjne dem længer, lukkede han hastig sin Bod og fulgte efter dem. Førend endnu Agib og Gildingen havde naaet Stadens Port, havde Bedreddin Hassan allerede indhentet dem. Men saasnart Hovmesteren fik Øje paa ham, tilraabte han ham i Vrede: — Hvad vil I os, I paatrængende Menneske? —

— Overiil Eder ikke, min gode Ven! — svarede Bedreddin Hassan: — Jeg har en lille Forretning at besørge udenfor Porten, og Gade og Vej ere, som I veed, fælles for Alle. —

Dog Gildingen lod sig ikke stille tilfreds ved dette Paaskud, men henvendte sig ærgerlig til Agib: — Det har jeg Eder at takke for, unge Herre; — sagde han: — det anede mig nok, at min Føjelighed skulde fortryde mig. I vilde endelig ilav med dette Menneske, og nu have vi ham paa Halsen, uden at kunne blive af med ham. —

— Maaskee har han dog virkelig Noget at bestille udenfor Staden; — svarede Agib undskyldende: — vi kunne jo ikke forbyde ham at gaa, hvorhen han vil. —

Derpaa gik de videre med hinanden, uden at see sig om, indtil de kom i Nærheden af Vizierens Telte; da vendte de sig om for at see efter, om Bedreddin Hassan endnu fulgte dem. Men da nu Agib saae, at den Fremmede var dem lige i Hælene, blev han baade rød og bleg af Frygt og Harme. Han frygtede nemlig for, at Vizieren, hans Bedstefader, skulde erfare, at han var traadt ind i en Postejbagers Bod, og var i denne sin Angst alene betænkt paa, hvorledes han skulde faa det paatrængende Menneske til at gaa tilbage. Hastig tog han en Steen op af Vejen, kastede den efter Bedreddin Hassan, og traf ham saa haardt i Panden, at Blodet strømmede ham ned over Ansigtet. I samme Øjeblik gav han sig, heelt forskrækket over sig selv, til at løbe af alle Livsens Kræfter, og skjulte sig imellem Teltene. Men Gildingen blev tilbage for at lade Bedreddin Hassan vide, at han ikke skulde vove paa at beklage sig over, hvad der var mødt ham, men pakke sig bort saa hastig, han kunde.

Heelt nedslaaet vendte Bedreddin Hassan om og begav sig paa Tilbagevejen. Ved Steenkastet var han ligesom igjen kommen til sig selv, og maatte højligen un-

dre sig over, hvad der saaledes havde kunnet drage ham efter den fremmede Dreng. Med Forklædet, som han i sin Selvforglemmelse havde beholdt paa, da han forlod Boden, tørrede han Blodet af sit Ansigt, og sagde til sig selv: — Jeg havde virkelig ogsaa Uret i, saaledes at forlade mit Huus og følge efter dette Barn for at ængste det. Thi det var visselig kun Frygten for, at jeg skulde tilføje det noget Ondt, som bevægede det til at handle saa grusomt imod mig. —

Saasnart han kom hjem, lod han sig forbinde, og trøstede sig over sit Uheld med den Betragtning, at der gaves mangfoldige mere ulykkelige Mennesker end han i Verden, og sluttede med disse Vers:

— Grib de lette Glæder i Flugten, medens de frembyde sig, og lad de tunge Sorger blive liggende ved Vejen! Thi Livet maa verle imellem klare og mørke Dage! —

Den arme Bedreddin Hassan vedblev fremdeles af bedste Evne at drive sit Postejbagerhaandværk. Men Storvizieren, hans Svigerfader, — hans Gemalinde og hans Søn droge efter tvende Dages Ophold over Homs videre til Staden Hamash *); derfra rejste de til Haleppo, hvor de atter opholdt sig tvende Dage. Derpaa gik Vizieren over Floden Euphrat og betraadte Mesopotamien; over Stæderne Mordin, Musful, Sengira og Diabekr naaede han endelig efter en temmelig anstrengende Rejse Staden Balsora, og bad strax den der herskende Sultan om en Audients.

---

*) Det ældgamle Epiphania ligger i Syrien, ligesom Homs, fordum Emesa.

Saasnart Sultanen var bleven underrettet om Shemseddin Mohameds Ærinde, lod han ham øjeblikkelig stedes for sit Aasyn, modtog ham meget naadig og opfordrede ham til at erklære, hvilken Hensigt han havde med dette sit Besøg i Balsora. Men saasnart han havde erfaret, at den ægyptiske Sultans Storvizier søgte efter Sønnen af den hedengangne Nureddin Ali, Sultanen af Balsoras forrige Vizier, gav han følgende Oplysning: — Nureddin Ali er allerede for længe siden død, og om hans Søn Bedreddin Hassan veed jeg alene, at han forsvandt omtrent to Maaneder efter Faderens Død, uden at Man siden har hørt det Allermindste til ham. Men hans Moder, en Datter af min næstforrige Vizier, er endnu ilive og boer her i Staden. —

Shemseddin Mohamed bad da Sultanen om Tilladelse til at besøge hende, og tage hende med sig til Kahira, hvis hun indvilligede i at forlade Balsora. Beredvillig indrømmede Sultanen hans Forlangende. Endnu i samme Time begav Storvizieren sig, ifølge med sin Datter og sin Dattersøn, hen til det Palads, der var blevet anviist ham som hans Svigerindes Bolig. Det var en stor og prægtig Bygning, rigt prydet med Marmorsøjler og gyldne Arabesker; dog Shemseddin Mohamed opholdt sig ikke med at betragte og beundre denne Herlighed; han kysede med Rørelse Døren og en Marmortavle, som i gylden Skrift fremviste hans afdøde Broders Navn, og forlangte sin Svigerinde itale.

Tjeneren viste ham ud i en rummelig Gaard, i hvis Midte der hævede sig en lille Bygning med rund Kuppel; dette Mindesmærke havde den ømme Moder ladet opføre istedetfor Gravmæle over sin elskede Søn, hvem hun troede død allerede for længe siden; og her

tilbragte hun den største Deel baade af Natten og Dagen under Bøn og Taarer. Ogsaa i denne Time var Matronen ifærd med at begræde sin elskede Bedreddin Hassan; just som Shemseddin Mohamed traadte ind til hende, udtalte hun efterfølgende Vers!

— O Grav, o Grav, er hans elskelige Væsen da ikke mere? Indeslutter Du virkeiig, hvad der henrykte Alles Sjæl og Øje? O Grav, er Du end en Indgang til Himlen, er Du dog tillige en Elendighedens Afgrund her paa Jorden! —

Saasnart Vizieren havde hilst paa Matronen og bedet hende standse sine Taarer og holde Maade i sin Smerte, aabenbarede han hende, Hvo han var og i hvilket Ærinde han var kommen til Balsora. Efterat derpaa Nureddin Ali's Enke var bleven underrettet om, hvad der havde tildraget sig ved Fru Dejligheds Brylup, og med hvilken Overraskelse Man havde fundet hiint vigtige Haandskrift i Bedreddin Hassans Turban, forestillede Vizieren hende sin Datter og hendes Søn.

Den nedbøjede Enke var bleven siddende paa sin Plads, som en Kvinde, der ikke mere tager nogen Deel i denne Verdens Anliggender. Men saasnart hun af sin Svoger havde erfaret, at den af hende med Smerte begrædte Søn maaskee endnu kunde være ilive, rejste hun sig og sluttede Fru Dejlighed og hendes Søn med inderlig Følelse i sine Arme. Men idet hun i Drengens skjønne Ansigt opdagede sin dyrebare Søns Træk, kom hun atter til at græde af sit dybeste Indre. Dog disse Taarer vare af en langt mindre bitter Art end de, hun hidtil havde ladet flyde. Hun kunde fra dette Øieblik ikke mere slippe Drengen af sine Arme, og bedækkede

ham med Kys og Kjærtegn i det Uendelige. Tillige fremsagde hun følgende Vers:

— Velkommen er mig Budskabet om Eders Ankomst; det har bragt mig den lykkeligste Efterretning i hele mit Liv! — Hvis han ønskede det, vilde jeg, istedetfor Æresklædning, række ham mit glæderige Hjerte, at han kunde gjøre med det, hvad han vilde, paa denne Gjenforeningens lykkelige Dag! —

Agib gjengjældte sin Bedstemoders Kjærtegn med al ønskelig Varme, og Shemseddin Mohamed erklærede sin Svigerinde, at hun nu vilde gjøre vel i at forjage sin Kummer og sætte en Grændse for sine Taarer. — I maa tillige — vedblev han: — berede Eder paa at følge med os tilbage til Kahira; Sultanen har givet sin Tilladelse dertil, og der er fra nu af Eders rette Hjem. Vi behøve ingenlunde endnu at opgive Haabet om at gjenfinde Eders Søn, min Svigersøn; Allah fører os stundom heelt underlig omkring i denne Verden. —

Nureddin Alis Enke gik med Glæde ind paa dette Forslag og traf strax de nødvendige Foranstaltninger til Opbrud og Afrejse. Imidlertid aflagde Shemseddin Mohamed sit andet Besøg hos Sultanen af Balsora for at anbefale sig hos ham; overøst med Æresbeviisninger og med en gavmild Foræring til Sultanen af Kahira blev han endelig afskediget af Fyrsten, der ikkun meget beklagede, at han ikke havde kunnet give ham bedre Efterretninger, hans Brodersøn vedkommende. Da saaledes Alting var beredt til Opbrud, forlod Storvizieren Balsora med sin Familie og sit talrige Følge, og slog ind paa Vejen til Damascus.

Da han var kommen i Nærheden af Staden, opslog han sine Telte udenfor den Port, hvorigjennem han agtede at holde sit Indtog, og lod bekjendtgjøre, at han vilde holde Rast i tre Dage, forat hans Følge kunde udhvile sig, og han selv imidlertid kunde udsøge det Kostbareste, som den berømte Stad ejede, til en værdig Foræring for Sultanen af Ægypten. Medens nu Shemseddin Mohamed gjorde Udvalg imellem de kostbareste Stoffer og andre Kunstfrembringelser af sjelden Art, som Kjøbmændene bragte og forelagde ham i hans Telt, bad Agib sin forte Hovmester om at føre ham rundt omkring igjennem Staden. — Der var endnu saa meget — yttrede han: — som han ønskede nærmere at betragte og beundre, og desuden drev hans Samvittighed ham til at indhente Oplysninger angaaende hiin arme Postejbager, hvem han i sit Hjertes Angst den forrige Gang havde kastet en Steen i Panden.

Hovmesteren var ikke uvillig til at føje Agib i hans Ønske, og, efterat de af Fru Dejlighed havde faaet Tilladelse til Udflugten, gik de igjennem den Port, som var Lejren nærmest, ind i Staden. Efterat de havde besøgt de vigtigste offentlige Pladser og Bazarerne for kostbare og sjeldne Varer, iligemaade Ommiadernes ældgamle Moskee, paa den Tid, da de Troende forsamle sig der til Andagt imellem Middags- og Aftenbønnen, kom de endelig, ligesom tilfældigviis, atter forbi Bedreddin Hassans Postejbagerbod. Bedreddin Hassan, som endnu stedse arbejdede i Flødetærter, gjenkjendte Agib øjeblikkelig, ilede ud paa Gaden til ham og spurgte, om han endnu erindrede sig ham. Ganske paa samme Viis som den forrige Gang følte Bedreddin Hassan ogsaa ved denne Lejlighed en besynderlig indre Bevægelse, som han ikke før havde kjendt til, og heller ikke vidste at gjøre sig

til Herre over. Imidlertid besad han dog endnu Fatning nok til at byde Agib og hans Hovmester ind til sig og bede dem gjøre ham den Ære at fortære nogle af hans Flødetærter. Da Agib syntes at dvæle, bad han tillige denne om Forladelse for den Engstelse, han forrige Gang havde voldet ham ved at følge efter ham udenfor Porten. — Jeg var mig virkelig ikke selv mægtig, — tilføjede han: — og vidste neppe, hvad jeg gjorde; der var ligesom Noget, der med uimodstaaelig, skjøndt velgjørende Magt drog mig efter Eder, og jeg havde langtfra noget Ondt imod Eder isinde. —

Forundret hørte Agib paa ham, og svarede: — Der er Maade med Alt, ogsaa med Venskab. Eders Godhed for mig er virkelig af en noget besværlig Art, og saasandt I ønsker, at vi skulle træde ind hos Eder, maa I forud love mig, at I ikke vil følge efter os, naar vi gaa. Hvis I føjer os heri, ville vi komme igjen imorgen og besøge Eder, medens Vizieren min Bedstefader indkjøber Foræringer til Sultanen af Ægypten. —

Saasnart Bedreddin Hassan havde lovet, hvad Agib forlangte af ham, traadte denne med sin Hovmester ind til ham, og Mesteren frembar nu nogle Postejer for dem, som ingenlunde stode tilbage for dem, de havde nydt forrige Gang. Bedreddin Hassan blev indbuden til at tage Plads hos Agib og tage Deel i Maaltidet; men da han i sin Glæde over den beviste Gunst vilde omfavne Agib, stødte denne ham tilbage med de Ord: — Vogt paa Eder selv! Nu begynder atter Eders Venskab at løbe af med Eders Fornuft. I maa nok holde af mig, men kjønt i Afstand, maa jeg bede. —

Bedreddin Hassan adlød, men tog, uagtet gjentagen Opfordring, ingen Deel i Maaltidet; han var

alene betænkt paa at opvarte og underholde sine Gjæster. Saaledes sang han et Digt til Agibs Priis, hvilket han selv i samme Stund havde forfattet, og hvori det blandt Andet hed:

— Dit Aasyn er for mig det løvbeskyggede Paradiis, og jeg forgaaer i den Kjærligheds Glød, som jeg bærer til Dig. Din Munds Vædske er Krystalstrømmen Koutar i Paradiset, og jeg er nærved at vansmægte af Tørst. — En usynlig Trone er oprejst for Dig i mit Hjerte, og et kostbart Tæppe ligger udbredt for Dig derinde. —

Saasnart Bedreddin Hassans Gjæster vare hørte op med at spise, bragte han dem Vand til at vadske deres Hænder og et skinnende hvidt Klæde til at aftørre dem i. Derpaa tillavede han en kostelig Sorbet, som han afkjølede med den reneste Snee, og kredentsede Agib den med de Ord: — Drik engang, ædle unge Herre! Det er den kosteligste Rosensorbet, og jeg tør vel antage, at I aldrig har smagt nogen lisligere. —

Da Agib med stor Fornøjelse havde drukket af Sorbeten, skyllede Bedreddin Hassan Skaalen, fyldte den paany, og overrakte Gildingen den. Denne viste ligeledes Drikken al mulig Ære, idet han tømte Skaalen indtil Bunden.

Da nu saaledes baade Agib og hans Hovmester vare fuldkommen tilfredsstillede, takkede de Bedreddin Hassan for den nydte gode Beværtning, toge Afsked og ilede hastig bort, eftersom det allerede var blevet silde. Saasnart de havde naaet Lejren, begav Agib sig først ind i Kvindeteltet. Her ventede hans Bedstemoder ham med stor Længsel; sjelden fik hun ham at see, uden at Taarerne kom hende i Øjnene, eftersom han stedse for-

nyede Mindet hos hende om hendes tabte Søn. Ogsaa denne Gang udgjød hun Taarer, idet hun med Lidenskabelighed omfavnede ham og sagde:

— O min Søn, min Glæde vilde være fuldkommen, hvis jeg saaledes kunde slutte min Søn Bedreddin Hassan i mine Arme, som jeg nu omfavner Dig! —

Derpaa lod hun Aftensmaden bære frem, bad Agib tage Plads hos sig, og begyndte at tale med ham om hans Spadseregang, idet hun yttrede den Mening, at han vist maatte være kommen sulten tilbage. Tillige lagde hun ham for af en ganske fortræffelig Flødetærte, som hun egenhændig havde tillavet. Vi vide nemlig allerede ifølge Bedreddin Hassans Udsagn, at den ædle Dame forstod dette bedre end nogen Anden. Ogsaa Hovmesteren fik sin Deel af Kagen, og Matronen ventede at høste stor Roes derfor af dem begge. Men da de allerede havde spist sig mætte hos Postejbageren, formaaede de ikke at tvinge saa meget som en Mundfuld ned, hvilket rigtignok, i det Mindste for Gildingens Vedkommende, vidnede overmaade stærkt for det Overordentlige i Bedreddin Hassans Gjæstfrihed.

Neppe havde Agib smagt det ham tildeelte Stykke Tærte, førend han nødtes til at lægge det fra sig igjen; ogsaa Gildingen maatte lade sit Stykke ligge, saa ondt det end gjorde ham.

Saasnart Nureddin Ali's Enke blev dette vaer, henvendte hun med stor Forundring Ordet til Agib og sagde: — Er det muligt, min Søn, at Du forsmaaer en Ret, som jeg selv har tilberedet? Du maa vide, at Ingen i Verden formaaer at lave saa gode Flødetærter, naar jeg undtager din stakkels Fader, hvem jeg har lært Kunsten. —

— Kjære Bedstemoder, — svarede Agib: — I forstaaer vistnok Eders Kunst tilgavns; men I maa undskylde, naar jeg lader Eder vide, at I heri dog langt bliver overgaaet af en Postejbager, som boer inde i Staden. Vi have nylig smagt Flødetærter hos ham, som vare meget bedre end denne. —

— Hvorledes Shaban*), — spurgte Matronen studsende og med Harme: — mener Du, at Man har betroet Dig Opsigten over min Sønnesøn, forat Du skal føre ham omkring i Kipperne og lade ham spise der som enhver anden Pjalt? —

— Naadige Herskerinde, — svarede Gildingen: — vi talte kun nogle Øjeblikke med en overmaade net Postejbager, den bedste i hele Staden, men nøde ikke det Mindste hos ham. —

Men denne Forklaring forsonede ingenlunde den opbragte Dame; meget mere rejste hun sig og ilede ind i Shemseddin Mohameds Telt for at anklage Hovmesteren, og herfra skilte hun sig paa en saadan Maade, at Storvizieren ingenlunde følte sig oplagt til at bære over med den ulydige Slave. Af Naturen hidsig og opbrusende, lod han ikke denne skjønne Lejlighed til at komme i Vrede gaa ubenyttet forbi, men ilede ind i Matronens Telt og foer løs paa Hovmesteren, idet han med Tordenstemme raabte: — Elendige Slave, vover Du saaledes at misbruge min Tillid? —

Uagtet nu Agibs Udsagn var tilstrækkeligt Beviis imod ham, vedblev den dumme Slave dog at benægte Sagen. Drengen derimod vedblev at gjentage sin Paastand, at de havde været inde hos en Postejbager og nydt saa

---

*) Det almindeligste Navn for sorte Gildinger.

mange Postejer, at de ganske havde mistet Appetiten til Aftensmaden. Iligemaade havde Postejbageren overflødig beværtet dem med den kosteligste Sorbet. —

— Usling, — raabte Storvizieren: — vedbliver Du endnu at nægte? —

Shaban havde virkelig Frækhed nok til at sværge paa, at det var aldeles usandt.

Vizierens Vrede kjendte nu ingen Grændser længer; han troede naturligviis sin Dattersøn bedre end den elendige Slave. Imidlertid bekæmpede han dog endnu Udbrudet af sin Forbittrelse, og sagde til Hovmesteren, at han endda vilde tro ham paa hans Ord, hvis han formaaede at spise den Flødetærte reent op, som stod paa Bordet.

Uagtet nu den paagjældende Tærte var et temmelig drøjt Stykke, og Hovmesteren havde spist, saalænge han kunde aarke, besluttede han dog at underkaste sig den forlangte Prøve, og skar sig et Stykke af Tærten. Med et Suk saae Agibs Bedstemoder sin skjønne Tærte givet i det sorte Affkums Vold. Men hendes Frygt og Ærgrelse vare overflødige; thi saasnart Hovmesteren førte Stykket til Munden, blev han vammel, og maatte lægge det fra sig igjen for ikke at faa ordentlig ondt. Alligevel gav han sig ikke tabt, men holdt endnu fast ved Løgnen, idet han forklarede, at han den foregaaende Dag havde taget saa godt til sig, at han endnu aldeles manglede Madlyst.

Men nu var Storvizierens Taalmodighed ogsaa tilende. Oprørt over slig grændseløs Uforskammethed befalede han, at Hovmesteren skulde have en dygtig Bastonade. Da først blev Slavens Hukommelse vækket, og han tilstod, at Agib kun havde fortalt den rene Sand-

hed. Men ondskabsfuld var han, og ondskabsfuld blev han; hans Bekjendelse blev nemlig given i følgende Form: — Han og Agib havde ganske rigtig været inde hos en Postejbager og spist Postejer, som vare hundrede Gange bedre end den, der stod paa Bordet. — Havde denne Været af samme Slags, skulde hans tidligere Paastand, der nu maatte gjælde for Løgn, nok have bestaaet sin Prøve. —

Denne ondskabsfulde Erklæring gik den ærekjære Matrone nær til Hjerte, og hun yttrede ærgerlig: — Det er kun Løgn og Vaas, at hine Postejer skulle have været bedre end de, som jeg laver, og Du skal visselig staa til Ansvar for hvad Du har sagt. Spring strax ind i Staden og hent mig een af de lovpriste Tærter! —

Gildingen fik Penge og løb ind i Staden for at hente det Forlangte. — Kjære Postejbager, — sagde han, saasnart han halv aandeløs var traadt ind i Boden: — her er Penge, lad mig faa en Flødepostej, men een af de bedste, af de allerbedste! Een af vore Herskerinder bilder sig ind, at hun kan lave dem ligesaa gode. —

Heldigviis havde Bedreddin Hassan endnu ganske friske og varme Postejer. Han udsøgte een af de bedste, pakkede den omhyggelig ind, og overgav Gildingen den med de Ord, at han ganske trøstig kunde anse hans Postejer for de bedste i hele Verden, eftersom kun eet eneste Menneske foruden ham selv kjendte den kostbare Hemmelighed, nemlig hans Moder, hvis hun endnu levede.

I flyvende Fart, forat Tærten ikke skulde blive kold og miste Noget af sin Smagfuldhed, ilede Hovmesteren tilbage til Lejren, og overrakte Nureddin Alis Enke den forlangte Postej. Matronen tog begjærlig imod den og beed deri; men neppe havde hun faaet Smagen

deraf i Munden, førend hun med et højt Skrig faldt i Afmagt.

Den endnu tilstedeværende Vizier kom ved dette overraskende Tilfælde i stor Forlegenhed. I sin yderlige Raadvildhed stænkede han hende Sorbet i Ansigtet, den eneste forfriskende Vædske, han havde ved Haanden, og holdt hende den duftende, endnu varme Postej under Næsen. Og hans kjærlige Bestræbelser kom ikke til at savne deres Løn; Matronen samlede sig atter og udaandede ved de første Yttringer af det tilbagevendte Liv følgende Ord: — Barmhjertige Allah, min Søn, min dyrebare Søn — maa have bagt denne Tærte! —

Det er vanskeligt at sige, om Vizieren Shemseddin Mohamed følte størst Glæde eller Overraskelse ved denne sin Svigerindes Paastand, at Bedreddin Hassan maatte have bagt den hende af Hovmesteren bragte Flodepostej. Dog, ved nærmere Overvejelse fandt han Sagen kun lidet sandsynlig, og spurgte Nureddin Alis Enke, hvilke Grunde hun havde for sin Tro, og om ikke een eller anden Postejbager kunde bage ligesaa gode Kager som hun selv og Bedreddin Hassan. —

— Jo vistnok kan der gives Postejbagere, som lave ligesaa gode Kager; — svarede Matronen: — men eftersom jeg tilbereder mine paa en ganske særegen Maade og alene har indviet min Søn i Kunstens Hemmelighed, kan der neppe være Tvivl om Rigtigheden af min glædelige Anelse. Lad os da være glade, min Broder! Endelig have vi fundet den længe og forgjæves med Smerte efterspurede Bedreddin! —

Men Storvizieren bad den af Sorg og Glæde exalterede Matrone at bekæmpe sin Utaalmodighed, idet han

tilføjede: — Vi skulle snart faa at vide, hvorledes det i Virkeligheden hænger sammen med denne Postejbager! Naar vi lade dette Menneske hente herud til os i Lejren, ville I og min Datter jo snart kunne afgjøre, om det er Bedreddin Hassan eller ikke. Men I maa betragte ham fra et Skjul, hvor han ikke kan opdage Eder; thi jeg ønsker ikke, at Gjenkjendelsen skal finde Sted i Damascus. Jeg har nemlig allerede i mine Tanker forud bestemt, hvorledes jeg vil indlede og gjennemføre det Hele med min kjære Svigerson, hvis det virkelig skulde være ham; det skal blive et rigtig smukt Eventyr, maa I tro. —

Og Vizieren vendte fra Kvindeteltet tilbage til sit eget Telt. Her lod han strax halvtredsindstyve af sine Folk komme, og gav dem følgende Befaling:

— I skulle hver og een tage en dygtig Stok i Eders Haand, og saa følge med Shaban ind i Staden til den Postejbager, som han nok ved. Saasnart I have betraadt hans Bod, give I Eder strax til med Eders Stokke at slaa Alting istykker, hvad I forefinde der; og spørger Postejbageren Eder om, med hvilken Ret I foraarsage slig Ødelæggelse, skulle I blot til Gjengjæld spørge, om det ikke er ham, der har bagt den Flødetærte, som nylig var bleven hentet hos ham. Bekræfter han dette, saa griber og binder ham forsvarlig og fører ham strax herud til mig! Men vogter Eder vel for at slaa ham, overhovedet for at tilføje ham mindste Ondt! Gaaer nu og udfører min Befaling! —

Beredvillig adløde Vizierens Tjenere. Saasnart de af Agibs Hovmester vare blevne førte ind i Bedreddin Hassans Bod, gave de sig med deres Stokke til lystig at sønderslaa Alt, hvad skrøbeligt var derinde: —

Fade, Tallerkener, Glas, Potter, Skaale, Kageformer, endogsaa Borde, Stole og Bænke, og anrettede en heel Oversvømmelse af Syltetøj, Fløde og Sorbet. Den arme Bedreddin Hassan var nærved at fortvivle ved dette forfærdelige Skue og spurgte i den ynkeligste Tone, hvorfor han blev behandlet paa slig grusom Maade.

— Har I maaskee ikke bagt den Tærte, som den sorte Gilding nylig hentede hos Eder? — spurgte Folkene ham.

— Jo det vil jeg ikke nægte; — svarede Bedreddin Hassan grædefærdig: — men deri finder jeg intet Ondt. Jeg udfordrer Alle og Enhver til at lave en bedre. —

Men istedetfor herefter at give nærmere Forklaring, fortsatte Vizierens Folk deres Ødelæggelsesværk, ja knuste tilsidst endogsaa Ovnen, hvori Kagerne bleve bagte.

Imidlertid vare alle Naboerne løbne sammen. Da de saae halvtredsindstyve med Knipler bevæbnede Mænd husere paa denne Maade, vilde de naturligviis have Aarsagen til slig voldsom Fremgangsmaade at vide. Da tog Bedreddin Hassan endnu engang Mod til sig og spurgte, hvorfor Folkene saaledes ruinerede Alt, hvad han ejede.

— Har I maaskee ikke bagt den Flødetærte, som hiin Gilding nylig hentede hos Eder? — spurgte Mændene atter.

— Jo, det har jeg rigtignok, — svarede Bedreddin Hassan atter: — og vil være mit Arbejde bekjendt for Alverden. —

Men nu bemægtigede Folkene sig ham, uden at ville høre Mere, bandt ham Hænderne paa Ryggen med Lærredet af hans egen Turban, slæbte ham med Vold ud af Boden og fjernede sig med ham.

Dog slig en Voldshandling oprørte paa det Heftigste den sammenløbne Mængde; som rasende kastede den sig over Vizierens Folk og vilde befri den arme Bedreddin. Men i det Samme viste sig en Afdeling Soldater, udsendt af selve Statholderen i Damascus, adsplittede Mængden og forkyndte, at Postejbagerens Bortførelse skete med den højeste Øvrigheds Vidende og Villie. Storvizieren Shemseddin Mohamed havde nemlig ladet Statholderen vide, hvad han havde iværk, og udbedet sig denne høje Embedsmands Tilladelse og Beskyttelse; og Statholderen af Damascus, som var Sultanen af Ægypten underdanig, vogtede sig vel for at træde hans betroede Storviziers Ønske ivejen.

Den stakkels Bedreddin Hassan blev altsaa, uagtet alle sine Taarer og fortvivlede Skrig, slæbt bort af Storvizierens Folk. Forgjæves gjentog han sit Spørgsmaal, — hvad han da egentlig havde forbrudt; — Stokkemændene svarede kun med det alt oftere gjentagne Spørgsmaal, om han ikke havde bagt — — etc. etc. Da han endelig naaede ud til Lejren, maatte han her under streng Bevogtning vente, indtil Vizieren var kommen tilbage fra Statholderen i Damascus. Men saasnart denne var vendt tilbage til sin Lejr, lod han strax Postejbageren føre for sig. Med Taarer i Øjnene gjentog Bedreddin Hassan nu atter sit Spørgsmaal, hvad han dog havde forbrudt.

— Har Du bagt den Postej, Du nok veed? —

— Det vil jeg aldrig nægte; — svarede Bedreddin Hassan: — men deri, haaber jeg, er der intet Ondt. —

— Intet Ondt? Ja, det skal Du vel faa at føle! — foer Vizieren imod ham: — Med dit Liv skal

Du komme til at bøde for, at Du har bagt en saa usel Tærte. —

— Store Allah, Hvad hører jeg? — udraabte Bedr=eddin Hassan: — Er det da en Forbrydelse til Døden at have bagt en daarlig Flødetærte? —

— Ja, det er det; — lød Vizierens Svar: — og Du har intet Andet at vente af mig. —

Under denne Samtale blev den unge Mand op=mærksom betragtet af de tvende Kvinder, og uagtet der var forløbet saa lang Tid, siden de havde seet ham sidst, gjenkjendte de ham dog uden Vanskelighed. Deres Glæde herover var saa overvældende, at de begge faldt i Afmagt. Da de atter kom til sig selv, vilde de styrte ud og kaste sig den gjenfundne Søn og Gemal om Halsen; men endnu i rette Tid gjenkaldte de sig det Løfte i Erindringen, som de havde givet Storvizieren, og bekæmpede Kjærlig=hedens og Naturens Følelser i deres Hjerter.

Shemseddin Mohamed havde bestemt at drage bort den samme Nat; han lod derfor Teltene afbryde og Vognene samt Lastdyrene udruste til Afrejse. Bedred=din Hassan lod han indespærre i en vel forvaret Kiste og læsse paa en Kameel. Saasnart Alting var beredt, begav Shemseddin Mohamed sig paa Rejsen med sit Følge, og vedblev at drage frem lige indtil den føl=gende Nats Indbrud; da gjorde han atter Holdt og lod Teltene opslaa. Nu tog Man den arme Bedreddin Hassan frem af hans Kiste og gav ham at spise, men holdt ham paa det Strengeste fjern fra hans Gemalinde og Moder. Saaledes vedblev det at gaa alle de tyve Dage, som Rejsen varede.

Saasnart Karavanen havde naaet Kahira, lod Storvizieren slaa Lejr udenfor Staden. Bedreddin Hassan blev atter tagen frem af sin Kiste og bragt for den frygtelige Shemseddin Mohamed. Frygtelig isandhed! — Thi i den arme Postejbagers Nærværelse meddeelte han en Tømmermand Befaling til at hente Træ og tildanne en Pæl med en dygtig lang og skarp, i Ilden hærdet Spids.

— Herre, hvortil denne Pæl? — spurgte Bedreddin Hassan bævende.

— Jeg vil spidde Dig derpaa, og saaledes lade Dig bære gjennem Staden, forat alle Folk kunne faa en elendig Postejbager at see, som ikke bedre forstaaer sin Kunst, end at han glemmer Peberen. —

Den ulykkelige Bedreddin Hassan slog Hænderne sammen og beklagede sig over denne Grusomhed paa en saa komisk Maade, at Storvizieren maatte anvende hele sit Herredømme over sig selv for at forblive alvorlig.

— Store Allah! — udraabte han: — Fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte, skal jeg miste Livet paa en saa grusom og skammelig Maade! — Hvo har dog nogensinde hørt Magen? Hjemme i mit Huus har Man ødelagt Alt, hvad jeg fattige Stakkel besad, og jeg er bleven indespærret i en Kiste og senere dømt til Døden, — fordi — ene og alene fordi jeg ikke har brugt Peber til en Flødetærte! — Handle da Mohamedanere saaledes imod hinanden, Mennesker, som have gjort sig Retfærdighed og Barmhjertighed til daglig og ufravigelig Pligt, og som sætte deres Ære og Lykke i Udøvelsen af gode Værker? Ja — jeg maa visselig være falden i Hænderne paa de allerværste Menneskeædere! — Forbandet være alle Flødetærter og Alverdens Peber! — Gid

Eders sidste Stund maa vorde saa pebret, som I synes at ønske det! —

I denne Tone vedblev den stakkels Bedreddin Hassan at beklage sig under rigelige Taarestrømme. Men da nu endelig Pælen virkelig blev hidslæbt, udstødte han et højt Skrig ved det frygtelige Syn og raabte: — O Allah, kan Du da ogsaa tillade, at jeg kommer til at lide en saa kvalfuld og skjændig Død? Og for hvilken Forbrydelse? — Hverken for Tyveri eller Mord eller Frafald i min Tro, men alene ste fordi jeg har ikke brugt Peber til en Flødetærte! Har jeg da virkelig forseet mig, saa giv mig, hvad der hører til en Flødetærte, og jeg skal visselig lave Storvizieren een, der er pebret nok! Gid den maatte brænde og fortære hans Indvolde. —

Imidlertid var Natten rykket temmelig vidt frem, og Shemseddin Mohamed lod derfor den ængstede Bedreddin Hassan igjen spærre ind i hans Kiste, idet han sagde: — Nu er det for mørkt til at Man kan see at spidde Dig. Men vent blot til imorgen, saa skal Du visselig komme til at sprælle! Hvilken Fusker! Ingen Peber til en Flødetærte! —

Kisten blev igjen læsset paa Kamelen, og de øvrige Kameler bleve ligeledes bepakkede. Storvizieren satte sig tilhest og lod Kamelen med den i Kisten indespærrede Bedreddin Hassan føre foran sig, og drog ved Nattetid med sit Følge ind i Staden. Gaderne vare ganske øde, og der lod sig paa denne Tid intet Menneske see; i Stilhed naaede den besynderlige Procession Storvizierens Palads. Her blev Kisten læsset af; men Shemseddin Mohamed forbød paa det Strengeste at aabne den uden hans Tilladelse. Medens nu de øvrige Kameler

bleve aflæssede, tog Shemseddin Mohamed sin Svigerinde og sin Datter til en Side og henvendte sig til den Sidste med de Ord: — Lovet være Allah, at han lykkelig igjen lod os finde din Gemal! Du erindrer Dig vistnok endnu ganske tydelig dit Brudekammers Indretning, ikke sandt? Lad det bringe aldeles i den samme Stand! Og er Du tvivlsom i een eller anden Henseende, saa lad den af mig nedskrevne Beretning tjene Dig til Vejledning! Imidlertid skal jeg selv besørge det øvrige Fornødne. —

Med Henrykkelse udførte Fru Dejlighed sin Faders Befaling, og Storvizieren paa sin Side lod Salen igjen bringe aldeles i den samme Stand, som den havde været i, dengang Bedreddin Hassan var truffen sammen der med Sultanens pukkelryggede Staldkarl. Ikke saa meget som een eneste Kjærte blev forglemt; og saasnart alt dette var færdigt, gik Storvizieren ind i sin Datters Kammer og lagde Bedreddin Hassans Klæder, Turban og Pung paa en Stol ved Sengen, ganske saaledes som Bedreddin Hassan havde efterladt sig det. Derpaa bød han sin Datter lægge sig tilsengs, og, naar Bedreddin Hassan traadte ind, beklage sig over, at han var bleven saa længe udenfor, og bede ham igjen at indtage sin Plads ved hendes Side. — Imorgen — sluttede Storvizieren: — vil Du da more mig og din Svigermoder ved Fortællingen om, hvad der om Natten er foregaaet imellem Eder. — Med disse Ord forlod Shemseddin Mohamed sin Datter.

Efterat Storvizieren havde ladet samtlige Tjenere forlade Salen, paa tre eller fire fortrolige nær, bød han

een af disse at hente Bedreddin Hassan, bringe ham ind i Salen i bare Skjorte og Underbeenklæder, lade ham der alene og lukke Døren af efter ham. Saa dybt rystet og ulykkelig Bedreddin Hassan end følte sig, fik Tjeneren ham dog klædt af, førend han endnu var bleven rigtig vaagen, og bragt ind i Salen, forinden han endnu rigtig havde samlet sine Tanker. Ganske fortumlet af den lange Rejse i den bælgmørke Kiste og efter den dybe og tunge Søvn saae Bedreddin Hassan sig om i Salen til alle Sider, gned sine Øjne, og vilde ikke tro sine egne Sandser. Omgivelserne havde pludselig kaldt ham Omstændighederne ved hans besynderlige Bryllup iminde. Tilsidst kunde han dog ikke længer tvivle paa, at han jo befandt sig i den samme Sal, hvor han var stødt sammen med den pukkelryggede Staldkarl. Men hans Forbauselse steg endnu højere, da han forsigtig havde nærmet sig en aabenstaaende Dør, og inde i Værelset saae sin Klædning ligge paa selvsamme Sted, hvor han tydelig erindrede sig at have lagt den sin Bryllupsnat.

— Store Allah, sover jeg eller er jeg virkelig vaagen? — spurgte han sig selv og gned paany sine Øjne. Da aabnede Fru Dejlighed, som med inderlig Fornøjelse havde været Vidne til hans Forundring, Sengeomhænget, stak Hovedet ud og sagde i ømhedsfuld Tone: — Min kjære Gemal, hvorfor staaer I dog der i Døren? Kom og indtag Eders Plads ved min Side! I har allerede længe været ude, og jeg forbausedes højlig, da jeg vaagnede og fandt mig alene. —

Saasnart Bedreddin Hassan i den unge Dame, der saalunde tiltalte ham, havde gjenkjendt sin yndige Brud fra længst forsvundne Dage, fik han ligesom et nyt Hjerte i Livet og traadte ind Værelset til hende. Men istedet-

for at gaa iseng til hende, nærmede han sig, Hovedet ganske fortumlet af alt det, som var mødt ham i de sidste ti Aar og som han umulig kunde samle under een eneste Nats Eventyr, sine Klæder og sin Pung, der laa paa Stolen ved Sengen. Men saasnart han med Opmærksomhed havde undersøgt disse ham vel bekjendte Gjenstande, udraabte han med høj Røst: — Ved den store, levende Allah, det er mig aldeles ubegribelige Ting! —

Fru Dejlighed gottede sig inderlig over hans Forlegenhed og tog atter tilorde: — Men vil I da ikke lægge Eder tilsengs igjen? Hvad er der vel ved Eders Klæder og Eders Pung at see? Har I da ganske glemt, at det er Eders Bryllupsnat, siden I saaledes lader Eders Brud vente? —

Da traadte Bedreddin Hassan hen til sin Gemalinde og spurgte: — Siig mig oprigtig, om jeg har været længe borte fra Eder! —

— Hvad er det for en underlig Tale, min kjære Bedreddin? — spurgte hans Gemalinde til Gjengjæld: — I har visselig været altfor længe borte fra Eders ventende Brud, endskjøndt det vel kun er nogle faa Øieblikke, siden I fjernede Eder. I maa være forunderlig adspredt, eller ogsaa gaaer I idrømme. —

— Jeg erindrer mig vel, at jeg har været hos Eder, — svarede Bedreddin Hassan: — men tilige, at jeg, siden jeg forlod Eder, har opholdt mig ti Aar i Damascus og bagt Postejer. Men hvis det virkelig er sandt, at jeg har sovet hos Eder inat, maa det jo være Snak, om ikke Vanvid, med de ti mellemliggende Aar. Hav blot den Godhed at hjælpe mig lidt tilrette med Tidsregningen; ellers maa jeg frygte for at miste Forstanden. Siig mig først ganske oprigtig: — Er mit Bryllup

med Eder heller ikke Andet end tom Indbildning eller en tosset Drøm? —

— Eders Bryllup er Virkelighed, kjære Herre; Eders Ophold i Damascus derimod er en Drøm. — svarede Fru Dejlighed, idet hun kun med Anstrengelse undertrykte sin Latter.

Ej, — raabte Bedreddin Hassan og gav sig til at lee højt: — saa gives der ingen lystigere Historie! — I skal blot høre, hvilken snurrig Drøm! Jeg er overbeviist om, at den vil more Eder. I maa da forestille Eder, at jeg i denne Dragt, hvori I her seer mig, befandt mig liggende udenfor een af Damascus' Porte, af en spottende Folkeskare blev ledsaget ind i Staden, flygtede ind til en Postejbager, der lærte mig sit Haandværk og tog mig i Søns Sted, og endelig indsatte mig til sin Universalarving. I kan vel tænke Eder, at den største Deel af min Arv bestod i Kageformer, Tallerkener, Fade og allehaande andre Skaar af lignende Slags. I Damascus levede jeg derpaa hele ti Aar som en god og rolig Borgermand, drivende Postejbagerprofessionen og ærlig svarende Skatter og Afgifter. — Dog det vilde blive altfor vidtløftigt at fortælle Eder hele Indholdet af min Drøm. Men vel var det, at jeg tilsidst vaagnede; thi ellers havde Man spiddet mig lyslevende paa en Pæl, uagtet hele min Forbrydelse ikke bestod i Andet, end at jeg havde lavet Flødepostejer uden at komme Peber deri. — Har I nogensinde hørt Mage til naragtig Drøm? —

— Nej, det maa jeg tilstaa! — svarede hans Gemalinde, idet hun gav sin Latter frie Tøjler: — Men Allah være lovet, at det kun var en Drøm! —

— O ja, tilvisse, jeg har lidt overmaade meget, og har neppe endnu forvundet det. Det er dog under-

ligt, at en blot Drøm kan gjøre sligt et Indtryk paa Lemmer og Sandser. Mit Hjerte banker virkelig endnu af Dødsfrygt, og mit Legeme er ligesom sønderknust af Opholdet i den forbandede Kasse ovenpaa en tungt travende Kameels Ryg. Dog, I har Ret, Allah være lovet, at det kun var en Drøm! Nu vil jeg igjen gaa tilsengs og see til at drømme behageligere — i Eders Arme, min elskelige Brud. —

Uagtet sine gode Forsætter tilbragte Bedreddin Hassan dog langtfra nogen rolig Nat i behagelige Drømme. Hvert Øjeblik foer han ængstet op af Søvnen og spurgte sig selv, om han drømte eller vaagede. Tilsidst kunde han ikke holde det ud længer; han maatte paany forvisse sig om Virkeligheden af sin Lykke. Hastig rejste han sig i Sengen, slog Omhænget tilside og stirrede omkring i Værelset. — Ganske rigtig; — sagde han derpaa til sig selv: — det er det samme Værelse, hvori jeg snappede den afskyelige Pukkelryggede den dejlige Brud bort ligefor Næsen. —

Imidlertid havde han dog endnu ikke endt hine Tvivlens Kampe, da Dagen begyndte at dæmre, og Vizieren Shemseddin Mohamed bankede paa Døren, strax efter aabnede og traadte ind for at ønske Brudefolkene en god Morgen. Med den højeste Forbauselse saae Bedreddin Hassan den ham kun altfor vel bekjendte frygtelige Mand for sig, som havde villet tage ham grusomt af Dage, fordi han havde lavet Flødepostejer uden Peber. Imidlertid havde han dog ingenlunde mere Udseende af hiin blodtørstige Dommer, som havde ængstet ham saa haardt; hans Ansigt var mildt og smilende som en god Faders, der besøger sine Børn.

— Det var altsaa Eder, — udraabte Bedreddin Hassan, saasnart han havde fattet sig noget efter sin første Skræk og Overraskelse: — det var altsaa Eder, som fordømte mig til en saa skammelig Død alene for en upebret Flødetærtes Skyld? Jeg gyser endnu, naar jeg tænker derpaa! —

Vizieren kom til at lee højt, og gav sig, for paa eengang at sætte ham ind i Virkeligheden, hvoraf han saa længe havde været ude, til at meddele ham den sande Sammenhæng med hans Bryllup, Udlændighed og senere Bortførelse. Den mest overraskende Oplysning var dog den, at en veldædig Aand, som det var fremgaaet af den pukkelryggede Staldkarls Forklaring, var den egentlige Ophavsmand til hele Eventyret, idet samme havde ført ham ind i Storvizierens Huus, og imod sit eget Vidende ogsaa ind i hans Familie. — Min kjære Brodersøn, — saaledes sluttede Vizieren, idet han med Ømhed omfavnede Bedreddin Hassan: — jeg beder Eder om Tilgivelse for alt det, jeg har ladet Eder lide siden vort Møde udenfor Damascus! Jeg vilde ende Eventyret, som det var begyndt, og imod dit Vidende kaste Dig i Armene paa den Dig bestemte Lykke. Jo mere Du har maattet gjennemgaa for at naa den, desto mere fortryllende maa den nu ogsaa forekomme Dig. Skilsmissens og Smertens Tid er nu forbi; Du er gjengivet dem, der vare Dig de Dyrebareste paa Jorden, for aldrig mere at blive adskilt fra dem. —

— Medens Du klæder Dig paa, vil jeg gaa ind til din Moder, som utaalmodig længes efter, igjen at slutte Dig i sine Arme; hun vil bringe Dig din Søn, den lille Agib, som Du jo kjender fra Damascus, og til hvem

dit Hjerte drog Dig hen, uden at Du vidste at forklare Dig det! —

Sproget besidder ikke Ord, der ere udtryksfulde nok til endog blot at antyde den Henrykkelse, som Bedreddin Hassan følte, da han atter omfavnede sin Moder og sin Søn. Der var næsten ingen Ende paa Glædestaarer og ømme Kjærtegn. Der manglede nu intet Mere i Bedreddin Hassans fuldkomne Lykke; han følte sig jo omgivet af Alt, hvad der var ham dyrebart, og Fremtiden lyste ham imøde gjennem klare rosenfarvede Skyer.

Imidlertid havde Shemseddin Mohamed begivet sig op til Sultanen for at berette ham det lykkelige Udfald af sin Rejse. Hs. Højhed fandt de ved denne Lejlighed ham meddeelte Begivenheder saa overordentlige, at han lod dem ufortøvet opskrive og henlægge i Rigsarkivet til efterfølgende Slægters Morskab og Opbyggelse. Iligemaade lovede han at drage Storvizierens Brodersøn og Dattermand i sin Nærhed, gjøre vel imod ham og hæve ham til een hans Talenter og Forhold værdig Stilling.

Saasnart Storvizieren var vendt tilbage fra Sultanen, havde de fem over al Maade lykkelige Mennesker ikke Andet at tænke paa end at leve for deres Lykke og for hverandre. Den naadige Himmel begunstigede deres ømme Idrætter; aldrig har der været nogen mere lykkelig Familie til end denne, og først seent og med skaansom Haand skilte Dødens Engel dem fra hverandre.

Saalunde lyder Storvizieren Giafars Historie. De Troendes Beherſker havde fundet et overordentligt Behag deri, og endnu lang Tid efter randt disse mærkværdige og morsomme Livsbegivenheder ham isinde, fremkaldende Latter og godt Lune.

Aly Shah

eller

den falske Khalif.

En Aften havde Harun al Raschid, Khalifen af Bagdad, fire og tyve af sine navnkundigste Hofmænd forsamlede omkring sig. Vizieren Ybrahym Isaak-el-Nedym, Digteren Abul Nauas, Barmekyden Giafar, Khalifens Storvizier og højre Haand, Mesrur, hans Vredes Sværd og Fuldbringeren af hans Befalinger, vare ogsaa tilstede, og Samtalen drejede sig om Digtekunst og Veltalenhed. Man fortalte, sang, fremsagde Digte og opgav Gaader. Ved alt dette var det uformærket blevet Midnat, og de Tilstedeværende bade om Tilladelse til at drage sig tilbage. Khalifen var naadig nok til at give denne. Ogsaa Giafar og Mesrur vilde anbefale sig tilligemed de Øvrige; men Khalifen holdt dem tilbage, bød Giafar atter tage Plads, og spurgte ham, om han vel vidste, hvorfor han denne Nat vilde holde ham tilbage hos sig.

— Allah alene kjender det Skjulte. — svarede Storvizieren.

Da oplyste Harun, at han havde faaet et eventyrligt Indfald, som de skulde hjælpe ham med at ud-

føre. De skulde nemlig alle Tre forklæde sig som Kjøbmænd og tilbringe Natten paa Tigrisfloden, i en Barke sejlende frem og tilbage indtil Morgengry.

— Jeg keder mig; — sluttede han: — jeg bærer ligesom en Byrde paa Sjælen. Trods alt det Interessante og Morsomme, som denne Aftens Underholdning frembragte, har jeg dog ikke havt nogen rigtig Glæde deraf; maaskee lykkes det mig bedre at adsprede mig paa denne Maade. I vide jo, at det er Tiden for natlige Lystfarter paa Strømmen, og at baade Rige og Fattige unde sig denne Fornøjelse. —

— Mægtige Hersker, — svarede Storvizieren, idet han med et let Suk opgav sin blide Nattero: — Du har at befale; og har Du isinde at gjøre en Lystfart paa Tigrisfloden, indseer jeg ikke, Hvo der skulde kunne hindre Dig deri. —

— Saa ville vi uden Tidsspilde bryde op. — ytrede Khalifen, og kort efter forlode de alle Tre under Forklædning Paladset, gjennem en hemmelig Dør, som førte ud til Floden.

Til deres store Forundring fandt de her ikke saa meget som een eneste af de mangfoldige Gondeler, som paa denne varme Aarstid ellers plejede at bedække Floden ved Nattetid. Over al Maade forundret forlangte Harun at vide af sin Storvizier, af hvilken Aarsag Floden denne Nat var aldeles øde, og hvorfor Bagdads Indvaanere ikke, som sædvanlig, foretoge sig Lystfarter derpaa.

Da Giafar blev Svaret skyldig, tog Mesrur Ordet og sagde: — Folk ere ikke til alle Tider lige oplagte, naadige Hersker; og naar Alt kommer til Alt, egner denne Fornøjelse sig dog alene for de Rige og

Uafhængige, som, naar de have gjennemvaaget Natten med Lystighed, kunne sove højt op ad Dagen, uden at deres Forretninger lide Noget derved. Den Fattige, som maa slide og slæbe hele Dagen for sit Livs Ophold, føler sig træt og søvnig om Aftenen, og faaer ikke lettelig det Indfald at forspilde sin søde Nattero for at sejle frem og tilbage paa Tigris. Og hvis han gjorde det, vilde han saa vel den næste Morgen være skikket til igjen at gaa til sit Dagværk for at fortjene Brødet til sig og sin Familie? — Heri, naadige Herre, maa I søge Aarsagen til, at Floden har et saa øde Udseende. —

Khalifen fandt vel Mesrurs Bemærkninger fuldkommen rigtige med Hensyn til den arbejdende Klasse, men bemærkede, at Kjøbmændenes og de store Herrers, overhovedet de Velhavendes Fraværelse dog ingenlunde lod sig forklare paa denne Maade; og Giafar maatte tilstaa, at Sagen ligeledes var ham en Gaade.

For nu dog i det Mindste selv at komme ud at sejle, gik de langs med Flodbredden for at finde en Baad; endelig fandt de en Barke, hvori en gammel Mand laa og sov. Paa Harun's Befaling maatte Mesrur vække ham og bringe ham frem for Khalifen; denne bød ham aabne Haanden og lagde tyve Guldstykker deri, idet han sagde: — Her har Du Penge. Gjør din Baad rede; vi ville sejle et Par Timer op og ned ad Strømmen. —

— Stiger kun ind, mine ædle Herrer! — svarede den gamle Baadfører: — Allah bevare os for al Ulykke! —

Eventyrerne stege i Baaden, uden at forstaa Betydningen af den gamle Mands sidste Ord, og snart vare de midt ude i Strømmen. Men pludselig nærmede sig dem en prægtig Gondel med gyldne Fakler, hvori der brændte fedt Træ gjennemtrængt af Harpix, og

som bleve holdte ivejret af tvende i Atlask og Guld klædte Mænd.

Ved dette Syn udraabte Baadføreren forfærdet: — Store Allah, bevar os for den os truende Ulykke! Vor sidste Time er kommen! Forbandet være den Havesyge, som fristede mig til at tage imod Eders Guldstykker; den er ene og alene Skyld i min Ulykke! —

Paa denne Maade vedblev han at udgyde sig for Khalifen og hans Ledsagere, hvilke han, ifølge deres Forklædning, holdt for ganske almindelige Kjøbmænd, — fældede Taarer og udstødte Forbandelser.

Da gav Harun sig til at lee højt og spurgte Skipperen: — Men kjære Færgemand, hvorfor overøser Du os saaledes med Skjældsord? —

— Det mener jeg dog at have god Grund til, — svarede den gamle Mand: — eftersom I have styrtet mig i den dybeste Fordærvelse. —

— Hvad er det for en Snak? — yttrede Khalifen: — I ethvert Tilfælde vil det ikke gaa Dig værre end os; — Du kan følgelig være ganske rolig. —

— Ja deri har I Ret! — bekræftede Baadføreren med Bitterhed: — Om lidet ville I alle Tre miste Eders Hoveder ligesom jeg! Men det er kun en daarlig Trøst, synes mig. —

— Hvem truer os da med at slaa Hovederne af os? — vedblev Khalifen med undertrykt Latter.

— Hvem Anden end Besidderen af hiin Gondel, Hr. Grinebider. — svarede den gamle Mand.

— Hvem er det da? —

— Hvem Anden end selve Khalifen, vor naadige Herre, Harun al Raschid! — raabte Fiskeren i dødelig Angst: — Han har ladet bekjendtgjøre, at han vilde

lade Hovedet hugge af Enhver, som denne Nat vovede at lade sig see paa Tigrisstrømmen, og han vil visselig ikke lægge Fingrene imellem, kjender jeg den Herre ret. —

Da gav Harun sig med strenq Mine til at foreholde den gamle Baadfører, hvorfor han dog havde bragt dem i denne dødelige Fare, da han forud kjendte Khalifens Forbud; men denne undskyldte sig med, at de tyve Guldstykker havde fristet hans Armod saa stærkt, at han ikke havde kunnet modstaa.

— Nu have vi Intet uden Allah at sætte vor Liid til! — sluttede Oldingen grædende, og gav sig til at fremsige Bønner for at forberede sig til Døden.

Khalifen følte sig rørt ved Færgemandens Fortvivlelse; han rakte ham tyve Guldstykker endnu, og bød ham dreje af til Siden ind i en mørk Bugt, som viste sig i Nærheden, og hvor de maaskee kunde undgaa at blive bemærkede af den dem imøde kommende Gondel. Skipperen tog imod Pengene og standsede sine Taarer; derpaa tog han atter Aarerne ihaand og drejede tilsiden ind imod den i dyb Skygge hvilende Flodbred. Og virkelig lykkedes det dem at slippe ind i det endnu til rette Tid fundne Smuthul, uden at blive bemærkede af den med Pilens Hastighed forbifarende Gondel; deres lille Baad laa fuldkommen skjult under et paa høje Pæle i Strømmen opført Lysthuus.

Medens det fremmede Fartøj gled forbi, betragtede de tre Eventyrere det med den største Opmærksomhed. Det tog sig overmaade prægtig ud, og straalede overalt af Guld og herlige Farver. I Gjenskinnet af Faklerne blinkede allehaande polerede Vaaben, saasom: Sværd, Landser og herlig forarbejdede Pantsere; men i Gondelens Agterdeel saae Man kostbare Tæpper og en Sofa med

Hynder af Fløjl og Silke, broderede med Guld, Perler og Koraller. Midt i samme hævede der sig en gylden, rigt med Perler og Ædelstene udsmykket Trone, paa hvilken en prægtig klædt ung Mand af det skjønneste Udvortes skjødesløst hvilede. Hans Pande var prydet med et kongeligt Bind, der glimrede af de største Juveler, og i Haanden holdt han en scepterlignende Stav. Ved hans højre Side stod der en Mand, som havde megen Lighed med Storvizieren Giafar, paa hans venstre en anden, der skulde forestille Vizieren Isaak-el-Nedym. Foran ham stod Mesrurs livagtige Dobbeltgænger, og bagved denne type unge Slaver med runde Ansigter, der straalede som Fuldmaanen. Hele den bageste Deel af Gondelen var bedækket med et Silkesejl, hvis indre Side var ligesom oversaaet med Ædelstene, der i Glands kappedes med Nattehimlens Stjerner. Lidet tilhøjre havde den unge Mand for sig et blomstersmykket Bord, hvorpaa der stod tvende Vorkjærter i massive Guldslager. Ved hans Fødder dampede fire Røgelsekar med den mest udsøgte Virak. Type med Overdaadighed smykkede Roerkarle bragte den lette Gondel til at flyve.

Den ved sligt overordentligt Skue højlig overraskede Khalif kunde neppe fatte sig af sin Forbauselse. Men denne steg endnu højere, da han fra Gondelens Forstavn hørte en Mand udraabe: — Folk, Rige og Fattige, Frie og Slaver, Indfødte og Fremmede, viser Khalifens ophøjede Villie Lydighed, — alle Troendes Behersker, Allahs Skygge paa Jorden, Kongernes Konge, Naadens Skatkammer, de Ulykkeliges Tilflugt, en Gjenstand for Roes og Berømmelse af Digterne og de Lærde, Magtens uudtømmelige Kilde, — den hæderkronede Fyr-

ste Harun al Raschid! — Han forbyder Eder at gjøre Lystfarter paa Tigris, iligemaade at aabne Eders Vinduer ud imod Strømmen. — Ulydighed bliver straffet med Døden og Beslaglæggelse af al Ejendom! —

Khalifen havde imidlertid ikke vendt et Øje bort fra den unge Mand, og jo længer han betragtede ham, desto mere Adel, Ynde og Skjønhed fandt han hos ham. Da Giafar paa hans Spørgsmaal havde maattet tilstaa, at han ikke vidste, Hvem den unge Mand var, yttrede han: — Tilvisse, Personen forstaaer sig ypperlig paa Hoffets Etikette; han har ikke glemt det Allermindste af hvad der hører til Khalifens offentlige Fremtræden. Men allermest undrer mig dog den paafaldende Lighed, som Manden paa hans højre Side har med Dig, Giafar, og Manden foran ham med Dig, min gode Mesrur. Heller ikke de øvrige Personer spille daarlig deres Roller som mine Hoffolk, og Pragten endog overgaaer den, som jeg plejer at føre. Jeg kan ikke komme mig af min Forbauselse! —

Fra deres Skjulested saae de derpaa den falske Khalif lande tæt i Nærheden; han besteg en prægtig optømmet Hest og reed bort, omgiven af en Mængde Fakkelbærere og hele sin glimrende Hofstat; men foran ham skrede Herolder, som med høj Røst forkyndte Herskerens Priis.

Saasnart Harun al Raschid ingen Flere saae ved Flodbredden, befalede han Færgemanden at ro tilland, forat de kunde følge efter Eventyreren. Men da denne ved deres Landing var sporløst forsvunden, vendte Khalifen tilbage til sit Palads, efterat han havde givet Færgemanden endnu tyve Guldstykker, med den Anviisning, at han den følgende Aften skulde vente dem igjen paa samme Sted. — Vi ere Fremmede i Bagdad, — tilføjede han:

— bo i en Khan og ønske at tilbringe nogle Timer behagelig paa Floden. Vor Gavmildhed kjender Du allerede. —

Nattens underfulde Begivenheder tillode ikke Khalifen at lukke noget Øje, og med pinefuld Utaalmodighed higede han efter Oplysning i Sagen. Saasnart derfor Morgenen blot dæmrede, forlod han sit Leje, forrettede sin Bøn, idet han med brændende Nidkjærhed paakaldte Profeten, og lod sig derpaa sin Frokost bringe. Snart efter treen Mesrur frem for ham og meldte: — Herskер over alle Troende, Allahs Stedfortræder her paa Jorden! Kredsen af dine i Divanet forsamlede Vizierer og Raadsherrer frembyder et isandhed glimrende Skue, og der fattes intet Andet til Fuldendelsen, end at Du skal forherlige Forsamlingen med din Nærværelse. — Kom og viis Dig for dine Krigere, af hvilke Du er saa højt elsket, skift Ret imellem dine trofaste Undersaatter, og udbred dine Velgjerninger til alle den store Allahs Skabninger! —

Da rejste Khalifen sig, kastede Herskerkaaben om sine Skuldre, iførte sig alle de Smykker, som betegne den højeste Herskermyndighed her paa Jorden, gik ind i Divanet og besteg med faste Skridt sin Trone. Strax ordnede sig paa begge Sider af ham efter deres indbyrdes Rang alle hans Riges Store: Vizirerne, Feltherrerne, Dommerne, de Lærde og Digterne, tilligemed alle Divanets øvrige ærværdige Medlemmer, og Een af dem udtalte med høj Røst det sædvanlige Ønske for Khalifens Velgaaende, hvori alle Tilstedeværende ligesom i Chor stemmede i med.

Derpaa henvendte en Anden sig til Khalifen med følgende Ord:

— Herre, Du som har naaet Magtens og Berømmelsens højeste Trin, tag Dig iagt for Stolthedens og Forfængelighedens Ruus og tomme Indbildning; thi maaskee allerede imorgen har dit Herredømme Ende. Evig Varighed har alene Allahs Regimente. Hvor ofte har Verden ikke allerede vexlet Udseende og Herrer? — Lader os eenstemmig bekjende: — „Ære tilkommer alene ham, hvis Rige er uomskifteligt!“ —

Dernæst traadte en Tredie frem og begyndte at foredrage Lærdomme af Religionen og Sædelæren. Dog snart gav Khalifen ham et Tegn til at han skulde holde inde, forat Afgjørelsen af Regjeringssagerne kunde tage sin Begyndelse. Om sit natlige Eventyr taug de Troendes Behersker ganske stille; men han beholdt det i Tanken hele den udslagne Dag.

Ved sædvanlig Tid opløstes Divanet, og Soldaterne marscherede bort. Da begav Harun sig ind i Audientssalen, hvor han tilbragte Resten af Dagen, med brændende Utaalmodighed afventende Nattens Indbrud.

Endelig viste Stjernerne sig atter, og Man fornam Hanegalet, som udsiger: — I Ligegyldige, der sove, bevidner hans Enhed og Storhed, som ingensinde sover! —

Nu opfordrede Khalifen sin Storvizier Giafar til at ledsage sig, og Begge forlode Paladset under den sædvanlige Forklædning. Nede ved Floden ventede allerede Færgemanden paa dem; idet Harun steg ned i Baaden, belønnede han foreløbig hans Punktlighed med tyve Guldstykker. Stille gled Barken nedad Floden. Men de vare endnu ikke naaede synderlig langt, da den falske Khalifs Gondel allerede viste sig. Strax drejede Færgemanden af, og naaede lykkelig Skjulestedet fra den for-

rige Nat; her kunde de i Mag og Sikkerhed see den falske Khalif sejle forbi. Denne Gang stod der tredsindstyve endnu smukkere og prægtigere klædte Mameluker for hans Aasyn. Ikke langt fra deres Tilflugtssted gik Eventyreren iland, og Khalifen lod strax lægge til ved Bredden, for ikke at tabe ham affigte som den forrige Gang. Hastig fulgte Harun og Storvizieren efter ham, og vovede sig dristig saa nær, at de ved de talrige Faklers Skin kunde overfee hele Toget, og bemærke Alt, hvad der foregik.

Den falske Khalif reed en herlig Araber, der paa kostbar Maade var sadlet og optømmet efter Abbassidernes Brug og Sædvane. Mamelukerne droge i god Orden frem foran ham, og i Spidsen gik en Herold, som udraabte: — Hvo som forlader sit Huus eller vover sig til Vinduet, skal miste Livet og hele sin Formue. — Allah bevare os for Kongernes Vrede! —

Harun maatte inderlig lee over disse tomme Trusler, og spøgte derover med Storvizieren, men erklærede tillige, at han vilde følge med Toget indtil det Yderste, for at faa en fuldstændig Oplysning om den besynderlige Sammenhæng ved dette Eventyr.

Efter at have tilbagelagt en lang Vejstrækning, naaede Toget endelig de yderste Haver udenfor Staden Bagdad. Harun og Giafar vare imidlertid bestandig rykkede nærmere, saa at de tilsidst aldeles havde sluttet sig til Toget. Dog snart bleve de bemærkede; de tilsyneladende Kjøbmænd bleve grebne og førte frem for den falske Khalif. I barsk Tone gav denne sig til at forhøre dem: — Uslinger, Hvem ere I, og Hvad har ført Eder hid? Have I ikke hørt min Bekjendtgjørelse? Ved mine

ophøjede Forfædre sværger jeg, at lade Hænder og Fødder hugge af Eder, hvis I ikke ligefrem tilstaa Sandheden. Skulde I have været forvovne nok til at trodse mine Befalinger? —

— Berolige Dig, høje Khalif, — svarede Harun: — og hør, hvad vi have at sige til vor Undskyldning! Lader Du Naade gaa for Ret, giver Du derved et Beviis paa din Mildhed; lader Du os undgjælde, ville vi ikke dadle din Retfærdighed. —

— Og Hvad have I da at anføre til Eders Undskyldning? — vedblev den falske Khalif.

— Vi ere Fremmede og have idag for første Gang betraadt Staden Bagdad; — svarede Harun: — vi have gjennemstrejfet den fra Ende til anden, og da vi til vor store Forundring fandt den øde og tom, ikke kunnet tilbageholde det Spørgsmaal, hvad der var blevet af denne herlige og blomstrende Stads uhyre Befolkning. — „Alle Folk gjøre Lystfarter paa Tigrisfloden; — modtoge vi til Svar: — det er en almindelig Morskab paa denne Aarstid; og ville I see Mennesker, maa I selv tage en Baad og lade Eder ro op og ned ad Strømmen.“ — Saa begave vi os da ned til Flodbredden, hvor vi fandt en uhyre Stimmel af Mennesker i broget Blanding, som vare lystige og morede sig efter bedste Evne. Man spiste og drak og dandsede, og vi efterfulgte det almindelige Exempel. Endelig lode vi os sætte over Strømmen, stege hiinsides iland og fortsatte vor behagelige Underholdning. Vor Baadfører følte sig imidlertid træt af Dagens Anstrengelse, og lagde sig til at sove i sit Fartøj, efter at have bedet os om at vække sig før Solnedgang, forat han kunde bringe os tilbage til Staden. Men efter en lang Spadseretour bleve vi ligeledes trætte, lagde os til

at sove, og vaagnede først, da det allerede var blevet temmelig mørkt. Da vi nu endelig vækkede den endnu slumrende Baadfører, gjorde han os de bittreste Bebrejdelser, fordi vi havde ladet ham sove saa længe. Da vi derimod indvendte, at vi ret vel kunde tilbringe den milde Sommernat under aaben Himmel, erklærede han os, at Røvere gjorde Flodbredden paa denne Side høist usikker, og skyndte sig med at sætte os over til den modsatte Flodbred.

Da han nu her bemærkede Skinnet af Eders Fakler, yttrede han: — Der drager en Nyformælet hjem med sin Brud! Slutter Eder til Toget, og I kunne bivaane et herligt Bryllupsgilde, saafremt I ønske det. Brudgommens Ledsagere opføre en fortræffelig Musik, og I ville komme til at underholde Eder paa det Behageligste hele Natten. Men imorgen tidlig efter Frokosten kunne I gaa, hvorhen I ville; thi paa denne Side er Egnen sikker og rolig, og I have ikke det Mindste at befrygte.

Ved denne Tale lode vi os forlede til at følge efter Eder og slutte os til Toget, i den Forventning, at vi skulde blive deelagtige i et overdaadigt Gjæstebud. — Den Bekjendtgjørelse, som I omtaler, vide vi ikke i fjerneste Maade Noget af. —

— I maa prise Himlen, at I ikke ere fra Bagdad; — yttrede den falske Khalif: — thi i dette Tilfælde skulde I sikkerlig ikke have undgaaet den vel fortjente Straf. Som Fremmede ønsker jeg Eder velkomne; I kunne være ganske ubekymrede, idet jeg indbyder Eder til at være mine Gjæster for den øvrige Deel af Natten. —

— I viser os ligesaa megen Ære som Naade; — svarede Harun: — og vi bede Eder modtage vor ærbødige Tak derfor. —

I dette Øjeblik nærmede Giafar sig Khalifen og hviskede ham i Øret: — Isandhed, Herre, I forstaaer at dreje en Løgn saa godt som Nogen! —

Harun gav ham istedetfor Svar et Vink, at han skulde tie og forholde sig rolig.

Khalifen og hans Storvizier droge altsaa med til den falske Khalifs Palads, som laa ved den yderste Ende af Haverne; det var overordentlig prægtigt; de af Søjler baarne Stokværk ydede det herligste Skue; den store Port var af Ibenholt, glindsende af Politur og stærkt beslaaet med det pure Guld.

Den falske Khalif stod af Hesten, og lod Harun tilligemed hans Ledsager træde ind med sig i Paladset. De bleve førte ind i en stor Sal, hvis Midte indtoges af et rundt Bækken med et herligt Springvand. Trindt omkring løb en Divan med rigt broderede Tæpper, og ovenover Døren læste Man: — Maatte Held og Fred bo paa dette med alle Lykkens andre Gaver rigelig udstyrede Sted! — Saa vilde det være et Underværk paa Jorderige, et sandt Paradiis, som ingen Tunge formaaede at beskrive. —

Den foregivne Khalif tog Plads paa en med Perler og ædle Stene overdaadig udsmykket Trone, under en Baldakin af grønt Fløjl med gyldne Fryndser; aldrig har selv ikke den mægtigste Fyrste ejet Magen til sligt et Pragtstykke. Tronen var baaren af Sandeltræes Søjler, som udbredte den kosteligste Vellugt vide trindt omkring. Fulde af Ærefrygt toge de foregivne Hoffolk Plads paa begge Sider af deres Hersker, og Harun med hans Ledsager fik Tilladelse til at sætte sig. Efter nogle Øjeblikkes Forløb gav den falske Khalif sin Huushovmester

et Vink; øjeblikkelig bleve kostbare Borde frembaarne og besatte med de herligste Retter og allehaande liflige Vine og Sorbet'er. En ung Slavinde fyldte en Skaal, traadte frem og sang:

— Lad Hængesrerne beholde Moskeerne, saalænge de ville! Vi ville i lange Drag indsuge den kostelige Viin. Koranen siger intetsteds: — „Vee de Berusede!" — men: — „Vee over Hyklerne!" —

Derpaa bød den øverste Mundskjænk knælende den falske Khalif den paany fyldte Skaal. Denne tømte den rask og gav den tilbage. Saaledes gik Mundskjænkene hele Raden rundt, indtil Turen kom til Harun al Raschid; denne viste Skaalen fra sig, eftersom han ved en vis skrækkelig Begivenhed*) havde forsvoret nogensinde mere at drikke Viin.

— Allah bevare mig fra at besvære Eders Samvittighed! — yttrede den falske Khalif, og lod Harun istedetfor række en kostelig Sorbet. — —

Maaltidet varede meget længe, og Harun maatte bekjende for sin Storvizier, at han aldrig i sit Liv havde spist bedre, og at overhovedet Alt, hvad der foregik og omgav ham, opvakte hans allerhøjeste Forbauselse. — Jeg gløder af Nysgjerrighed efter at erfare, Hvo den unge Mand dog egentlig er. — tilføjede han.

Den falske Khalif mærkede denne Hvisken og spurgte, hvad det var for Hemmeligheder, de havde med hinanden.

— Tilgiv, Herre, — tog Harun Ordet: — vi

---

*) Her sigtes til eet af de kun altfor hyppige Tilfælde, hvori Haruns ædle Natur lod sig henrive til at fornægte sig selv paa den skrækkeligste Maade.

vilde ingenlunde dermed fornærme Dig! Min aldrende og vidt berejste Ledsager meddeelte mig kun sin høje Forundring over den Dig omgivende Pragt og Herlighed, som han endnu aldrig nogetsteds har seet Magen til, og lod falde den Yttring, at der aldeles Intet vilde fattes til at gjøre denne Fest fuldkommen, naar der blot var en god Musik tilstede. Thi et festligt Maaltid uden Musik er som en Hvileplads i Ørkenen uden Vand og Skygge. — Hvorledes er det ogsaa muligt, at de Troendes Behersker, den ophøjede Beskytter og Velynder af alle skjønne Kunster, kan holde sit Maaltid uden Musik? — Det var denne Gjenstand, som vi hviskende afhandlede med hinanden. —

Vinen begyndte allerede at udøve sin Magt over Gjæsterne, og var ogsaa stegen den unge Mand, som spillede Khalifens Rolle, noget til Hovedet. Haruns Meddelelse bragte ham til at lee højt; han klappede i Hænderne, og en lille sort, prægtig klædt Slave traadte ind med en Stol af Ibenholt, indlagt med Elfenbeen og Guld. Ham fulgte en ung Slavinde, henrivende som hiin, der skildres af Digteren:

— Seer Du hiint Skjønhedens Himmelbud, som nærmer sig os? Seer Du de tvende Granatæbler paa hendes Alabasterbryst og de mildt glødende Roser paa hendes Kinder? Ak, Mere behøves der ikke til at dø af Kjærlighed! —

Slavinden kastede sig ned for den falske Khalif. Men Harun udraabte ved Skuet af dette isandhed henrivende Væsen: — Priset være den evige Ophavsmand til slig fuldkommen Skjønhed! — og følte øjeblikkelig sit Indre antændt af Kjærlighed til hende. Men Husets Herre bød Slavinden tage Plads; hun satte sig paa den Iben-

holts Stol, og den lille Slave overrakte hende en med stor Kunst forfærdiget og udsmykket Cithar. Hun trykkede den til sin Barm, stemte den og gjennemløb med lette Fingre de fire og tyve musikalske Toner. Endelig hævede hun sin Stemme og gav sig ved Citharens Klang til at foredrage flere Sange, hvoraf den ene aandede en endnu dybere Lidenskab og en sødere Vellyst end den anden. Alle Tilhørerne fyldtes med Beundring og Henrykkelse, og ikke een eneste formaaede at bevare sit kolde Blod og sin rolige Forstand, da hun endelig gav sig til at synge:

— Mine Blikke ere Tolke for mine Følelser; de maa allerede for længe siden have forraadt den Kjærlighed, som jeg bærer til Dig. Deres Smægten antyder den Pine, som jeg fornemmer, deres Glands den Ild, hvoraf jeg fortæres; den fugtige Taage, som stundom glider hen over dem, maa sige Dig, hvor dybt jeg bæver alene ved Tanken om en Skilsmisse fra Dig. —

— Hvor længe skal jeg vel endnu skjule den Kjærlighed, som fortærer mig? Jeg vil ikke forraade mig selv, og dog forraades jeg idelig af Smilet paa mine Læber og Taarerne i mine Øjne. — Ak, hidtil havde jeg ingen Anelse om Kjærlighedens tyranniske Magt! Jeg var stolt og sikker, kold og uberørt som Maanen, der i majestætisk Ro glider hen over Nattehimlen! —

Dog Hvo formaaer at modstaa Skjæbnen? — Neppe havde Slavinden endt sin Sang, førend den falske Khalif sønderrev sine Klæder, udstødte et højt Skrig og sank i Afmagt. Hastig sprang hans Tjenere hid, droge Baldakinens Forhæng for, og iførte deres Herre en ny Klædning. Saasnart den unge Mand var kommen til sig selv igjen, rakte en Mundskjænk ham en med Viin fyldt

Skaal, hvilken han tømte, og denne gik derpaa hele Kredsen rundt.

Imidlertid havde Sangerinden fjernet sig; den falske Khalif spurgte ikke mere efter hende, men gav et Vink til, at en anden endnu langt skjønnere skulde træde frem og synge. Saasnart denne havde endt sin Elskovs-Klagesang, faldt den unge Mand atter med et højt Skrig i Afmagt. Hans Tjenere bare sig ganske paa samme Maade ad med ham, som tidligere; han skiftede atter Klædning, tømte en ny Skaal med Viin og fremkaldte derpaa en tredie Slavinde, som i Dejlighed — neppe skulde Man tro det — endnu overgik de tvende foregaaende. Men imedens Tjenerne førte deres Herre, der igjen var falden i Afmagt over den rørende Elskovssang, som Slavinden havde foredraget, en ny Klædning, bemærkede Harun al Raschid, da Forhænget tilfældigviis gled tilside, at den unge Mands Legeme var fuldt af friske Saar, som vidnede om en grusom Mishandling, der nylig maatte være gaaet for sig. — Jeg frygter næsten for, — henvendte han sig da i hviskende Tone til Giafar: — at vi i denne smukke unge Mand ikke have Andet for os end en Røver, som nylig har udstaaet sin Straf. —

Imidlertid havde Tjenerne, efter igjen at have samlet Forhænget, fuldendt deres Herres Paaklædning, og denne satte sig paany til Taffelet. Man lod atter Skaalene gaa rundt; men Harun vedblev at hviske med sin Vizier. Saasnart Husets Herre bemærkede dette, yttrede han:

— Mine ærede Gjæster, har jeg ikke allerede ladet Eder føle, hvor upassende slig hemmelig Samtale er? —

— Herre, — svarede Harun: — min Ledsager er en meget stor Handelsherre, og har gjennemrejst den hele

Verden, besøgt Hoffer og Hovedstæder, omgaaedes Fornemme og Ringe; — men aldrig har han — saaledes forsikrer han mig — oplevet noget Lignende som her iaften hos Dig. Du har allerede sønderrevet tre prægtige Klædninger, som maa have kostet mange Penge. Sligt skeer visselig ikke hver Dag, og vi gad gjerne vide Grunden dertil. Naar vi nemlig engang igjen komme hjem og ville fortælle om den Pragt og Herlighed og alt Øvrigt, hvad vi have seet ved dit Hof, saa ville vi ikke være istand til at besvare det Spørgsmaal, hvorfor Du sønderrev saa kostbare Klæder, med mindre Du er saa naadig at forklare os det. —

— Mine kjære Gjæster, — svarede den falske Khalif: — mig synes, at jeg har Frihed til at bruge mine Skatte og følgelig ogsaa til at gjøre ved mine Klæder, hvad der behager mig. Jøvrigt maa jeg gjøre Eder opmærksomme paa, at Eders nysigne Spørgsmaal ikke lidet maa forurolige mine Tjenere og Slaver; thi ikke alene tilhøre alle de sønderrevne Klæder dem; men jeg indløser ogsaa enhver af dem med fem hundrede Guldstykker. —

Hertil svarede Harun med følgende Vers:

— Gavmildheden har oprejst sin Trone imellem dine Hænder; — Du luttrer dine Skatte ved den ædle Brug deraf. Lukkede Barmhjertigheden sit Tempel her paa Jorden, vilde Du atter aabne dets Porte. —

Højlig smigret ved denne herlige Roes befalede Huusherren, at der skulde udbetales Harun tusinde Guldstykker. Smilende tog denne imod dem og overrakte dem til Giafar med de Ord: — Vi ere paa vore gamle Dage blevne Digtere og modtage Kongernes Velgjerninger. —

Imidlertid vare Skaalene vedblevne at gaa rundt; efterhaanden vare alle Tvangens Baand blevne løste, og Man overgav sig til en fuldkommen fri Lystighed. Harun benyttede da den almindelige Tummel til at adspørge den falske Khalif angaaende de Saar, hans Legeme fremviste, og da han ikke fik noget Svar, forlangte han af Giafar, at han skulde gjentage Spørgsmaalet. Storvizieren vilde nødig dertil, eftersom han ansaa det baade for upassende og farligt; men han mistede snart alle sine Betænkeligheder, da Harun tilhviskede ham Noget om, — at en klog Mand holdt fast paa sit Hoved, medens han havde det. Giafar vilde netop til at spørge, da den falske Khalif, som atter havde lagt Mærke til deres hemmelige Hvisken, ærgerlig raabte: — Men hvorofte skal jeg dog minde Eder om det Anstødelige i at hviske i Selskaber? Nu vil jeg vide, hvad I have for med hinanden, og Allah trøste Eder, hvis I ikke rykke ud med Sandheden! —

Da tog Giafar Ordet og fortalte, at de havde med hinanden afhandlet, hvor vidt det kunde synes passende at gjøre Spørgsmaal angaaende de Saar, som den naadige Herskers Legeme fremviste. Smilende erklærede den falske Khalif sig beredt til at fyldestgjøre deres Nysgjerrighed, og fortalte dem sin over al Maade forunderlige Historie, — som han tilføjede — et sandt Væv af de overordentligste Eventyr.

— I seer for Eder et sørgeligt Offer for Kjærligheden! — begyndte han: — Men, hvis jeg ikke tager fejl, er jeg i Begreb med at fortælle den virkelige Khalif, Verdens Behersker, Allahs Stedfortræder paa Jorden, min Historie. Giafar, den ædle Barmekyde, er hans Ledsager. Har jeg gjættet rigtig, saa tør jeg vel haabe, at mine Lidelser have naaet deres Maal og at

Lykkens Stjerne er i Begreb med atter at gaa op for mig. Allerede er mit Hjerte fuldt af det sødeste Haab. —

For, om muligt, at vildlede den unge Mand svarede Giafar: — Allahs Stedfortræder, Du tager visseligen fejl; vi ere simple Kjøbmænd og dine ydmyge Tjenere. —

Men den falske Khalif frabad sig paa det bestemteste Titelen af Allahs Stedfortræder og de Troendes Behersker, der ingenlunde tilkom ham, og fortalte, at han blot i den Hensigt havde vovet at antage den, forat vække Khalifen af Bagdads Opmærksomhed og blive stillet for hans Aasyn. Kun den ædle Harun al Raschid, alle Lidendes Tilflugt, vilde han fortælle sin Historie, og han nærede det Haab, at den vel skulde vække hans inderlige Medfølelse.

Da tog Harun Ordet og sagde: — Din Oprigtighed og Tillid fortjene Gjengjæld. Saa vid da, at vi ikke ere Kjøbmænd, men vel anseete Personer ved Khalifens Hof; denne vor Indflydelse ville vi med Glæde benytte til din Fordeel. Meddeel os altsaa dine Eventyr, forat vi kunne fortælle de Troendes Beherster dem og erhverve Dig hans Deeltagelse. Vi tro iøvrigt at kunne forsikkre Dig om, at din Skjæbne allerede har taget en gunstig Vending. —

Den falske Khalif fortalte derpaa, som følger: — Min Fader hed Mohamed, og jeg hedder Ali Shah. Han efterlod mig ved sin Død en usædvanlig stor Formue, en Million Guldstykker i rede Penge, tyve Haver, ti Bade, tyve Værtshuse og Khaner, fyrretyve Huse i Staden, femten Møller, tredive Landsteder og Avlsgaarde,

tolv Bazarer, enhver med fiirsindstyve Boder, foruden en Mængde rørligt Gods og Juveler af alle Slags.

Efterat jeg havde viist min kjære Fader den sidste Ære, betalt hans Gjæld og betænkt de Fattige, fortsatte jeg hans Forretninger, idet jeg beskjæftigede mig med at kjøbe og sælge Ædelstene.

Da jeg nu en Dag sad i min prægtige Bod, omgiven af mine Slaver og Tjenere, og tænkte paa Ingenting, fik jeg pludselig Øje paa en ung Dame af det mest henrivende Ydre, som nærmede sig min Bod, ridende paa et stadseligt Muulæsel og efterfulgt af tre udmærket smukke Slaver. Den klare Fuldmaane paa den mørkeste Nattehimmel er mindre straalende, end hun var; hendes Slør var halv aabnet og fremviste de herligste mørke Øjne og glindsende Lokker for mine beundrende Blikke. Jo nærmere hun kom mig, desto dybere blev det Indtryk, som hun fra første Øjeblik havde gjort paa mig og jeg formaaede ikke at aflade at stirre paa hende. Udenfor min Bod steg hun af sit Dyr, traadte ind og tog Plads paa min Divan, ledsaget af sine ærbødige Slaver.

Idet hun betraadte min Dørtærskel, bød jeg hende velkommen med følgende Vers:

— Vær hilset, Du yndige Vaar, som drager ind til mig, bekrandset med Anemoner, Narcisser, Forglemmigejer og Roser! —

Den unge Dame gjengjældte med Artighed min Hilsen, og, heri seende en god Forbetydning, spurgte jeg hende, om jeg maaskee i Noget kunde være hende til Tjeneste.

— Ja, det kan Du, — svarede hun mig med en Stemme, der klang som den dejligste Musik: — og det i et meget vigtigt Anliggende. Hvis Du skaffer mig, hvad

jeg ønsker, vil jeg i høj Grad være Dig forpligtet. Jeg behøver et særdeles smukt Diamanthalsbaand. —

— Jeg forelagde hende eet til to hundrede, dernæst eet til fire hundrede Guldstykker, derpaa nogle andre Halsbaand til endnu højere Priser; men intet af dem vilde ret behage hende. Endelig viste jeg hende eet til halvfjerdsindstyve tusinde Zechiner. Ved det første Syn heraf udraabte hun henrykt: — Det er netop et saadant, jeg længe har søgt! Hvor meget vil Du have for det? —

Jeg forsikkrede hende, at jeg ikke havde forlangt højere Priis, end det netop havde kostet mig selv.

— I dette Tilfælde — yttrede hun rask: — vil jeg give Eder tusinde Guldstykker over Prisen. —

Da jeg undslog mig for at modtage dette Overskud, dadlede den dejlige unge Dame mig med yndefuldt Skjælmeri, idet hun foreholdt mig, at jeg jo skulde leve af min Handel. Derpaa bestеg hun atter sit Dyr, og bad mig følge sig, forat jeg kunde modtage Pengene. Jeg lukkede altsaa min Bod, og naaede tilligemed hende en stor Bygning i den yderste Ende af Staden, over hvis Port der fandtes følgende Indskrift med gyldne Bogstaver:

— Du fredelige Vaaning! Maatte Smerten og de mørke Sorger ingensinde trænge indenfor dine Mure! Maatte dine Beboere have fundet et sikkert Tilflugtsted imod Verdens Ænker og Skjæbnens onde Luner! — Det skjønneste af alle Huse er det, som til alle Tider staaer aabent for Enhver, og hvor der aldrig fattes et Stykke Brød og et Leje til en hungrig og træt Vandrer. —

Strax ved Indtrædelsen i dette Palads bemærkede jeg med Forbauselse en Pragt, som overgik alt Begreb. Medens jeg endnu anstillede mine Betragtninger herover,

traadte en Slavinde mig imøde og sagde til mig: — Min Herskerinde lader Dig sige, at det ikke sømmer sig, Du bliver staaende her i Forhallen, og beder Dig træde ind i Salen og udhvile Dig, indtil Kassereren bringer Dig den Sum, Du har tilgode. —

Jeg fulgte altsaa Slavinden ind i Salen, og hun bød mig tage Plads paa en prægtig Sofa. Dog neppe havde jeg faaet Tid til ret at see mig om i den herlige Sal, der ved sine kostbare Møbler og Tæpper, sine dejlige Malerier og sindrige Indskrifter afæskede en ganske overordentlig Opmærksomhed, førend en anden Slavinde traadte ind til mig og bad mig gaa videre ind i de andre Gemakker. Her troede jeg at have betraadt et Feepalads; især maatte jeg beundre en gylden Trone under en Baldakin af Silke, hvis Sideforhæng vare slagne tilbage. I den derpaa siddende unge Dame gjenkjendte jeg strax Kjøberinden af Juveelhalsbaandet, der glimrede paa hendes Hals som Stjernerne paa Nattehimlen. Hendes utilslørede Ansigt lyste som Fuldmaanen; hendes funklende Blikke traf mig i Hjertet ligesom glødende Pile. Indtrykket af saa mange og saa sjeldne Yndigheder bragte mig næsten ud af mig selv, og min Henrykkelse truede med at røve mig al Besindelse.

Den unge Dame rejste sig strax ved min Indtrædelse og kom mig imøde med de Ord: — Den af tvende Elskende, hvis Kjærlighed er størst, kommer den Anden imøde med Bekjendelsen; Hvo som elsker højest, hengiver Mest! —

— Du fuldkomne Mønsterbilled af Skjønhed og Ynde, — svarede jeg henrykt: — mit Hjerte veed ikke af Andet at sige end Dig! Hvis den samlede Mængde af dine talløse Yndigheder blev adsplittet over Verden, vilde

den være tilstrækkelig til at gjøre Tusinder af Dødelige skjønne og indtagende. —

— Ali Shah, — vedblev den dejlige unge Kvinde: jeg har ikke formaaet at skjule min Tilbøjelighed for Dig; Du maa heri dog ikke see et Tegn paa Mangel af Agtelse for mig selv, men ene og alene et Tegn paa en overordentlig Grad af Agtelse og Hengivenhed for Dig. —

Heelt beruset knælte jeg ned for min Skjønne og bedækkede hendes Hænder med mine Kys.

— Hvor har jeg ikke længtes efter den Stund, da jeg kunde komme til at tale med Dig om den Fryd og Smerte, som mit Indre rummer! — hviskede min Tilbedte, bøjede sig over mig og slyngede sine Arme omkring min Hals.

Ved disse den ømmeste Hengivelses Kjærtegn mistede jeg aldeles den Smule Fatning, jeg endnu havde tilbage. Jeg sprang op, rev hende med stormende Lidenskab til mit Bryst og forsøgte at trykke mine glødende Læber paa hendes Mund og Øjne. Men ved en kraftig Anstrengelse sled den unge Pige sig løs af mine Arme, og traadte, ligesom overgydt med Purpur fra Sidon, med Stolthed nogle Skridt tilbage, idet hun tiltalte mig i bebrejdende Tone:

— Kunde Du virkelig faa isinde at misbruge mit Hjertes Svaghed for Dig? — O, det være langtfra! — Viid, at jeg er en Barmekydes Datter, og at jeg fuldkommen vel veed og erindrer mig, hvad min Families høje Ære fordrer af mig! — Kjender Du mig nu? —

Skamfuld og forvirret fremstammede jeg nogle Undskyldninger for min Selvforglemmelse, der ene og alene

maatte tilskrives min ligesaa ædle og værdige som dybe og glødende Følelse for hende.

— Vid, Ali Shah, — vedblev min Skjønne: — at Du har holdt Storvizieren Giafars Søster, Sytt-ad-Dunya i dine Arme! —

— Min ædle Herskerinde, — svarede jeg forskrækket, med nedslagne Øjne og bævende Læber: — Skylden er visseligen ikke min, men alene Eders høje Ydigheders! Hvilken Sjæl vilde vel kunne modstaa deres Almagt? —

— O Ali, — svarede Sytt-ad-Dunya i øm og beroligende Tone: — jeg er ingenlunde fortørnet paa Dig! Kjærligheden tilgiver letteligen enhver Brøde, som har sit Udspring af Kjærligheden. Men Din kan jeg alene vorde i en lovmæssig Forbindelse. Lykkeligviis er jeg fri Herskerinde over min egen Skjæbne og kan give min Haand til Hvem jeg vil. —

— Og vil Du virkelig lyksaliggjøre mig med den? — spurgte jeg skjælvende af Glæde.

— Hvis Du forlanger den, Ali. — Kadi'en i Bagdad er min Formynder, og i næste Time kan jeg allerede være din retmæssige Gemalinde. —

Og hun lod strax med det Samme Kadi'en og Vidner hente, og erklærede for den Første: — Her er Juveleren Ali Shah og forlanger mig til Hustru; i Morgengave forærer han mig det Juveelhalsbaand, som jeg bærer om Halsen. Jeg har lovet ham min Haand og beder Eder foranstalte det Fornødne til vor Forening. —

Kadi'en opsatte uden nogensomhelst Indvending Ægteskabskontrakten, og fjernede sig atter tilligemed Vidnerne, efter at have modtaget kostbare Gaver. Saasnart vi

vare ene som Mand og Kone, bød Sytt-ad-Dunya sine Slavinder at tilberede et herligt Bryllupsmaaltid. Ikke længe varede det, inden de kosteligste Spiser bleve frembaarne tilligemed de mest udsøgte Viinsorter, Frugter og Kager. To smukke Slavinder forherligede Festen ved Sang og Spil; og efter Maaltidet tog Sytt-ad-Dunya selv Citharen og foredrog paa henrivende Maade et Digt til sin Elskedes Priis. Megen Sang havde jeg hørt i mit Liv; men denne overgik Alt, hvad der blot lod sig tænke og forestille.

Fuld af Henrykkelse og Beundring bad jeg min Elskede gjentage Digtet, og hun føjede mig deri, dog kun paa den Betingelse, at jeg derpaa ogsaa selv skulde synge Noget.

Dette var imidlertid ikke meget let. Alt, hvad der faldt mig ind efter hende, forekom mig at være mat og tomt. Men jeg var nødt til at samle mig og lade det gaa saa godt, det kunde. Jeg foredrog da ogsaa nogle Strofer til min Elskedes Priis, og endte paa følgende Maade:

> — Jeg indsuger Ordene fra dine Læber, mere duftende end Roser og sødere end Honning. — Men hvor meget heller indsugede jeg ikke søde og duftende Kys af dine dejlige Læber! —

Over denne Vending i Digtet kom min Gemalinde hjertelig til at lee, og hun udraabte: — Jeg skal vel vogte mig for at modsige Dig; det er ogsaa højt paatide, at vi drage os tilbage. Fjerner Eder, Slaver og Slavinder! Ogsaa I kunne behøve Ro og Hvile efter Dagens Anstrengelser! —

Saasnart vi vare ene med hinanden, førte min El-

skede mig ind i Brudekammeret, hvor jeg fandt en herlig Seng, indlagt med Guld og Elfenbeen. Min Kone var mig behjælpelig med Afklædningen; men hendes fulde Hengivelse kunde jeg ikke tilkjøbe mig ved noget Ringere end den Ed, ingensinde at ville tilhøre nogen anden Kvinde. Da først lod hun Kjærligheden triumfere, og vi vare lykkeligere, end nogen menneskelig Sjæl formaaer at udsige. Vogter Eder vel, I Dødelige, for at prøve paa at forraade Kjærlighedens hellige Mysterier!

Det var allerede højt op paa Dagen, da jeg vaagnede af min dybe Slummer. En let Haand strøg mig under Fodsaalerne; paa nogen blidere Maade kan Man ikke udrives af Søvnens Arme. Søvndrukken aabnede jeg Øjnene og bemærkede en ung Slavinde, under hvis Skikkelse den Onde selv syntes at have skjult sig; thi hun var fortryllende dejlig og fristende over al Maade.

— Hvem er Du og hvor kommer Du fra? — spurgte jeg, og følte den ømme Attraa stige i mit Indre ved Synet af hende.

— I har een af Eders Slavinder for Eder, som vilde prise sig over al Maade lykkelig ved at kunne behage Eder, — svarede Fristerinden: — men som tillige føler sin Ringhed ved Siden af hende, der allerede har erobret Eders Hjerte. —

— Men hvor er min Gemalinde bleven af? — spurgte jeg urolig.

— Hun er gaaet i Badet og har befalet mig at vække Eder, forat I kunde følge efter hende. — Ak, min elskværdige Herre, — tilføjede hun: — jeg vidste vel, at I ikke havde Tanker for Andet end hende! —

— Forstaaer Du at være taus? — spurgte jeg.

— Det er mig, der beder Eder at tie med hvad jeg næsten ufrivillig har ladet mig forlyde med for Eder. —

Da formaaede jeg ikke længer at modstaa Tillokkelsen, men drog Slavinden til mig. Dog til min store Forundring stod hun nu imod, saa fuldkommen en Hengivelse hendes Væsen end forhen havde aandet, og neppe havde jeg faaet Tid til at udtale denne min Forundring, førend Sytt-ad-Dunya, min Gemalinde, stod for mig med hævnfunklende Øjne og en Svøbe i Haanden. Hun var traadt ind, uden at jeg i min Sandseruus havde bemærket det.

— Forræder! — udraabte hun: — har Du allerede glemt dine Eder? Er en Nat tilstrækkelig til at mætte din Kjærlighed, Elendige? Det er mig selv, der har fristet og prøvet Dig ved denne Slavinde, og jeg har hørt hvert eneste af dine skamløse Ord. Uhyrer, som Du er, fortjene ikke Livets Velgjerning! —

Hun klappede i Hænderne, og strax styrtede tyve Slavinder ind i Værelset og bandt mine Hænder og Fødder. Derpaa blev jeg overgiven den imidlertid hidkaldte Politimester som en Tyv, der var bleven greben paa ferst Gjerning, med den Anviisning, at han skulde lade mig pidske, indtil jeg tilstod, og ikke slippe mig af Hænderne.

Saasnart jeg var bleven slæbt hjem i Politimesterens Bolig, klædte Man mig af, og gav sig til at prygle mig med Stokke, idet Man uophørlig tilraabte mig: — Bekjend, — hvor har Du gjort af Tyvekosterne? — Saa hellig og dyrt jeg nu end forsikkrede, at jeg ingenlunde havde stjaalet, vilde Man dog ikke tro mig, og vedblev at slaa løs paa mig, indtil jeg tabte Bevidstheden. I denne Tilstand kastede Man mig ned i et usselt Fængsel.

Natten brød ind; den brændende Smerte i mine Saar afpressede mig dybe og dumpe Støn. Da aabnede sig pludselig Muren i mit Fængsel, og glimrende liig Solen efter et Uvejr traadte en ung Pige frem deraf og sagde: — Allerede længe har jeg havt mit Ophold i denne Muur; men ingen af de mange Ulykkelige, som have ligget fængslede her, have ved deres Jamren foraarsaget mig saadan Uro, som Du i denne Nat. —

— Skjønne Ubekjendte, — svarede jeg: — dersom I kjendte Aarsagen til min Jammer, vilde I snarere føle Medlidenhed med mig end dadle mig. See engang, hvor grusomt Man har behandlet mig! —

Med disse Ord viste jeg den Ubekjendte mit med Saar bedækkede Legeme; ikke uden en dyb Rørelse af Medlidenhed formaaede hun at see det, og yttrede: — Skulde Du virkelig ikke være nogen Tyv? —

— Nej, ved Himlen, — svarede jeg: — aldrig i mit Liv har jeg begaaet noget Tyveri, aldrig giort noget Menneske Uret med velberaad Hu; — mine Lidelser ere alene en fjendtlig Skjæbnes Tilskikkelse. —

Den Frimodighed, hvormed jeg talte, overbeviste den unge Kvinde, og vakte ydermere hendes Deeltagelse indtil den Grad, at hun forlangte min Historie at vide.

Den fortalte jeg hende da, uden at skjule eller besmykke det Allermindste. Da jeg var færdig, spurgte hun: — Har Du Lyst til at hævne Dig, skal jeg gjerne sende een af mine Slavinder til den grusomme Sytt-ad-Dunya, for at kvæle hende Nat og Dag og forbittre hende hver en Mundfuld Brød og hver en Draabe Vand, hun tager i Munden. —

— Allah bevare mig, — raabte jeg: — fra, at der med min Villie og mit Vidende skulde times hende det

allermindſte Onde! Endnu ſtedſe er hun min Sjæls Elſkede; mit Hjerte tilhører hende for beſtandig, og jeg vil ære endog hendes Uretfærdigheder. —

Den Ubekjendte ſyntes ikke at kunne begribe denne min Vægring ved at benytte en mig tilbuden god Lejlighed til at bævne mig paa den gruſomme Sytt-ad-Dunya. Da mindede jeg hende om følgende Ordſprog:

— Slag af en Venindes Haand forekomme os søde ſom Viindruer; og Stene, hun kaſter paa os, ſynes at være Granatæblekjærner. —

Hertil føjede jeg, henflydende i Taarer, følgende Vers af en bekjendt Digter:

— Lev lykkelig, Du mit Hjertes Afgud, og lad mig ubemærket henſukke min Tilværelſe i haabløs Tilbedelſe! Hvad der kommer fra Dig, ſelv om det gjennemſkjærer Hjertet, ſmerter ikke; endog i din Gruſomhed ſtaaer Du for mig med Glorie omkring dit ſkjønne Hoved. —

Med et Smiil tog den Ubekjendte da igjen Ordet og ſagde: — Dette Sindelag behager mig; det antyder dit Hjertes Reenhed. Det kom alene an paa Dig ſelv, om Du ſtrax vilde forlade dette afſkyelige Fængſel; jeg vilde da i et Nu overføre Dig til din Elſkedes Palads, ſom ikke ſkulde ane din Nærværelſe, førend hun vaagnede i dine Arme. Imidlertid har jeg Grund til at befrygte, at hun i dette Tilfælde ikke vilde fæſte Liid til din Anger og Forbedring, men meget mere, fremturende i ſin Mistro og Harme, forlange at vide af Dig, Hvo der havde befriet og bragt Dig bid. — Du vilde da ſvare: — „en ung Kvinde, ſom jeg ikke kjender.“ — Hun, der natur-

ligviis ligesaa lidt kjender mig som Du, og ikke aner, hvor farligt det kunde vorde hende at gjøre mig imod, kunde da maaskee faa isinde paany at overgive Dig i Politimesterens Hænder, og denne vilde uden al Tvivl gjøre Dig et Hoved kortere, inden jeg kunde erfare det Allermindste derom. Følgen af alt dette vilde endelig blive, at jeg maatte kvæle hende tildøde for at mætte min Hævn; thi Du har allerede indgydt mig saa megen Deeltagelse, at jeg med Liv og Varme har gjort din Sag til min. — Paa denne Maade gavner det altsaa ikke at gaa frem. Heldigviis veed jeg ogsaa et langt bedre og sikkrere Middel til at udrive Dig af din Elendighed. Jeg vil indhændige Dig en Talisman, ved hvilken Du vil blive hævet over al Frygt for hvilkensomhelst Magt i Verden, og sat istand til at iværksætte og opnaa Alt, hvad der blot falder Dig ind; den giver følgelig ogsaa din Elskede aldeles i din Vold, og Du kan efter Lyst og Lune tilintetgjøre og tage hende igjen til Naade, ligesom Du vil. Ligemaade kan Du skalte og valte med hele Bagdads Rige, som Dig behager; det kommer kun an paa Dig, om Du vil afsætte og dræbe Khalifen og ødelægge selve Staden i Bund og Grund. —

Med disse Ord stak hun en Ring paa min Finger, og vedblev: — Saasnart Du drejer Pladen paa denne Ring, vil min tro og lydige Tjener øjeblikkelig vise sig for Dig, og Du maa vide, at denne Aands Magt, saa at sige, er ubegrændset. Han hører til de Aander, som gjorde Oprør imod Solyman, og er ved Ringen bunden til uvægerlig at udføre alle dine Befalinger. Du kan strax i min Nærværelse gjøre en Prøve med Ringen. —

Jeg drejede altsaa Pladen paa Ringen, og ligesom

min Velgjørerinde havde sagt mig, viste sig øjeblikkelig en tjenstvillig Aand og spurgte om mine Befalinger.

— Hvad hedder Du? — spurgte jeg.

— Jeg hedder Snarenfod. — lød Svaret.

Den gode Hr. Snarenfod var frygtelig at skue; hans Øjne rullede som Møllehjul, og et Par Tænder som Møllestene stak frem af hans Mund.

— Kan Du i en Hast bygge mig et Palads med en meget høj Sal? — spurgte jeg videre.

— Intet er lettere. — svarede Aanden: — Jeg er ogsaa villig til fuldkommen at indrette det til din Bekvemlighed, samt forsyne det med alle til din Opvartning nødvendige Slaver og Tjenere. Og naar Du har taget Paladset i Besiddelse, behøver Du kun at kalde paa mig for at faa ethvert af dine Ønsker paa Stedet opfyldt. —

— Hvor mange Maaneder vil det vare, inden jeg kan flytte ind i Paladset? —

— Hvad snakker Du om Maaneder, hvor der ikke engang kan være Tale om Uger eller Dage? — yttrede Aanden. — Endnu inat vil det Hele være færdigt. Betyd mig blot, hvilken Byggeplads der behager Dig! Er den allerede besat, skal jeg i et Aandedræt rydde den og fortære dens Indehaver. Inden Solopgang er dit Palads færdigt, og jeg smigrer mig med, at det endog langt skal overgaa alle dine Forventninger. — Ønsker Du, at jeg skal opføre dit Slot paa Ruinerne af Harun al Raschids eller Giafars Paladser? Du behøver kun at befale. —

— Allah bevare mig naadig fra at skade, endog blot fortrædige Nogen! — udraabte jeg: — Jeg har hverken Grund til at beklage mig over Khalifen eller hans Storvizier, og jeg vil aldrig modtage nogen Lykke

paa deres Bekostning. Kan Du virkelig opføre mig et Palads, saa gjør det i eet af de yderste Bykvarterer, hvor vi ikke træde Nogen ivejen! —

Da greb Snarenfod mig under sin Arm, førte mig igjennem Muur og Tag ud i det Frie, og fløj med mig henover Staden, indtil han havde naaet en Høj i sammes yderste Udkant. Her satte han mig ned, opslog et herligt Telt til mig og tilvejebragte i et Nu de kosteligste Forfriskninger. Saasnart jeg havde spist og drukket, overlod jeg mig til Søvnen, hvortil jeg saa højligen trængte efter denne den dybe Lidelses og den høje Glædes Dag; men da jeg ved Daggry vaagnede, — o Under! — befandt jeg mig i dette Palads! En Mængde Slaver og Slavinder stod trindt omkring mig, beredt, som det syntes, til at adlyde mit allermindste Vink. Ogsaa Snarenfod var tilstede.

— Hvem tilhører det prægtige Palads? — spurgte jeg forbauset.

— Det er dit, Herre! — svarede Aanden: — Jeg og alle disse Slaver og Slavinder vente alene paa dine Befalinger. —

— Men hvorledes er dog dette Palads blevet færdigt i een eneste Nat? —

— O, for mig er Intet umuligt! Jeg har endda kun anvendt Tiendedelen af mine Tjenere ved Opførelsen af denne Bygning, uagtet hver af dem alene havde at hidbringe een eneste Steen eller eet eneste Stykke Værktøj eller Bohave.

Da jeg nu saaledes var kommen i Besiddelse af et Palads, som jeg havde ønsket mig det, forlangte jeg af Aanden, at han skulde skaffe mig et prægtigt Fartøj til

at sejle med paa Floden. Uden Forhaling bragte han mig det, som I, mine ærede Gjæster, have seet mig sejle i. Nu antog jeg Titel af Khalif og lod udraabe Forbudet imod alle Lystfarter paa Floden, samt imod endog blot at lade sig see ved Vinduerne, for at drage Khalifen Harun al Raschids Opmærksomhed paa mig. Min eneste Hensigt ved hele den Adfærd, som I selv have været Vidner til hos mig, var nemlig den, at Khalifen skulde stevne mig for sig og affordre mig en Forklaring. Naar dette lykkes mig, vil jeg fortælle ham min ulykkelige Skjæbne, i det Haab, at han ikke vil nægte mig sin Deeltagelse. Hvis altsaa I, mine kjære Gjæster, besidde nogen Indflydelse hos denne ligesaa retfærdige som store og mægtige Fyrste, saa viser mig den Godhed at formaa ham til at befale Giafar, Sytt-ad-Dunyas Broder, at udsone mig med hende, hvem mit fulde Hjerte endnu stedse tilhører, uagtet al den grusomme Uretfærdighed, hun har viist mig. Dog — alle disse Tilskikkelser have sikkerlig været forud optegnede i Skjæbnens Bog, og derfor kan ogsaa, hvis det er den Allerhøjestes Villie, Alt endnu vende sig til det Gode. —

Med den højeste Forbauselse og den mest levende Deeltagelse havde Harun al Raschid hørt Ali Shab's Eventyr, og kunde ikke uden hemmelig Gru tænke paa denne unge Mands næsten ubegrændsede, frygtelige Magt. I den derpaa følgende Underholdning blev han imidlertid aldeles beroliget med Hensyn til al mulig Fare i slig Henseende, da den unge Mand ikke alene lagde de ædleste Grundsætninger for Dagen, men ogsaa den dybeste Agtelse og Ærbødighed for Khalifens hellige Person og Værdighed.

Først langt henimod Morgenstunden tog Harun og hans Vizier Afsked fra Ali Shah, idet de lovede, af yderste Evne at fremme hans Anliggende hos Khalifen. Da Harun med Bestemthed vægrede sig ved at modtage et Par Diamantshalsbaand af en uhyre Værdi, som den unge Eventyrer bød ham til Erindring om hans natlige Besøg, blev Storvizieren Giafar den lykkelige Besidder af samme.

Det var allerede lys Morgen, da Harun og hans Ledsager atter naaede Paladset. Førend Khalifen lod sin Vizier gaa, indskærpede han ham paa det Strengeste at tilvejebringe en Forsoning imellem sin Søster og den unge Mand, idet han tilføjede: — Hvis hun vægrer sig, er hendes Fordærvelse vis, og maaskee ogsaa din, Giafar. —

— Jeg iler at udføre din ophøjede Villie. — svarede Giafar med Bæven, og begav sig, istedetfor at tænke paa Hvile, skyndsomst hen til sin Søsters Palads.

Sytt-ad-Dunya havde imidlertid snart angret sin Grusomhed imod den inderlig og uden Ende elskede Ali Shah, og havde allerede Dagen efter sendt Bud for at hente ham ud af Fængslet og igjen bringe ham for sig; Efterretningen om, at han var sporløst forsvunden, havde næsten knust hendes Hjerte. Trøstesløs og fortvivlende havde hun siden hiin Stund tilbragt baade Nat og Dag under Taarer, og i denne Tilstand fandt hendes Broder hende.

Det kostede derfor den hende ret til Hjerte talende Giafar kun Lidet at bringe hende til at bekjende sin Kjærlighed til Ali Shah; hidtil havde hun nemlig skjult den for ham, af Frygt for, at han skulde vise sig

utilfreds med hendes Valg. Da Sytt-ad-Dunya havde fortalt tilende, lod Giafar hende vide, at Alt havde været ham fuldkommen vel bekjendt iforvejen, og fortalte hende derpaa de Eventyr, som vare tilstødte hendes Gemal efter deres Skilsmisse, idet han tilføjede: — Hvis Khalifen ikke netop havde befalet mig at forsone Eder med hinanden, havde maaskee allerede nu min Dolk siddet i dit Bryst, vanartige Søster! Hvorledes har Du vovet at indgaa nogen Forbindelse uden mit Vidende og Samtykke? — Dog, som Omstændighederne nu ere, kan Du være ganske rolig. Jeg har kun een Ting at lægge Dig alvorlig paa Hjerte, at Du, saasnart din Gemal atter indfinder sig hos Dig, lader det være Dig magtpaaliggende at bringe al slet Behandling i Forglemmelse hos ham. —

Imidlertid havde nogle Hoffolk, ledsagede af en Musikbande, overbragt Ali Shah en Æresklædning fra Khalifen, tilligemed Ordre til at fremstille sig for ham. Ali Shah indtraf i Paladset samtidig med den fra Besøget hos sin Søster tilbagevendende Storvizier.

Harun gik den unge Mand nogle Skridt imøde, lod ham tage Plads hos sig paa Tronen, og sagde iblandt Andet til ham:

— Du har igaar havt tvende Gjæster ved dit Bord, som ere Dig oprigtig bevaagne, nemlig mig og min Storvizier. Du kan vente Virkningerne af vor fyrstelige Naade. Men for Øjeblikket ville vi ikke opholde Dig længer; Giafar staaer beredt til at føre Dig hen til sin Søster; og jeg beder Dig, forudsat at jeg formaaer Noget hos Dig, at tage hendes Undskyldninger for gyldige og igjen skjænke hende dit Hjerte. Jeg er vis paa, at

hun for Fremtiden vil vise sig mindre streng, og bedre erindre sig de Hensyn, hun skylder sin Ægteherre, hvad end Mere er, en Mand af dine Fortjenester. — Allah befalet! —

Ali Shah adlød med højt bankende Hjerte, og blev af Giafar ført hen til Sytt-ad-Dunya, som med Glæde og Engstelse ventede hans Komme. Dog begge havde de lige meget følt Savnet af hinanden, og der var derfor Intet til Hinder for en øjeblikkelig og fuldstændig Forsoning imellem dem. De lovede hinanden, at Alt paa begge Sider skulde være glemt, og at der aldrig mere skulde opkomme nogen Anledning imellem dem til grundet Misfornøjelse.

Den følgende Morgen indfandt Ali Shah sig atter hos Khalifen i et prægtigt Optog. Harun bad ham tage Plads hos sig og overøste ham med Æresbeviisninger. Fra denne Stund af vare de næsten uadskillelige Venner. Harun al Raschid lod ingensinde sit onde Lune gaa ud over Ali Shah, og denne anvendte sin ubegrændsede Magt alene til at befordre Khalifens Vælde og Berømmelse. Paa den anden Side afgav Sytt-ad-Dunya den elskeligste Ægtefælle; der manglede aldeles intet i Ali Shah's Lykke.

Dog paa denne Jord skal ingen Lykke være fuldkommen. Allerede efter et Par Aars Forløb mistede Ali Shah sin dyrebare Sytt-ad-Dunya. Da styrtede hele hans Lykkes Bygning sammen i Ruiner. Sytt-ad-Dunya var voxet ham saa fast til Hjertet, at han ikke formaaede at leve uden hende; inden Ugen var omme, var han fulgt efter hende i Graven.

Deres Liig bleve lagte i samme Kiste og stedte til Hvile i den samme Grav. Khalifen selv bivaanede deres

Liigbegjængelse, og begræd længe sin dyrebare Ali Shah. Da Fyrsterne imidlertid aldrig ganske tabe deres egen Fordeel af Sigte, gav han Giafar Befaling til at opsøge og bemægtige sig Ali Shah's Tryllering. Men Ringen var sporløst forsvunden, og kom aldrig mere tilsyne.

Tryllehesten.

Nurusfesten *) højtideligholdes, som bekjendt, fra de allerældste Tider med de største Ophævelser og Bekostninger over hele Persien. Egentlig er det en hedensk Fest, — de mangfoldige overtroiske Skikke, som herske derved, vidne tydelig derom — og underligt maa det vistnok synes, at vor himmelske Profets Lære ikke har formaaet at afskaffe den. Det er imidlertid saa langt fra, at den siden Mohamed har mistet Noget af sin oprindelige Betydning, at den meget mere med ganske overordentlige Anstalter bliver fejret over hele Landet, ikke alene i Stæder og Landsbyer, ja endog i de usleste Hytter, men ogsaa ved selve Kongen af Persiens Hof, hvor der udvikles en Pragt og Pomp og Mangfoldighed af Nydelser, som overgaaer al Beskrivelse.

Atter var Nurusfesten bleven højtideligholdt ved Hoffet i Shiras. Allerede vare baade Ind- og Udlandets største Tusindkunstnere optraadte for Hoffet med deres mere eller mindre udmærkede og overraskende Kunststykker, og Kongen

*) Nurus, d: den nye Dag, højtideligholdes i Persien baade som Aarets og som Foraarets første Dag.

havde belønnet dem efter billigt Skjøn, saa at de alle maatte føle sig tilfredse dermed. Da han derefter just var i Begreb med at afskedige den store Forsamling og drage sig tilbage, fremtraadte endnu for hans Trone en aldrende Indier med en kostbart opsadlet og optømmet Hest, et Kunstværk, der saa skuffende var eftergjort Naturen, at Man fristedes til at antage det for en virkelig Hest med Liv og Aande.

Indieren kastede sig paa sit Ansigt ned for Tronen, rejste sig derpaa atter og tog saaledes tilorde: — Naadige Herre, uagtet jeg er den Sidste af alle dem, der bejle til Prisen, tør jeg dog ligefuldt nære den Overbeviisning, at Eders Højhed alle de foregaaende Dage Intet har seet, som fortjener at stilles ved Siden af dette Kunstværk, for hvilket jeg herved udbeder mig Eders høje Opmærksomhed. —

— Jeg seer ved denne Hest ikke Andet — svarede Kongen: — end Arbejderens Flid og Kunstfærdighed, hvorved det er lykkedes ham at levere en højst skuffende Efterligning af Naturen, men hvori han tillige sandsynligviis endnu kunde blive overgaaet af en anden Kunstner. —

— Herre, — vedblev Indieren: — kun Lidet havde jeg at gjøre mig til af, hvis jeg roste dette Kunstværk for dets fuldendte, indtil en skuffende Liighed gjennemførte Form. Nej langtfra! Ved min foregaaende Yttring tog jeg alene Hensyn til den Brug, som jeg formaaer at gjøre af dette sjeldne Kunstværk, ikke alene jeg, men Enhver, der blot kjender den simple Hemmelighed, som er knyttet dertil. Naar jeg nemlig har besteget denne Hest, formaaer jeg i en ubegribelig Hast gjennem Luften at overføre mig til hvilketsomhelst, endog nok saa fjernt Sted paa Jorden. Heri altsaa, og ikke i Liigheden, be-

staaer mit Kunstværk, -- et Underværk, som endnu aldrig er blevet hverken hørt eller seet, og hvorpaa jeg er beredt at give Eders Højhed en Prøve, saasnart det blot behager Eder at befale. —

Kongen af Persien var en stor Elsker af det Underfulde; men saa meget der end allerede var forekommet ham af denne Art, havde han aldrig endog blot hørt tale om noget Lignende. Derfor svarede han Indieren, at alene Øjesynet kunde overbevise ham om hiin omtalte overordentlige Egenskab hos hans Hest, og han skulde derfor ikke opsætte at levere den tilbudne Prøve.

Øjeblikkelig svang Indieren sig med Lethed op paa Hesten, og spurgte, saasnart han sad i Sadlen, hvor Kongen vilde sende ham hen. Nu laa der i en Afstand af omtrent to Miil fra Staden Shiras et højt Bjerg, hvilket Man ret vel kunde see fra den frie Plads foran Kongens Slot. — Derhen skal Du ride! — bød Kongen Indieren: — Afstanden er ikke stor, men dog altid betydelig nok til at give et Begreb om din Løbers Hastighed. Og eftersom Man ikke kan følge Dig derhen med Øjnene, saa bring, til Beviis for, at Du virkelig har været der, en Palmegreen tilbage af det Træ, som findes ved Bjergets Fod! —

Neppe havde Kongen udtalt, førend Indieren drejede en lille Hvirvel i Nakken paa sin Hest, og med saadan rivende Fart steg tilvejrs, at de Tilstedeværende i faa Øjeblikke aldeles havde tabt ham afsyne. Kongens og hele hans Hofs Overraskelse og Beundring var grændseløs, ligesom den store Mængdes Jubel, der bivaanede dette overordentlige Skuespil. Og Bevægelsen steg endnu højere, da Man efter neppe et Kvarteers Forløb saae

Indieren vende tilbage igjennem Luften med Palmegrenen i Haanden.

Snart svævede han ligeover Pladsen; men istedetfor hastig at dale, som han var stegen tilvejrs, lod han sin Hest gjøre allehaande Volter oppe i Luften over Tilskuernes Hoveder. Endelig nedlod han sig ganske sagte og naaede Jorden foran Kongens Trone. Her steg han hastig af, kastede sig ned for Kongen og lagde Grenen for hans Fødder.

Kongen af Persien havde med en Forbauselse og Beundring, som umulig lader sig beskrive, været Vidne til alt dette, og følte den heftigste Lyst til at bringe denne underfulde Hest i sin Besiddelse. Og da han var fast bestemt paa at give hvilkensomhelst Priis derfor, og altsaa ikke kunde formode nogensomhelst Vanskelighed fra Indierens Side, betragtede han den allerede for saa godt som sin Ejendom og det kostbareste Stykke i sit rige Skatkammer.

— Tilvisse — henvendte han sig til Indieren: — Hesten er langt mere værd, end Man ved første Betragtning skulde antage. Du har betaget mig min Vildfarelse, og, for at give Dig al mulig Oprejsning for min ringe Mening om dit Kunstværk, vil jeg kjøbe det af Dig til en høj Priis. Hvad skal det koste? —

— Herre, — svarede Indieren: — jeg tvivlede intet Øjeblik om, at Eders Højhed jo vilde lade mit Kunstværk vederfares denne Retfærdighed, og forudsaae tillige, at I ikke vilde nøjes med at beundre det, men ogsaa vilde faa Lyst til selv at besidde det. Nuvel, endskjøndt jeg ret vel veed, at Besiddelsen af dette Kunstværk formaaer at gjøre mig berømt over den hele Verden, ilige-maade riig og mægtig som kun faa Dødelige, er jeg dog

villig til at hengive det som et Offer for Eders Højheds ligesaa ædle som naturlige Ønske. Men I vil sikkerlig ikke forlange samme uden Vederlag; og den Betingelse, under hvilken jeg ene og alene er villig til at overlade Hesten i Eders Hænder, er af den Art, at den maaskee kunde mishage Eder. Jeg modtog nemlig denne Luftløber af dens Forfærdiger ikke ved Kjøb, men idet jeg gav ham min eneste Datter tilægte, hvorhos jeg tillige maatte forpligte mig til, aldrig at sælge den for Penge, men kun, om jeg vilde, bytte den bort mod en Gjenstand, som var mig selv og Kunstværket værdig. —

Her afbrød Kongen Indieren med de Ord: — Jeg er beredt til hvilketsomhelst Bytte med Dig. Du veed, at mit Rige er stort og opfyldt med rige og vel befolkede Stæder; vælg Dig een af dem til uindskrænket Besiddelse for din Levetid! —

Dette forekom hele det forsamlede Hof at være et isandhed kongeligt Tilbud; men det var dog langtfra at tilfredsstille Indieren, der havde noget langt højere i Tanker, idet han sagde:

— Naadige Herre, jeg kan ikke noksom takke Eder for dette højmodige Tilbud. Imidlertid — jeg beder Eder tilgive mig min Dristighed! — kan dog Hesten ikke blive Eders for nogen ringere Priis end Eders Datters Haand. —

Hele Kongens Omgivelse brød ud i en vedholdende Latter ved denne ligesaa uforskammede som overdrevne Fordring; men Firus Shah, Kongens ældste Søn, blev højlig forbittret derover. Kongen var imidlertid anderledes tilsinds, og var halv om halv bestemt paa at opoffre sin Datter, hvis han ikke kunde erhverve sig Hesten paa andre Betingelser. Men han gik højst nødig dertil,

og dvælede derfor med at give Svar paa Indierens Fordring.

Da nu Firus Shah mærkede, at hans Fader vaklede, og at han maatte frygte for, at denne virkelig skulde faa isinde at indrømme Indieren hans skamløse Begjæring, hvilket han vilde have betragtet som den største Skam for den kongelige Værdighed, for sig selv og sin Søster, tog han alvorlig Ordet og sagde i høj Tone:

— Eders Højhed tilgive mig det Spørgsmaal, hvorledes I endog blot et Øjeblik kan betænke Eder paa at give denne Uforskammede Svar, som han fortjener; denne usle Taskenspiller og Landstryger kunde deraf fatte Haab om at komme i Slægtskab med den mægtigste og ædleste Konge paa Jorden. Jeg beder Eder derfor vel at overveje, ikke alene, hvad I skylder Eder selv, men ogsaa Eders Slægt og ophøjede Forfædre. —

— Kjære Søn, — svarede Kongen: — din Iver for at opretholde vort Huses Glands behager mig ganske overordentlig; men Du tager ikke tilstrækkelig dette Kunstværks Fortræffelighed i Betragtning, og at Indieren, hvis jeg afviser ham, vil forebringe sit Tilbud andetsteds, hvor Man ikke er saa kilden i det berørte Ærespunkt. Jeg vilde virkelig geraade i Fortvivlelse, hvis det skulde komme til at hedde sig, at en anden Fyrste havde overgaaet mig i Højmod og Gavmildhed, hvis jeg dertil skulde komme til at vide ham i Besiddelse af et Kunstværk, som ikke har sin Lige i hele Verden. Alligevel er jeg endnu dog ingenlunde bestemt paa at bevillige hans Forlangende. Ved nøjere Eftertanke vil han maaskee ogsaa selv indsee, at han er meget bedre tjent med et andet Vederlag; thi, naar jeg undtager min Datter, er Intet mig for kostbart som Middel til at afslutte denne Handel. — Dog

førend jeg taler det sidste Ord i denne Sag, vilde det være mig kjært, om der blev gjort nok et Forsøg med denne saakaldte Luftløber, om f. Ex. Du selv, min Søn, vilde gjøre en Prøvetuur med den, og sige mig din Mening derom. Indieren vil sikkerlig ikke have Noget derimod at indvende. —

Eftersom Man ganske naturlig haaber det, Man ønsker, sandt Indieren, ifølge Kongens nylig hørte Udtalelse, det ingenlunde rimeligt, at Kongen i sit Hjerte ubetinget tilbageviste Slægtskabet med ham; og da han endvidere haabede, ogsaa at kunne stemme selve Prindsen gunstig for sine Ønsker, nærmede han sig beredvillig for at vise, at han med Glæde føjede sig i Kongens Villie. Dog Prinds Firus afventede ikke hans Hjælp til at bestige Hesten, og tænkte ligesaa lidt paa at oppebie nærmere Anviisning til at styre den underfulde Hest. Uden Hjælp kastede han sig op paa den, og saasnart han sad fast i Sadlen, drejede han den lille Hvirvel i Hestens Nakke, som han tidligere havde seet Indieren gjøre. Øjeblikkelig bortførte Hesten ham med en Piils Hastighed, og i faa Øjeblikke var han svunden alle de Tilstedeværende, selv dem, der havde det skarpeste Syn, aldeles afsigte.

Endnu var Kongen beskjæftiget med at stirre op i Luften for at opdage et Glimt af den forvovne Rytter, da Indieren kastede sig ned for hans Trone og derved tvang ham til at drage sine Blikke og sin Opmærksomhed ned til Jorden igjen.

— Herre, — begyndte Indieren: — I har selv seet, at Prindsen ikke gav mig Tid til at lære sig, paa hvilken Maade Tryllehesten skulde styres; han vilde øjensynlig vise, at han, efter det, han havde seet mig gjøre, ikke behøvede min Bistand eller mit Raad for at hæve sig

op i Luften. Men han veed ikke, hvorledes han skal dreje Hesten og bringe den til at dale, for igjen at vende did tilbage, hvorfra han er gaaet ud. Derfor beder jeg Eders Højhed, ikke at gjøre mig ansvarlig for hvad der muligviis kunde tilstøde ham. —

Denne Tiltale foruroligede Kongen i høj Grad, eftersom han klarlig deraf indsaae, at hans Søn svævede i den største Fare, hvis der virkelig, som Indieren sagde, var en ny Hemmelighed forbunden med at bringe Hesten til at vende om igjen. I Vrede spurgte han ham, hvorfor han ikke strax havde kaldt Prindsen tilbage, da han saae ham fjerne sig. Hertil svarede Indieren naturligviis: — Naadige Herre, I var jo selv Vidne til den rivende Fart, hvormed Hesten bortførte Prindsen. I Begyndelsen formaaede jeg af Overraskelse ikke at fremføre noget Ord, og da jeg atter vandt Mælets Brug, var han allerede for vidt fjernet til at kunne høre mig. Og desuden, selv om han havde hørt mig, saa havde han dog ikke kunnet vende Hesten, eftersom han ikke kjendte den dertil fornødne Hemmelighed. Imidlertid staaer det dog endnu til at haabe, at Prindsen i sin Forlegenhed nok vil blive opmærksom paa en anden Hvirvel og give sig til at dreje derpaa; saa vil Hesten øjeblikkelig dale ned imod Jorden, og Rytteren vil kunne lede den, hvorhen han vil. —

Paa denne Indierens ganske rimelige Formodning svarede Kongen, lige urolig og bekymret med Hensyn til sin Søns Skjæbne: — Selv om vi tør antage, hvad der imidlertid dog stedse bliver meget uvist, at Prindsen, min Søn, finder den anden Hvirvel og gjør den antydede Brug deraf, saa kan jo Hesten, istedetfor at nedlade sig paa Jorden, styrte ned paa haarde Klipper, eller i Havet, hvor det er allerdybest. —

Hertil vidste Indieren intet Andet at bemærke, end at Hesten foer over Hav og Land, uden nogensinde at styrte ned, samt at det overhovedet ganske kom an paa Ytteren, hvorhen han vilde styre Hesten. Saasnart altsaa Prindsen blot bemærkede Hvirvelen, vilde Hesten ogsaa fuldkommen være i hans Magt; og den forstandige unge Herre vilde naturligviis kun styre den derhen, hvor han kunde finde Hjælp og turde give sig tilkjende. —

— Lad det nu end forholde sig, som det vil! — tog Kongen sluttelig tilorde: — Jeg kan umulig fæste Liid til dine Forsikkringer, og holder mig til dit Hoved, hvis Prindsen ikke er vendt tilbage inden tre Maaneder, eller har givet aldeles sikker Efterretning om, at han lever og er i god Behold. —

Med det Samme befalede Kongen, at Man skulde gribe Indieren og bringe ham i streng Forvaring; derpaa drog han sig tilbage i sit Palads, inderlig bedrøvet over, at Nurusfesten denne Gang havde taget en saa bedrøvelig Ende for ham selv, hans Hof og hele Landet.

Imidlertid var Prinds Firus, som allerede fortalt, bleven bortført med en rivende Hast, og saae sig inden en Times Forløb allerede saa højt i Luften, at han ikke formaaede at skjelne det Allermindste nede paa Jorden, idet Dale og Bjerge, Skove og Stæder aldeles fløde sammen for ham i Eet. Nu besluttede han at vende tilbage igjen, og troede, at han kun behøvede at dreje Hvirvelen til den modsatte Side og trække i Tøjlen; men til sin store Overraskelse og Skræk maatte han mærke, at det aldeles intet nyttede, og at Hesten vedblev at fare frem med ganske den samme Hastighed. Forgjæves drejede han Hvirvelen frem og tilbage, og sled i Tøjlerne, snart

i den ene, snart i den anden; Hesten fortsatte ustandselig sin Fart i den samme Retning. Nu først indsaae han, hvilken stor Fejl han havde begaaet, idet han satte Hesten igang, uden først at have ladet Indieren meddele ham den nødvendige Anviisning til at styre samme. Den overhængende Fare stod ham klart for Øjnene; alligevel tabte han dog ikke sin Fatning, men gav sig rolig til nøje at undersøge Hestens Hoved og Hals, for, om muligt, at finde en Indretning, hvorved han enten kunde bringe Hesten til at standse eller vende om igjen. Virkelig fandt han ogsaa bagved Hestens højre Øre en anden noget mindre Hvirvel; han gav sig til at dreje derpaa, og øjeblikkelig begyndte Hesten at dale i lodret Linie, ligesom den var stegen tilvejrs, men med en ulige mindre Hast. Paa det Sted af Jorden, hvorover Prinds Firus for Øjeblikket svævede, havde det allerede været Nat en halv Time, da han gav sig til at dreje Hvirvelen. Da nu Hesten i jevn Fart begyndte at dale, gik Solen ogsaa snart ned for ham, saa at han endelig befandt sig i fuldkommen Nat. Han maatte følgelig opgive sin Hensigt at udsøge sig et passende Sted til at lande, give Hesten frie Tøjler og rolig afvente, indtil den vilde staa stille, ganske overladende det til Tilfældet, om han skulde træffe paa en Ørken, en Flod eller vel endogsaa det aabne Hav.

Endelig stod Hesten stille; det maatte allerede være langt over Midnat. Dødelig mat stod Prindsen af Hesten; han havde jo hele den udslagne Dag ikke faaet Føde i sin Mund, og befundet sig i en uophørlig Spænding. Først og fremmest gav han sig, saa godt som det i Mørket lod sig gjøre, til at undersøge det Sted, hvorpaa han befandt sig; snart kom han til Vished om, at det var et med Steenbalustrade omgivet fladt Tag paa et stort Huus eller

Prinds bedende for Eders Fødder. Endnu imorges befandt han sig hos sin kongelige Fader, midt under en glimrende Højtids Festligheder; nu befinder han sig i Dødsfare i et ham ganske fremmed Land, alene med Haabet om Eders naadige Beskyttelse. Herom beder jeg Eder da indstændig, naadige Prindsesse; I seer saa god og skjøn ud, at jeg umulig kan tvivle om at vinde Bønhørelse. Tog jeg fejl af Eder, vilde jeg ikke leve længer i denne falske Verden, hvor selv det Ædleste skuffer og bedrager. —

Prindsessen, til hvem Prinds Firus lykkeligviis havde vundet umiddelbar Adgang, var den ældste Datter af Kongen i Bengalen, som havde ladet dette Palads opføre i Nærheden af sin Hovedstad, forat Prindsessen ret hyppig skulde nyde Landlivets Velgjerning og Glæder. Efterat den dejlige unge Dame med Godhed havde hørt ham tilende, svarede hun, fuld af Velvillie og Ynde:

— Prinds, I kan berolige Eder; I befinder Eder her ikke i noget barbarisk Land. Menneskekjærlighed og Gjæstmildhed ere her ikke mindre hjemme end i Eders Fædreland Persien. Det er altsaa ikke først mig, som tilsiger Eder den forlangte Beskyttelse; I havde allerede fundet den, saasnart I betraadte dette Palads, ja, hvad Mere er, endog blot dette Land. —

Prinds Firus vilde ydmyg takke Prindsessen af Bengalen for denne Godhed og Naade, og havde i denne Hensigt allerede bukket sig dybt, forinden han svarede hende; dog hun lod ham ikke komme tilorde, men vedblev:

— Saa meget jeg nu end ønsker at erfare, ved hvilket Underværk I i en saa urimelig kort Tid kan være kommen fra Persiens Hovedstad herhid, og være trængt igjennem min Livvagt frem lige til min Seng, saa maa jeg

dog, af billigt Hensyn til Sømmeligheden, indtil videre opsætte min Nysgjerrighed. I maa visselig være baade sulten og tørstig, træt og mødig; jeg vil derfor strax vække mine Fruentimmer og befale dem at anvise Eder eet af mine Værelser, hvor I kan vederkvæge Eder med et let Maaltid og derpaa finde en ønskelig Hvile. Imorgen ville vi atter sees, og da vil det være tidsnok at give den yderligere Forklaring, som jeg saa meget længes efter. —

Prindsessens Kvinder, der vare vaagnede ved det allerførste Ord, som Prindsen havde henvendt til deres Herskerinde, havde med saa meget større Forbauselse seet en fremmed Mand ved Prindsessens Leje, som de naturligviis ikke kunde begribe, hvorledes han var kommen ind i Paladset, og endnu mindre, hvorledes han havde vundet Adgang til deres Sovekammer uden at vække Vagten i Forhallen og dem selv. Men saasnart de havde fornummet deres Herskerindes Villie, klædte de sig hastig paa og gjorde sig rede til øjeblikkelig at udføre hendes Befalinger. Hver af dem greb een af de mange i Salen brændende Voxkjærter, og førte, skridende foran Prindsen, deres Herskerindes Gjæst ind i et meget smukt Værelse. Her gjorde nogle af dem et Leje rede til ham, medens andre ilede ud i Spisekammer og Kjøkken og uagtet den sildige Time i en Hast tilvejebragte et isandhed kosteligt Aftensmaaltid. Prindsen nød med Maade deraf; og saasnart Kvinderne saae, at han tilstrækkelig havde styrket sig, ryddede de atter ligesaa hastig af Bordet, og ønskede ham en god Nat, efterat de endnu havde viist ham flere Skabe, hvori han kunde finde Alt, hvad han muligviis kunde komme til at behøve, inden de saae ham igjen, — uldne Tæpper og Linklæder, Brød og Frugter, Vand, Viin, Sorbet og flere lignende Sager.

Prindsessen af Bengalen var imidlertid allerede saa indtagen af den unge Mands Skjønhed, aandfulde Tale og ædle Adfærd, at hun endnu ikke havde kunnet sove ind igjen, da hendes Fruentimmer vendte tilbage for efter den natlige Forstyrrelse atter at søge deres Senge. Hun spurgte dem, om de ogsaa havde forsynet Prindsen med alt Fornødent, og ønskede baade først og sidst at erfare, hvad de havde syntes om ham. Efterat Kvinderne havde besvaret Spørgsmaalet angaaende Opfyldelsen af hendes Befalinger, som det, der var lettest at klare, tilføjede de til Svar paa hendes andre Spørgsmaal: — Naadige Prindsesse, vi ville ingenlunde foregribe Eders egen Mening, idet vi uforbeholdent erklære, at vi vilde prise Eder meget lykkelig, hvis Eders ophøjede Fader bestemte en saa elskværdig Prinds til Eders Ægtefælle. Ved Bengalens Hof findes der visselig Ingen, som kan stilles ved Siden af ham; og neppe skulde der ogsaa i Nabostaterne findes Nogen, som var Eder saa værdig som denne ædle unge Herre. —

Denne fordeelagtige Dom mishagede ingenlunde Prindsessen af Bengalen; men da hun ikke vilde blotte sig for sine Slavinder, bød hun dem tie, idet hun tilføjede: — I ere lutter næsvise Sladdersøstre! Gaaer nu tilsengs, at I ikke skulle forsove Eder! — og lukkede sine Øjne — for at drømme om den smukke Prinds.

Saasnart Prindsessen den næste Morgen havde forladt sit Leje, satte hun sig strax til at ordne sin Pynt paa det Allerombyggeligste. Endnu aldrig havde hun gjort sig saadan Flid med sin Haarpynt og Paaklædning og saa ofte raadspurgt sit Spejl som denne Gang, og endnu aldrig havde hendes Slavinder havt mere Taal-

modighed behov, idet de bleve nødte til i det Uendelige at gjøre hver enkelt Ting om, førend hun erklærede sig tilfreds dermed.

— Allerede i min Natdragt har jeg, som jeg ret vel bemærkede, ikke mishaget den smukke unge Prinds; — sagde hun til sig selv: — hvilket Indtryk maa jeg da ikke gjøre paa ham, naar han seer mig i min fulde Herlighed? —

Sit Haar smykkede hun med de mest fuldkomne og prægtigste Brillanter; Hals og Arme bleve ligeledes forherligede ved Baand af Perler og ædle Stene, hvis Skjønhed var uforlignelig, og hvis Værdi var uberegnelig stor; hendes Livbaand fremviste en Række af enkelte Diamanter, som vare eet af Indiens største Kongeriger værd, ingen under en Hasselnøds Størrelse, men mange saa store som Dueæg. Hendes Klædebon var af det herligste indiske Stof, som kun bliver forfærdiget til Brug for Konger, Prindser og Prindsesser, af en glimrende Farve, som paa det fordeelagtigste fremhævede hendes klare Hud og ranke Skabning.

Efterat hun endelig utallige Gange havde seet sig i Spejlet fra Top til Taa, og spurgt sine Fruentimmer, Hver især, om der endnu lod sig Noget forbedre ved hendes Pynt, lod hun ved een af sine Slavinder forhøre, om Prindsen var staaet op; og da hun ikke tvivlede om, at han jo ønskede at fremstille sig for hende, saa snart som muligt, befalede hun, at Man med det Samme skulde melde ham hendes Besøg, saafremt det var ham belejligt. Hun havde sine Grunde til at foretrække at besøge ham paa hans Værelse fremfor at vente hans Besøg i sine egne Gemakker.

Imidlertid havde Prindsen bortsovet saa meget af

den klare Dag, som der var blevet ham unddraget af Natten til at udhvile sig i, og havde fuldkommen styrket og vederkvæget sig efter den anstrengende Rejse. Han var netop i Begreb med at klæde sig paa, da han modtog Prindsessens Morgenhilsen. Uden at give Slavinden Tid til at udrette sit Ærinde, spurgte han strax, om det var Prindsessen belejligt at modtage hans Opvartning. Men saasnart Slavinden havde meddeelt ham sin Herskerindes Ønske, svarede han: — Prindsessen har blot at befale; jeg er rede til i Alt at adlyde hende. —

Neppe havde Prindsessen af Bengalen erfaret, at Prindsen ventede hende, førend hun strax begav sig ind til ham. Efter den sædvanlige Udveksling af gjensidige Høfligheder tog Prindsessen Plads paa Sofaen, og Prindsen nedlod sig i ærbødig Afstand fra hende.

— Min Prinds, — tog da den unge Dame tilorde: — jeg kunde have modtaget Eder i mit eget Værelse, hvor I sidste Nat fandt mig sovende. Men eftersom Obersten for mine Gildinger har fri Adgang til hiint Værelse, men ikke tør vove sig herind uden min særegne Tilladelse, saa har jeg, fuld af Utaalmodighed efter at erfare det Eventyr, som har bragt Eder i min Nærhed, begivet mig hid til Eders Værelse, hvor vi kunne gjøre Regning paa at blive fuldkommen uforstyrrede. —

Da gav Prindsen sig først til at skildre den unge Dame Nurusfesten i Persien og de ved samme forekommende mærkværdige Skuespil. Saaledes kom han ganske naturlig til at omtale Trylleheften, og til at udvikle de Begivenheder, som han dermed havde oplevet, indtil det Øjeblik, da han havde vækket Prindsessen.

— Alt Øvrigt — sluttede han: — veed I allerede, og jeg har nu altsaa blot tilbage, af mit inderste

Hjerte at takke Eder for den højmodige Adfærd, I har udviist imod mig, og bede Eder antyde, hvorledes jeg vel formaaer at bevise min Taknemlighed for den af Eder modtagne store Velgjerning paa en for Eder behagelig Maade. Dog, Hvad har jeg vel at tilbyde Eder? Ifølge Folkeretten er jeg jo allerede Eders Slave, og har alene min Hu at byde over. Lad mig altsaa erklære for Eder, at jeg anerkjender Eder baade for Herskerinde over al min Villie og hele mit Hjerte. Fattigmand giver, hvad han har, og dette er det Eneste, jeg har at byde Eder. —

Denne Erklæring afgav Firus i en Tone og med en Mine, som ikke kunde lade Prindsessen tvivle noget Øjeblik om, at han jo isandhed var hendes Slave, en Slave af hendes Yndigheder. Imidlertid kom Erklæringen hende dog temmelig pludselig, og hun maatte rødme højt derved. Men hendes Rødmen gjorde hende kun endnu skjønnere i den unge Mands Øjne.

— Ak, Herre, — svarede hun ham: — Fortællingen om Eders farefulde Eventyr bragte mig til at grue, og jeg blev ikke rolig igjen, førend jeg saae Eder lande i Sikkerhed paa mit Tag. Behøver jeg at gjentage for Eder, at I er mig velkommen? I maa altsaa ingenlunde kalde Eder min Slave; I er her hos mig ligesaa fri som ved Eders Faders Hof, og har kun at befale for at faa alle de Ønsker opfyldte, som ere afhængige af mig, Eders i sin Magt kun altfor indskrænkede Værtinde. — Hvad endelig Eders Hjerte angaaer, saa er det sikkerlig kun en artig Talemaade, naar I offrer mig samme; I har vistnok allerede ofte havt den skjønneste Lejlighed til at bortgive det, og det skulde meget undre mig, om det virkelig tilhørte Eder selv længer. —

Prinds Firus vilde netop forsikre sin skjønne

Værtinde om, at han med frit Hjerte havde forladt Persien, og ingen Lejlighed havde havt til at tabe det undervejs, da een af Prindsessens Slavinder meldte, at Middagsmaaltidet var frembaaret. Denne Afbrydelse forbindrede en Forklaring, som visselig vilde have sat dem begge i stor Forlegenhed, og som desuden slet ikke behøvedes. Prindsessen tvivlede ingenlunde om den unge Mands Oprigtighed, og denne kunde, uagtet hans Tilbedte ingen Tilstaaelse havde afgivet, af hele hendes Adfærd dog tydelig mærke, at han havde gjort det gunstigste Indtryk paa hende.

Prindsessens Kammerfrue stod i Døren og ventede med opløftet Forhæng for at lade sin Herskerinde og hendes Gjæst passere igjennem. Prindsessen rejste sig derfor hastig med den Yttring, at hun for hans Skyld havde ladet Middagsmaaltidet skaffe færdigt noget tidligere end sædvanlig, og at hun haabede, han dermed tog tiltakke.

Saasnart de havde taget Plads ved det rigelig besatte Bord, begyndte en heel Deel af Prindsessens prægtig klædte Slavinder at foredrage Sang og Musik, og vedbleve dermed under hele Maaltidet. Men dette skete paa en saa lidet støjende og en saa yndefuld Maade, at Prindsen og Prindsessen ganske uhindret kunde fortsætte deres Samtale den hele Tid. Hyppig bøde de hinanden udsøgte Mundfulde af Eet og Andet, og indviklede sig lidt efter lidt i en Væddestrid af Artigheder, hvorved Kjærligheden paa begge Sider gjorde langt hastigere Fremskridt end ved en forsætlig Sammenkomst under fire Øine.

Endelig hævede de Taffelet, og Prindsessen førte sin Gjæst ind i en stor og prægtig, med Guld og Azur udsmykket og med det kostbareste Bohave udstyret Sal,

hvorfra de havde den yndigste Udsigt til den herlige, med de skjønneste Blomster, Buske og Træer yppig prangende Have. Prinds Firus maatte saa meget mere beundre denne Rigdom af Vexter, som de fleste vare heelt forskjellige fra dem, han havde lært at kjende i Persien.

— Prindsesse, — yttrede Firus henrykt: — jeg var virkelig, med Skam maa jeg bekjende det, hidtil eenfoldig nok til at tro, at alene Persien besad Paladser og Haver, som vare den kongelige Højhed værdige; nu indseer jeg klarlig, at der overalt, hvor der gives store Konger, heller ikke fattes Midler til at forherlige deres Person og Tilværelse. Dette Palads og denne Have ere isandhed iøjnefaldende Beviser derpaa. —

— O min Herre, — svarede Prindsessen: — dette Palads og denne Have ere dog for Intet at regne imod det Slot, hvori min Fader residerer, og de samme omgivende Haveanlæg. Først naar I kommer til Bengalens Hovedstad, for, som jeg maa forudsætte, I vil, at hilse paa min ophøjede Fader, vil I faa et Begreb om kongelig Pragt hertillands. —

Idet Prindsessen paa denne Maade bestræbte sig for at vække Prinds Firus' Nysgjerrighed efter at faa den kongelige Herlighed i Bengalens Hovedstad at see, smigrede hun sig med, at hendes Fader, naar han lærte en saa fuldendt elskværdig Prinds at kjende, af egen Drift skulde foreslaa ham hende til Gemalinde. Paa denne Maade undgik hun al Fristelse til at krænke hiin Anstand, som en Prindsesse, der er aldeles afhængig af sin Faders Villie, sømmeligviis maa iagttage. Men Firus Shah svarede ikke, som hun havde ventet og ønsket det. Med Hensyn til Herligheden af hendes Faders Residents troede han hende kun altfor villig paa hendes Ord, uden at yttre

nogen Trang til personlig at overbevise sig derom; og hvad overhovedet Besøget i Bengalens Hovedstad angik, saa fandt han det ikke raadeligt at fremstille sig for den mægtige Fyrste som en forfløjen Eventyrer, i bogstavelig Forstand kommen ned fra Luften, blottet for Alt, hvad der betegner og understøtter den fyrstelige Værdighed.

Firus Shah var nemlig klog nok til at have gjennemskuet Prindsessens Hensigt. Dette øjensynlige Beviis paa hendes Tilbøjelighed for ham smigrede vistnok hans Person og opflammede den Kjærlighed, han allerede bar til hende; men paa den anden Side kunde det ikke bringe ham til at glemme de Pligter, han havde imod sin Fader.

— Jeg beder Eder selv dømme. — svarede han, da Prindsessen havde stræbt at tilintetgjøre hans Indvending imod hendes hemmelige Ønske, ved at tilbyde ham Penge, Ædelstene og kostbare Stoffer som Midler til en værdig Optræden: — Jeg kan dog umulig lade min Fader være uvidende om den Skjæbne, jeg har havt. Medens jeg her tilbringer mit Livs lyksaligste Timer, pines han visselig af en dødelig Angst for min Skyld. Det er altsaa min Pligt at vende tilbage til ham, saa hastig som muligt; og dette er ogsaa min faste Bestemmelse. Dog lad mig forinden i tydelige Ord nedlægge den Tilstaaelse for Eders Fødder, at I for stedse har vundet min inderlige Kjærlighed. Hvis I derfor tillader det, — maatte jeg dog have læst rigtig i Eders Hjerte, ligesom I nu tydelig har læst i mit! — saa vil jeg, saasnart jeg har beroliget min Fader angaaende min Skjæbne, med hans Tilladelse vende her tilbage, og fremstille mig for Eders Fader i et Optog, en persisk Prinds værdigt, for at bede om Eders dyrebare Haand. —

Prindsessen rødmede atter, taug og — samtykkede. Men Prindsens hastige Afrejse foruroligede hende dog; hun frygtede nemlig for Sandheden i det gamle Ordsprog: — Ude af Øje — ude af Sind. — Jaltfald vilde hun først fængsle sin Tilbeder stærkere til sig, og trængte derfor ind i ham for at bevæge ham til at blive, indtil — han i det Mindste kunde bringe nogenlunde fuldstændige Efterretninger om det fremmede Land Bengalen tilbage med sig til Persien.

— Kommer Tid, kommer Raad. — trøstede hun sig selv, medens Firus Shah overvejede, hvad han under disse Omstændigheder skulde gjøre.

Udfaldet blev, som Enhver let har kunnet tænke sig: — Prindsessens Yndigheder vandt foreløbig Sejer. Nu lod den skjønne Værtinde det være sig højlig magtpaaliggende, ikke alene at underholde, men ogsaa adsprede sin Gjæst paa den bedste Maade. I denne Hensigt lod hun allehaande Fester, Concerter, Balletter og overdaadige Spise- og Drikkelag uafbrudt følge efter hinanden, endvidere landlige Højtider i den store og herlige Have, samt Jagtpartier i den til Slottet hørende Park, der indesluttede Hjorte, Raadyr, vilde Geder og de fleste andre i Bengalen indenlandske Vildtsorter, som kunde skjænke Prindsessen en farefri Fornøjelse. Ved Slutningen af Jagten plejede da Prindsen og Prindsessen at træffe sammen paa et eller andet udvalgt Sted i Skoven, hvor der fandtes et stort Tæppe udbredt og Hynder lagte tilrette for dem. Her udhvilede de sig efter Jagtens Anstrengelse i fortrolig Samtale. Ved slige Lejligheder ledte Prindsessen oftest Underholdningen hen paa Persiens Størrelse, Magt, Rigdom og Regjering, for ved Prindsens Udtalelser derover at faa Lejlighed til selv paa sin Side at udvikle

Kongeriget Bengalens formeentlig store Fortrin, og derved friste Prindsen til at forlænge sit Ophold. Men dette løb af ganske anderledes, end hun havde ventet. Thi, uden at overdrive, gav Firus Shah Prindsessen en saa fordeelagtig Skildring af Persiens Storhed og Herlighed, af dette Riges Overflod, Land- og Søhandel, Krigsmagt, Stæder, Fæstninger og Slotte, at hun, endnu længe forinden Prindsen var kommen tilende med sin Beskrivelse, følte sig aldeles overbeviist om, at Persien var det herligste Land i hele Verden.

Her, som saa ofte, maatte Man sande, at — Hvo, som graver en Grav for Andre, falder selv deri. — Prindsessen følte sig i den Grad slagen og henreven af Persiens Fortrinlighed, at hun, da Prindsen senere opfordrede hende til at give en sammenhængende Skildring af hendes Fædreland Bengalen, kun med Overvindelse kunde bestemme sig dertil. Og da hun endelig var gaaet ind derpaa, var det aldeles aabenbart, at hun, uden at vide af det, stillede sit eget Lands Fortrin i Skygge for at holde Persien hævet over al Sammenligning. Dette Træk i Prindsessens Adfærd røbede saa tydelig hendes Tilbøjelighed til at ombytte Bengalen med Persien, at Firus Shah med god Grund fattede den Mening om hende, at hun neppe vilde kunne modstaa hans allerførste Opfordring til at følge tilbage med ham. Imidlertid holdt han det dog for raadeligt, ikke at slaa denne Streng an, førend hans Ophold i Bengalen havde udstrakt sig saa langt, at Prindsessen ikke uden aabenbar Uret kunde holde ham tilbage.

Prindsen overgav sig altsaa i fulde to Maaneder ganske rolig i sin Elskedes Villie, og deeltog i alle de ham tilbudne Adspredelser, som om hans Liv ikke havde

havt noget andet Formaal. Men saasnart denne Tid var udrunden, bad han hende i ganske bestemt Tone om Orlov, idet han gjentog sit Løfte, saa hastig, som muligt, at vende tilbage med et standsmæssigt Følge for at bejle til hendes dyrebare Haand.

— Maaskee troer I ikke mine Forsikkringer, og anseer mig allerede paa Grund af min Bøn om Orlov for at henhøre til hine letsindige Elskere, som glemme deres Kjærlighed, saasnart de have vendt deres Elskede Ryggen. Til Beviis for min oprigtige Tilbøjelighed for en saa elskværdig Dame, som I er, til Beviis for, hvor lyksalig jeg føler mig ved Bevidstheden om Eders Gjenkjærlighed, vilde jeg imidlertid vove at bede Eder om at ledsage mig, saafremt jeg ikke frygtede at fornærme Eder ved det Dumdristige i slig en Bøn. —

Da han bemærkede, at Prindsessen rødmede ved dette hans Forslag, og uden Tegn paa Vrede vaklede i sin Bestemmelse, vedblev han:

— Prindsesse, med Hensyn til min Faders Indvilligelse i vor Forening kan I være aldeles rolig, og Kongen af Bengalen maatte isandhed være en ganske anden Mand, end I har skildret ham at være, hvis han ikke med Velvillie skulde modtage det Gesandtskab, som min Fader vil lade afgaa til ham, for at bede for mig om Eders Haand. —

Prindsessen svarede ikke eet eneste Ord; men hendes Taushed og sænkede Blikke tilkjendegave tydelig nok hendes Samtykke til at lade sig bortføre. I Virkeligheden havde hun ogsaa kun een Betænkelighed derved, den nemlig, som fremgik af hendes Frygt for, at Prindsen ikke skulde være øvet nok i at styre Tryllehesten, og at deres Flugt paa denne Maade skulde blive altfor lang.

Men denne Frygt havde Firus Shah let ved at betage hende, idet han af et frit Sind forsikkrede hende, at han fortiden turde hamle op med selve Indieren i at styre den djævelske Ganger. Der stod følgelig Intet tilbage uden at være betænkt paa, hvorledes de i al Stilhed og Hemmelighed kunde iværksætte deres Flugt. Dog herom bleve de ogsaa uden Vanskelighed enige, forinden Skilsmissens Time slog om Aftenen.

Den næste Morgen, medens endnu hele Paladset laa i den dybeste Søvn, begave de sig tilsammen op paa sammes Terrasse. Først stillede Prindsen sin Ganger i Retningen af Persien; derpaa lod han det være sig magtpaaliggende at indrette et mageligt og sikkert Sæde til sin Elskede bag paa Hesten. Saasnart dette var bragt istand, besteg han Gangeren først selv, og lod derpaa Prindsessen sætte sig op bagved ham og for større Sikkerheds Skyld omslynge ham med sine Arme; — han drejede den velbekjendte Hvirvel, og Hesten bortførte dem med Pilens Fart igjennem Luften.

Med sin sædvanlige Hastighed foer Gangeren fremad, og Firus Shah styrede den med saa megen Klogt, at de allerede efter halvtredie Times Forløb fik Persiens Hovedstad isigte. Men han holdt det ikke for hensigtsmæssigt at lade den dale, hverken paa Slotspladsen, hvorfra han var stegen op, eller i selve det kongelige Palads, men foretrak at lande ved et i nogle Miles Afstand fra Hovedstaden beliggende Lystslot, hvor Manøvren kunde gaa for sig aldeles ubemærket. Her lod han altsaa Hesten dale, og stod af tilligemed Prindsessen. Uden Tidsspilde førte han hende ind i det smukkeste Værelse paa Slottet, med den Yttring, at han nu vilde ile iforvejen

til sin Faders Hovedstad for at berede hende en til hendes Rang passende ærefuld Modtagelse, og derpaa hastig igjen vende tilbage. Med det Samme gav han Slotsforvalteren Befaling til at anfee den unge Dame for Slottets Herskerinde og for det Første lade en god Frokost frembære for hende.

Paa en naturlig Hest af Kjød og Blod, uden alle kunstige Hvirvler, men med fire raske Been, jog Firus Shah til Persiens Hovedstad. Undervejs blev han hilset med høje Jubelraab af den over hans Gjenkomst henrykte Befolkning. Sultanen, hans ophøjede Fader, gav netop Audients, da han traadte ind i Divanet. Sultanen selv og hele Hoffet havde baaret dyb Sorg, siden han paa en saa overordentlig Maade var forsvunden fra Jordens Overflade. Med Glædestaarer omfavnede hans Fader ham, og spurgte, saasnart den første Henrykkelsesruus havde sat sig, ivrig om Indierens Tryllegange r. Dette Spørgsmaal gav Prindsen Anledning til i Korthed at fortælle om den Fare, hvori han havde svævet, og den gode Modtagelse, han havde nydt hos Prindsessen af Bengalen. Hertil sluttede sig naturligviis Bekjendelsen af, at han havde forlovet sig med den elskværdige Prindsesse, og at denne, da han havde indestaaet hende for sin Faders Indvilligelse, paa Trylleheften havde ledsaget ham tilbage til Persien.

— Hun venter nu — sluttede Prindsen: — paa et af Eders Højheds Lystslotte Efterretningen om, at jeg ikke har givet hende tomme Forsikkringer. —

Med disse Ord kastede Prindsen sig ned for sin Faders Fødder, for at bevæge ham til at give sit Samtykke og sin Velsignelse. Men Sultanen løftede sin Søn ivejret, omfavnede ham og gjensvarede:

— Min kjære Søn, jeg giver Dig ikke alene mit bedste Samtykke til din Forbindelse med Prindsessen af Bengalen; men jeg vil ogsaa med hele min Hofstat drage hende imøde, og endnu idag foranstalte Eders Bryllup. —

Og strax befalede Kongen sit Hof at aflægge Sørgeklæderne og lade Glædesfesterne begynde ved Klangen af Trompeter, Pauker og andre krigeriske Instrumenter. Dog førend han begav sig paa Vejen for at hente Prindsessen, lod han Indieren føre frem for sig.

— Jeg forsikkrede mig din Person, — tiltalte han denne: — forat Du med dit Hoved, der dog kun vilde have været et jammerligt Offer for min smertefulde Harme, skulde indestaa mig for min Søns Liv. Tak nu Allah, at jeg har gjenfundet ham, tag din Hest og drag din Vej i Fred! —

Af de Folk, som havde hentet ham ud af Fængslet, havde Indieren allerede ikke alene erfaret Prindsens Tilbagekomst, men ogsaa, at han havde ført Prindsessen af Bengalen med sig tilbage paa Tryllehesten, og at han havde efterladt sin Elskede paa Lystslottet ved Foden af Bjergene. Da han nu tillige hørte, at Kongen var i Begreb med at begive sig paa Vejen for at afhente hende, ilede han for at komme denne i Forkjøbet, og naaede Slottet, inden Kongen og hans Følge endnu blot vare halvvejs. Her henvendte han sig først til Forvalteren og sagde, at han af Kongen og Prindsen af Persien var sendt hid for paa Tryllehesten at føre Prindsessen gjennem Luften ind i Staden. Kongen vilde nemlig give sit Hof og sin Hovedstad dette højtidelige Skuespil tilbedste, og ventede hende paa Pladsen foran sit Palads.

Forvalteren gjenkjendte Indieren og vidste, at Kon-

gen havde ladet ham fængsle for at gjøre ham ansvarlig for sin Søn. Da han nu saae ham i Frihed, tvivlede han intet Øjeblik om, at det jo havde sin Rigtighed med det Ærinde, han foregav at være sendt i, saa meget mindre, som Indieren var den eneste Person, hvem Man med fuld Sikkerhed kunde betro Styrelsen af den vælige Tryllehest. Ufortøvet fremstillede han altsaa Indieren for Prindsessen, og denne havde neppe hørt, at han kom som Bud fra hendes Elskede og hans Fader, førend hun erklærede sig rede til at overgive sig til hans Førelse.

Saa let et Spil havde Indieren langtfra vovet at haabe. I sit Hjerte hoverende over det heldige Udfald af sin ondskabsfulde og vanhellige Plan besteg han Hesten, tog med Forvalterens Hjælp Prindsessen bagpaa op hos sig, drejede Hvirvelen, — og med Lynets Hastighed hævede Hesten sig op i Luftens højeste Regioner.

Kongen af Persien var imidlertid endnu paa Vejen med sit langsomme og besværlige Festoptog; Prindsen var ilet forud for at forberede Prindsessen paa sin Faders Ankomst. Men Indieren fløj med velberaad Hu med sit Bytte lige i Retningen af Staden, og saaledes kunde det ikke fejle, at de jo hastig maatte faa Øje paa hinanden.

Saasnart Sultanen fik Øje paa den skjændige Bortfører, der i sit Hjerte jublede over, paa denne Maade at kunne forhaane ham og Prindsen, og grusomt hævne sig for den uretfærdige Fængsling, han havde maattet lide, gjorde han og hans Følge uvilkaarlig Holdt. Den mest rasende Forbittrelse afløste den grændseløse Overraskelse; Sultanen og hans Hoffolk afskjøde i Masse de værste Forbandelser imod Skurken. De naaede vel op til ham; men han lo naturligviis kun deraf. Da han havde gjort nogle Volter over deres Hoveder, for ret til-

gavns at udfordre og spotte deres afmægtige Harme, gav han sin Hest Tøjlerne og foer afsted, medens Kongen af Persien, reent ude af sig selv af Harme og Smerte, med sit flukørede Følge vendte tilbage til sin Hovedstad.

Men var Sultanens Smerte stor, hvor meget større maatte da ikke den ulykkelige Firus' Smerte være, da han, uden at kunne forhindre det, saae sin Elskede bortført af den skjændige Indier? Ak, han elskede hende jo allerede saa højt, at han ikke vidste, hvorledes han skulde kunne leve foruden hende! I nogle Øjeblikke var hans Væsen ligesom forstenet. Endnu førend han kunde overlægge, hvad han skulde bestemme sig til, enten bryde ud i Skjældsord og Trusler imod Indieren, beklage Prindsessen, hvis tillidsfulde Hengivelse han saa slet syntes at have lønnet, eller kaste sig til Jorden og fortvivle, vare de Begge forsvundne for hans stirrende Blikke.

Hvad var der nu at gjøre? Skulde han vende tilbage til sin Faders Hovedstad og overgive sig til en frugtesløs Græmmelse, uden at foretage Noget til Prindsessens Befrielse og hendes Bortførers exemplariske Tugtelse? — Hans ædle Tænkemaade, hans Kjærlighed og Mod tillode ham ikke Sligt, og han fortsatte derfor sin Vej til Lystslottet.

Ved hans Indtrædelse kom den lettroende, af Indieren bedragne Slotsforvalter ham imøde med Taarer i Øjnene, kastede sig ned for hans Fødder og erklærede selv, at en Brøde som hans uden Naade fortjente Døden, samt at han ventede den af sin Herres Haand.

Men Prindsen svarede ham: — Stat op! Jeg giver ikke Dig Skylden for Prindsessens Bortførelse, men mig selv, min Enfoldighed og Ubesindighed. Skaf mig

blot hastig en Dervisktlædning; men lad Ingen vide, at den er bestemt til mig! —

I Nærheden af Slottet befandtes der netop et Dervisktkloster, hvis Shejkh eller Overste var en god Ven af Slotsforvalteren. Til denne gik han hen og forlangte en fuldstændig Dervisktdragt, under Foregivende af, at en høj Hofembedsmand, hvem han skyldte overmaade meget, var falden i Unaade hos Kongen, og at han ønskede at være ham behjelpelig til en sikker Flugt. Prindsen iførte sig Dragten, forsynede sig til Udgifterne paa Rejsen med en Æske Perler og Diamanter, som egentlig havde været bestemt til en Foræring til Prindsessen, og forlod ved Nattetid Lystslottet, uden at vide, hvor han skulde vende sig hen, dog fast besluttet at vandre fra Stad til Stad, indtil han havde gjenfundet sin Elskede.

Imidlertid havde Indieren styret sin Hest i den Retning, at han endnu tidlig den samme Dag naaede en lille Lund i Nærheden af Kongeriget Kashmir. Da han var bleven sulten og antog, at Prindsessen deelte hans Trang, steg han af i denne Lund og anviste Prindsessen Plads paa Græsset i Nærheden af en lille Bæk med friskt og klart Vand. Vistnok havde den ulykkelige unge Kvinde, som saae sig i en elendig Skurks ubetingede Vold, og maatte frygte Alt, hvad der var skrækkeligt, af hans raa og vilde Lidenskab, gjerne benyttet Indierens Fraværelse til at flygte bort; men hun følte sig saa udtømt og angreben, at hun ikke turde tænke derpaa. Hun besad altsaa intet andet Middel til Frelse end sit høje Mod; hun var nemlig fast bestemt paa, heller at lide den grusomste Død, end at vorde Prindsen af Persien utro.

Derfor lod hun sig heller ikke længe af den tilbage-

vendende Indier nøde til at spise, men samlede ved et styrkende Maaltid friske Kræfter til at staa sin onde Skjæbne imod. — Henimod Slutningen af Maaltidet begyndte Skurken at føre uforskammet Tale; Prindsessen gruede derved i sit Hjerte, men lod, som om hun Intet hørte deraf eller i det Mindste Intet forstod. Dog, saasnart hun bemærkede, at Indieren ikke vilde lade det blive ved Snak, men lavede sig til at iværksætte sine ofte gjentagne Trusler om at bruge Vold imod hende, rejste hun sig for at gjøre den yderste Modstand, og udstødte et højt, hvinende Skrig. Til hendes store Lykke sprængte i næste Øjeblik en Skare Ryttere frem af Skoven og omringede hende og Indieren.

Det var ingen Anden end Kongen af Kashmir, som paa Tilbagevejen fra Jagten netop i samme Øjeblik var dragen forbi med sit Følge og var bleven hidlokket ved Prindsessens Nødskrig. Med Strenghed spurgte han Indieren, Hvem han var, og hvad han havde for med den unge Dame. Indieren var uforskammet nok til at svare, at Prindsessen var hans Kone, og at Ingen havde Ret til at blande sig i hans Strid med hende. Men Prindsessen drev hans Løgn i ham igjen, uden endnu at have nogen Anelse om den Persons Rang og Værdighed, der i et saa heldigt Øjeblik var ilet hid til hendes Redning, og tog tilorde:

— Herre, Hvo I endogsaa er, som Himlen selv sendte mig til Redning i den yderste Nød, forbarm Eder over mig og fæst ingen Liid til denne Bedragers uforskammede Paastand! Allah bevare mig for at være en saadan Uslings Kone! Han er en Troldmand, der idag paa sin Trylleheft har røvet mig fra min Forlovede, Prindsen af Persien. —

Meer behøvedes der ikke for at overbevise Sultanen om Sagens rigtige Sammenhæng. Prindsessens Skjønhed, ædle Anstand, og endelig hendes Taarer vare ham uforkastelige Vidnesbyrd. Uden derfor at anstille videre Forhør lod han sine Ryttere omringe den ondskabsfulde Indier og hugge ham ned.

Men — idet Prindsessen af Bengalen var bleven frelst af een Ulempe, faldt hun i en anden, som ikke var mindre farlig. Sultanen bar sig nemlig ad, som om han uden videre tog Arv efter Indieren; han lod Prindsessen give en Hest og førte hende med sig tilbage til sin Hovedstad. Her lod han hende i sit Palads anvise en Række pragtfulde Værelser, skjænkede hende en heel Deel Slavinder og gav hende en Vagt af udsøgte unge Gildinger. Idet han selv førte hende ind i de for hende bestemte Værelser, yttrede han, uden at levne hende Tid til nogen nærmere Forklaring: — Prindsesse, I trænger vistnok til Ro og Hvile, og jeg giver Eder fuld Frihed til at nyde samme. Imorgen vil I maaskee føle Eder oplagt til at meddele mig det Nærmere ved Eders Eventyr. —

Med disse Ord fjernede han sig.

Prindsessen følte sig imidlertid usigelig glad over sin Redning af den onde Indiers Kløer, og nærede det forfængelige Haab, at Kongen af Kashmir skulde sætte Kronen paa sin ridderlige Daad og sende hende tilbage til Prindsen af Persien, saasnart han fik nøjere Besked om hendes Forhold til ham, og hun selv havde anmodet ham derom. Men Intet laa Sultanens Tanker mere fjernt, end netop dette; thi han havde besluttet at formæle sig med hende strax den næstfølgende Dag. Allerede i den

tidlige Morgenstund lod han ved Klangen af Trompeter, Pauker, Trommer og andre larmende Instrumenter bekjendtgjøre, ikke alene i sit Palads, men ogsaa over hele Staden, at hans Formæling vilde blive højtideligholdt med en Række af glimrende Festligheder. Ogsaa Prindsessen blev vækket ved denne Larm, men var langt fra at ane den sande Sammenhæng derved. Da Sultanen derfor aflagde hende sit Morgenbesøg, og, efter at have forhørt sig angaaende hendes Befindende, erklærede, at den Musik, som tonede op til hende, forkyndte hendes Bryllupshøjtid, blev hun saa overrasket ved denne Efterretning, at hun sank i Afmagt.

De tilstedeværende Fruentimmer ilede hende tilhjælp, ogsaa Sultanen selv gjorde sig Ulejlighed for at bringe Prindsessen til sig selv igjen; men deres Bestræbelser havde først seent den ønskede Virkning. Endelig kom hun dog atter til — nej ikke til Besindelse; thi for ikke at blive tvungen til at bryde sit Løfte til Prinds Firus, anstillede hun sig som vanvittig. Hun begyndte at fremsige det urimeligste Tøjeri, og rejste sig, som om hun vilde styrte løs paa Sultanen. Over denne formeentlige Ulykke følte denne sig inderlig bedrøvet, og da han saae, at Prindsessen ikke igjen vilde komme til sine fulde Sandser, hvilket han dog nogen Tid havde haabet, forlod han hende endelig, med den Befaling til hendes Kvinder, at de skulde passe vel paa hende og overhovedet vise hende al mulig Omsorg.

Saaledes blev der ikke Noget af det berammede Bryllup dennesinde. Hele Dagen lod Sultanen næsten hver Time forespørge angaaende Prindsessens Befindende, men fik stedse den Besked, at hun endnu befandt sig i den samme Tilstand, og at hendes Onde snarere tog til

end tog af. Henimod Aften bleve Anfaldene endnu stær=kere, og Sultanen maatte følgelig indtil videre ganske op=give Haabet om den allerede drømte Kjærlighedslykke.

Den følgende Dag begyndte, som den foregaaende havde endt; Prindsessen vedblev at føre forvirret Tale og give alle Tegn paa et rasende Vanvid. Da saae Sultanen sig nødt til at forlange sine Hoflægers Hjælp. Disse svarede, efter at have holdt en almindelig Raad=slagning, meget viselig, at der gaves forskjellige Arter og Grader af denne Sygdom, hvoraf nogle lode sig helbrede, andre ikke, iligemaade, at de ikke formaaede at bestemme det Ondes Art, som Prindsessen var angreben af, førend de havde seet hende.

Sultanen befalede altsaa, at en Gilding skulde føre dem, een efter een ifølge deres Rang, ind til Prindsessen. Denne havde allerede med Frygt forudseet dette Tilfælde; hun var nemlig overbeviist om, at hvis hun lod Lægerne komme sig nær og lod dem føle sin Puls, selv den mindst erfarne iblandt dem strax vilde erkjende hendes Sygdom for den rene Forstillelse. Saasnart derfor den første Læge nærmede sig hende, syntes hun at faa An=fald af et heftigt Raseri, og truede med at kradse Øjnene ud paa Lægen, hvis han vovede at nærme sig hende. Den lærde Herre holdt sig derfor viselig i en sikker Af=stand fra hende, og gik følgelig ligesaa klog bort, som han var kommen.

Imidlertid fandtes der dog nogle iblandt Lægerne, som, menende sig klogere end de øvrige, roste sig af, alene ved Synet af den Syge at kunne komme paa det Rene med sig selv angaaende Arten af det tilstedeværende Onde; disse forordnede Prindsessen visse Mixturer, som efter deres Sigende skulde have underfulde Virkninger. Den unge

Dame tog dem ind uden alle Omstændigheder, aldeles rolig for, at disse Midler skulde faa den tilsigtede Virkning, eftersom hun havde det i sin egen Magt at lade det paatagne Vanvid vare ved, saalænge hun ansaae det for gavnligt.

Da Sultanen endelig mærkede, at hans Hoflæger Intet udrettede, bidkaldte han alle Lægerne i sin Hovedstad, og derpaa hele Rigets; men saa mange kløgtige Hoveder de end tilsammen vare, maatte dog deres Dygtighed aldeles strande paa den unge Dames listige Lune. Prindsessen modtog dem alle paa den samme, just ikke meget naadige Maade, og alle anbefalede de sig det Snareste, de kunde, med Tak til Allah for, at de havde beholdt deres gode Øjne.

Endelig lod Sultanen Jilbud udgaae til alle Nabostaterne med Opfordringer til de berømteste Læger at give Møde; alle dem, der vilde paatage sig Rejsen til Kashmir, lovede han en gavmild Erstatning af Omkostningerne derved, og den, som skaffede Prindsessen hendes Helbred igjen, en isandhed kongelig Belønning. Disse gode Løfter fristede mangfoldige Læger, og de indfandt sig skareviis ved Hoffet i Kashmir; men ingen af dem fik mindste Aarsag til at rose sig af at have været heldigere end de indenlandske Læger. Dette var forresten slet ikke til at undre sig over, da Prindsessens Helbredelse ingenlunde var afhængig af nogensomhelst anden Kunst — end den Forstillelseskunst, som Prindsessen med saa stort Held udøvede.

Imidlertid havde Firus Shah, forklædt som Dervisk, gjennemvandret mangfoldige Lande og besøgt deres fornemste Stæder. Vandringen var yderst besværlig;

men alle Besværligheder agtede Prindsen dog for Intet i Sammenligning med den Kval, han følte i Uvisheden om, hvorhen hans Fjed førte ham, enten nærmere den dyrebare Prindsesse eller længer bort fra hende. Imidlertid gav han sig i Allahs Vold og vandrede trøstig fra Land til Land, strengt opmærksom paa alle Rygter, som vare i Omløb i de Lande og Stæder, som han drog igjennem.

Saaledes kom ogsaa tilsidst Rygtet om en Prindsesse af Bengalen ham for Øre, som var bleven vanvittig paa den samme Dag, da Kongen af Kashmir agtede at formæle sig med hende. Da han aldrig havde hørt tale om nogen anden Prindsesse af Bengalen end hende, som havde skjænket ham sin Kjærlighed og Tro, formodede han øjeblikkelig, at den Prindsesse, hvorom Talen var, maatte være hans længe forgjæves eftersporede Elskede; og han begav sig fra den Stad i Indien, som han netop havde naaet, uden Opsættelse paa Vejen til Kongeriget Kashmirs Hovedstad.

Da han ved sin Ankomst her tog ind i en Khan, erfarede han strax Prindsessens hele Historie med alle Biomstændigheder, hvoriblandt den meget vigtige og fuldkommen overbevisende, at en vis Indier havde bortført hende paa sin Trylleheſt, og der paa Stedet faaet sin fortjente Løn for sit nedrige Forræderi. Fra dette Øjeblik følte Prindsen af Persien sig ikke alene overbeviist om, at Sultanen af Kashmirs Brud var hans Elskede, men ogsaa, at hendes Sygdom var af den Art, at Ingen kunde helbrede den uden han selv.

Efterat Prindsen havde tilendebragt sine Efterforskninger, og saa nøje mærket sig alle Omstændigheder, at han følte sig fuldkommen hjemme i de stedfindende For-

hold, lod han sig gjøre en Klædning af den Art, som Lægerne plejede at bære. I denne Klædning og med et langt ærværdigt Skjæg, som han havde lagt sig til paa Rejsen, vandrede han med adstadige Skridt igjennem Staden. Hans Længsel efter at gjensee den dyrebare Prindsesse førte ham ad den lige Vej til Sultanens Pallads, og han tøvede intet Øieblik med at forlange Kongens Huushovmester itale.

Saasnart han var stedt for denne højfornemme Herres Ansigt, begyndte han med pedantisk Vidtløftighed at indlede sit Ærinde ved Sultanens Hof. — Det kunde visselig gjælde for Daarskab, om ikke for Vanvid hos ham, at han efter saa mange unyttige Forsøg af Verdens mest berømte Læger endnu dristede sig til at nære Haab om at kunne helbrede Prindsessen af Bengalen. Imidlertid nærede han dog den dristige Tro, at det ved visse hemmelige Midler, som han udelukkende havde til sin Tjeneste, skulde lykkes ham at opnaa denne sin Hensigt. — Hvis altsaa den højvelbaarne Hr. Overhofceremonimester ɔc. ɔc. —

Den højædle Herre forsikkrede den formeentlige Læge om, at han var velkommen, og at navnlig Sultanen vilde see ham med største Fornøjelse. Hvis det lykkedes ham at gjengive Prindsessen hendes Helbred, kunde han vente sig en Belønning, som stod i Forhold til Hs. Højhed Sultanens velbekjendte Ædelsind og Gavmildhed.

— Vent blot et Øieblik; — sluttede han: — saa skal jeg melde Eder hos den naadige Herster. —

Det var allerede lang Tid siden der havde viist sig nogen Læge ved Hoffet; med dyb Bedrøvelse havde Sultanen maattet opgive næsten hele sit Haab om at see Prindsessen helbredet, og faa en saa smuk og elskværdig Dame til sin Gemalinde. Imidlertid var hans For=

elskelse dog snarere tagen til end tagen af, og han mod-tog derfor med den mest levende Deeltagelse Budskabet om, at der havde meldt sig en ny Læge. I det næste Øjeblik blev den forklædte Prinds forestillet for ham. Uden at spilde Tiden med unyttige Omsvøb gik Sultanen lige til Sagen og meddeelte allerførst den fremmede Viis-mand, at Prindsessen ikke kunde see nogen Læge for sig, uden at faa heftige Anfald af Raseri, som i meget høj Grad forværrede hendes Tilstand. Derpaa førte han ham op i et ovenover indrettet Værelse, hvorfra han gjennem et Gittervindue, uden selv at blive bemærket, kunde iagttage Prindsessen efter Lyst og Bekvemlighed. Hvor bankede ikke Hjertet i hans Bryst, da hans Øje atter kunde kvæge sig ved den Elskedes kjære Træk og Skikkelse! Hun sad i en skjødesløs Stilling, smægtende og hensunken, og fremsagde et Digt, hvori hun beklagede sin ulykkelige Skjæbne og udtalte sin Smerte over maaskee for bestandig at være adskilt fra den, hun elskede. Dybt greben af det Tungsind, som baade hendes Sang og hendes Væsen aandede, følte Firus Shah øjeblikkelig, at hendes Sygdom ikke kunde være Andet end Forstil-lelse, og at hun kun af Trofasthed imod ham havde paa-taget sig en Vanvittigs Rolle. Elskende Hjerter forstaa øjeblikkelig og ubetinget hinanden, uden Ord og Efter-tanke, ligesom ved Tryllekunst. Saasnart han derfor havde mættet sit Hjerte ved det lyksalige Skue af den Elskede, forlod han det hemmelige Værelse og begav sig tilbage til Sultanen for at sige ham, at Prindsessens Sygdom ingenlunde var uhelbredelig, men at han, for at sætte sin Kuur iværk, nødvendigviis maatte tale alene med hende. Hvad hine Anfald af Raseri angik, som plejede at komme over hende ved Synet af Lægerne, saa nærede

han den sikkre Tillid, at han vel skulde kunne tiltvinge sig en anden Modtagelse af hende.

Sultanen blev saa glad ved at høre slig tillidsfuld Tale, at han strax lod Prindsessens Værelse aabne for den fremmede Viismand. Prindsen traadte altsaa ind, og blev paa Grund af sin Forklædning, der gjorde ham aldeles ukjendelig, modtagen af Prindsessen med de sædvanlige Skjældsord og vilde Fagter. Dog Sligt bekymrede den nye Læge sig ikke om og traadte hende raskt nærmere. Men da han var kommen hende saa nær, at han alene kunde blive hørt af hende, sagde han i sagte Tone: — Prindsesse, jeg er ikke, hvad jeg synes at være! — Gjenkjend i mig, jeg beder Eder, Prindsen af Persien, som trofast har vandret hele Verden igjennem for at finde og befri Eder. —

Prindsessen gjenkjendte hans Stemme ved den allerførste Lyd; i hans Ansigtstræk fandt hun Bekræftelse paa den glæderige Anelse, som gjennemfoer hendes Indre. I samme Øjeblik straalede hendes Aasyn af den ubeskrivelig høje Glæde, som griber et Menneskes Hjerte ved den pludselige Opfyldelse af det varmeste Ønske, det nærer. Overraskelsen gjorde hende en Stund aldeles maalløs; herved fik Prindsen Lejlighed til med det Samme at tolke og fortælle hende, hvad han havde lidt og oplevet siden deres grusomme Skilsmisse: — hans Harme og Smerte over Indierens Forræderi, hans Beslutning at vandre til Verdens Ende for at gjenfinde og befri hende, hans Tvivl, hans Engstelser, de Farer og den Nød, han havde lidt paa sin lange Vandring. Tilsidst bad han Prindsessen om i faa Ord at meddele ham, hvad der var hændet hende siden hendes Bortførelse, samt det Vigtigste

angaaende hendes nuværende Stilling, forat han kunde tage passende Forholdsregler til at befri hende ud af Sultanen af Kashmirs forsmædelige Tyranni.

Da Prindsessen i korte Træk havde gjort Prindsen denne Meddelelse, spurgte han hende, om hun ikke vidste, hvad der var blevet af Tryllehesten. Herom vidste Prindsessen ingen Besked; dog meente hun, at Sultanen vistnok havde taget den i Forvaring som et sjeldent Kunstværk. Da nu Prinds Firus ikke heller selv tvivlede om, at Tryllehesten jo maatte kunne findes, meddeelte han Prindsessen sin Plan, at bortføre hende paa denne og bringe hende tilbage til Persien. Efterat de derom havde gjort den fornødne Aftale, bad Firus Shah hende til Slutning, ikke længer, som hidtil, at forsømme sin Person, men strax den følgende Dag at smykke sig paa en for en Prindsesse værdig Maade, for at kunne modtage Sultanen, naar han førte ham ind til hende, med sømmelig Anstand, uden at det dog behøvedes, at hun indlod sig videre med ham. Derpaa tog han en øm, men hastig Afsked med hende, og ilede tilbage til den i stor Spænding ventende Sultan.

Sultanen viste sig over al Maade glad, da han erfarede, hvilken Virkning allerede Prindsens første Besøg havde havt paa Prindsessen. Men da hun den følgende Morgen modtog ham paa en Maade, som tydelig syntes at godtgjøre, at hendes Helbredelse virkelig var rykket saavidt frem, som Prindsen sagde, betragtede han ham som den første Læge i Verden. Han yttrede for Prindsessen sin levende Glæde over at træffe hende i en Tilstand, som lod fatte Haab om hendes snarlige og fuldstændige Helbredelse, og bad hende, efter Evne at understøtte en saa dygtig Læges Bestræbelser, forat han med

Ære kunde fuldende, hvad han saa heldig havde begyndt. Derpaa fjernede Sultanen sig uden at afvente noget Svar.

Prinds Firus, som havde ledsaget Sultanen ved dette Besøg, forlod ogsaa med ham Prindsessens Værelse, og spurgte undervejs, om han vel turde driste sig til at erkyndige sig om, ved hvilket Eventyr Prindsessen af Bengalen var kommen hid til det fra hendes Fædrehjem saa langt bortliggende Land Kashmir. Han anstillede sig nemlig, som om han var aldeles uvidende i denne Henseende, og tænkte paa denne Maade at faa Samtalen ledet hen paa Tryllehesten, og erfare, hvad der var blevet af samme. Sultanen af Kashmir kunde naturligviis ikke ane den sande Grund til hans Spørgsmaal, og gjorde altsaa slet ingen Hemmeligbed af, at Tryllehesten som en stor Sjeldenhed befandt sig i hans Skatkammer, uagtet han ikke vidste, hvorledes den lod sig bruge.

— Herre, — yttrede den formeentlige Læge: — hvad Eders Højhed nylig har fortalt mig, giver mig, det troer jeg forvist, Midlet ihænde til Prindsessens fuldkomne Helbredelse. Eftersom hun er bleven bragt hid paa Tryllehesten, staaer hun udentvivl under Troldommens Indflydelse, og denne kan kun løses ved visse Trylleformularer og Røgelser, som jeg alene kjender. Hvis Eders Højhed altsaa vil berede Eder selv, Eders Hof, ja hele Eders Hovedstad eet af de mest overraskende Skuespil, behøver I kun imorgen at lade Tryllehesten bringe ned paa den store Plads, som findes udenfor Eders Palads. I alt Øvrigt kan I trygt forlade Eder paa mig. Jeg forbinder mig til, for Eders, Eders Hofs, ja hele Befolkningens Øjne at gjøre Prindsessen af Bengalen saa sund igjen baade paa Sjæl og Legeme,

som hun nogensinde har været; og forat Forestillingen kan gaa for sig med saa megen Glands, som muligt, vilde det ikke være afvejen, om Prindsessen ved denne Lejlighed blev saa pragtfuldt pyntet, som muligt, og smykket med de kostbareste Perler og Ædelstene, som lade sig opdrive. —

Sultanen var visselig gaaet ind paa ganske andre Fordringer end disse, for at naa Opfyldelsen af sit brændende Ønske, Prindsessens Besiddelse. Han betragtede allerede Sagen for saa godt som afgjort, og frydede sig i Forudfølelsen af det Overraskende i den forestaaende Besværgelsesakt og sammes henrykkende Følger for sin ømme Lidenskab. Den næste Morgen blev altsaa paa hans Befaling Tryllehesten hentet frem af Skatkammeret og opstillet midt paa Pladsen foran det kongelige Slot.

Snart udbredte sig over hele Staden Rygtet om, at disse Anstalter havde noget ganske overordentligt at betyde, og Befolkningen strømmede skareviis sammen fra alle Sider. Kongens Livvagt var opstillet paa Pladsen for at forebygge Uordener; men i Midten var der trindt omkring Hesten holdt en viid Plads aaben.

Sultanen viste sig, og besteg en for ham og hans Hof oprejst Tribune; alle hans Riges Stormænd omgave hans Trone. Derpaa fremtreen Prindsessen af Bengalen, ledsaget af alle sine Kvinder, nærmede sig Hesten og besteg den ved deres Hjælp. Saasnart hun sad fast i Sadlen og havde Tømmerne i Haanden, lod den formeentlige Læge i de trindt omkring Hesten i en tæt Kreds opstillede Ildpander kaste en Masse af udsøgt Røgelse; derpaa gik han, tilsyneladende indesluttet i sig selv, med sænkede Blikke og Armene krydsede over Brystet, tre Gange rundt omkring Hesten, mumlende uforstaaelige Ord for

sig selv. Da nu hele Skyer af den tykkeste Røg med sød Duft hævede sig fra Ildpanderne, og saa godt som skjulte baade Hesten og Prindsessen for Alles Øjne, som vare udenfor Kredsen, tog Firus Shah Øjeblikket iagt, sprang op paa Hesten bagved Prindsessen, drejede Hvirvelen og foer tilvejrs.

Imidlertid begyndte Røgen at fortrække, og Prindsen blev tilligemed sin Elskede synlig for den forsamlede Mængdes Blikke.

— Sultan af Kashmir! — raabte Prindsen da med høj Røst, idet han svævede hen over Tribunen: — Ridderlige Hersker, hvis Du i Fremtiden skulde faa isinde at ægte Prindsesser, som anraabe Dig om Beskyttelse, lige imod deres Villie, saa tænk først et Øjeblik paa Prinds Firus og Tryllehesten! —

Paa denne Maade fandt og befriede Prindsen af Persien sin elskede Brud, og bragte hende endnu den samme Dag tilbage til sin Faders Hovedstad. Men Erfaringen havde gjort ham klogere; istedetfor, som sidst, at lade Hesten dale ved Lystslottet udenfor Staden, nedlod han sig denne Gang indenfor Stadens Mure, midt i det kongelige Palads, lige udenfor sin Faders Vinduer. Her steg han af, stoltere af sin gjenvundne Brud, end om han var vendt tilbage, efter at have erobret et Kongerige.

Kongen af Persien modtog sin Søn og Prindsessen af Bengalen med sand Faderømhed, og opsatte deres Bryllup kun saa længe, at Man kunde faa gjort de nødvendige Forberedelser dertil. Thi glimrende skulde Højtiden vorde; det troede Kongen at skylde baade sig selv

og det efter saa mange Prøvelser ved hinanden lykkelige unge Par.

Saasnart den lange Række af pragtfulde Fester var tilende, var det Kongens første Omsorg at lade et stateligt Gesandtskab afgaa til Kongen af Bengalen for at underrette ham om hans Datters Eventyr og bede om hans Samtykke til den nylig fuldbyrdede Formæling imellem Prindsen af Persien og hans Datter. Kongen af Bengalen var en øm Fader og en forstandig Mand; næst efter at føle en levende Glæde over ikke alene at vide sin Datter ilive, men ogsaa over at see hende i saa gode Hænder, gav han beredvillig sit Samtykke til den foreslaaede Forbindelse imellem Bengalens Hoffer, saa meget mere, som Forslaget først var blevet gjort efter Sagens Udførelse, og enhver Indsigelse af hans faderlige Myndighed følgelig havde været aldeles unyttig.

Den gjerrige Kadi.

I Tripoli levede paa Khalifen Harun al Raschids Tid en Kadi, som forvaltede sit Embed med den allerstørste Strenghed. Til at bestyre sin Huusholdning holdt han kun een eneste sort Slavinde, der havde en Hud saa tyk som Bøffellæder. Ingensinde blev der i denne høj-fornemme, men gjerrige Mands Huus givet nogen Almisse, og de allernødvendigste Ting bleve ikke indkjøbte førend i det yderligste Øjeblik. Daarligt Brød og Løg vare de daglige Retter i hans Huus; men ligefuldt glemte Hr. Kadien aldrig at lade en kostbar Dug med Guldfryndser brede paa Bordet; og hvis der netop ved Spisetid var Fremmede hos Kadi'en, forglemte han aldrig at raabe ud til Slavinden, at hun skulde lægge Dugen med Guldfryndserne paa Bordet, forat Folk skulde faa store Tanker om hans daglige Levemaade. Men under Maaltidet selv tog han sig vel iagt for at lade sig see af Nogen.

Ikke een, men mange Gange havde Man forestillet ham, at hans sorte Slavinde ikke var nogen passende Huusbestyrerinde for en Mand af hans Rang og Dannelse, og at han maatte gifte sig, medens han endnu havde Aarene for sig. Kadi'en havde hertil bestandig yttret, at han ikke havde Noget imod Forslaget, og med

Interesse spurgt, om maaskee Nogen vidste et passende Parti for ham. Endelig en Dag traadte een af de Tilstedeværende frem og sagde, at han netop havde en overmaade smuk Datter i giftefærdig Alder, og at han vilde føle sig i højeste Grad æret, hvis Hr. Kadi'en vilde indgaa en Forbindelse med hans Familie.

Pigen var baade ung, smuk og riig; det forekom Kadi'en, som om han umulig kunde gjøre noget bedre Valg. Kontrakten blev sluttet, Bryllupet festligholdt, og Bruden med sin meget betydelige Medgift bragt ind i Brudgommens Huus.

Den unge Kones Fader var naturligviis ikke lidet stolt af at have en saa fornem Svigersøn, og havde ikke den allermindste Anelse om alle de Gjenvordigheder, som Kadi'ens næsten mere end smudsige Karrighed skulde berede hans ved alle Livets Bekvemligheder opdragne Datter. Kadi'en havde havt langt større Glæde af sin Bruds Formue end af hendes Skjønhed, og allerede den første Morgen efter Bryllupet, da han var gaaet til sine Embedsforretninger, maatte den unge Kone forgjæves vente paa Frokost. Herom blev der slet ikke Tale, og den stakkels unge Dame var ligesaa beskeden som sulten, og endda lidt til, og vovede ikke at gjøre nogen Forespørgsel desangaaende.

Imidlertid bragte Stadens Embedsmænd og øvrige anseete Indvaanere Kadi'en deres Lykønskninger til hans Formæling, og ventede naturligviis at blive indbudne til een eller anden Festlighed. Men det var langt fra Kadi'ens Tanker; med tørre Munde maatte Gjæsterne vende hjem igjen og holde sig skadesløse ved Forbandelser over den gnidske Kadi.

Da den højvelbaarne Kadi endelig kom hjem fra

Domhuſet, kunde der naturligviis ikke vente ham den glædeligſte Modtagelſe hos hans af Sult næſten halvdøde unge Kone. Men da hun hørte hans Befaling til den ſorte Slavinde, at hun ſkulde lægge Dugen med Guldfryndſerne paa Bordet, fattede hun Haab om, ved Middagsmaaltidet i det Mindſte nogenlunde at blive holdt ſkadesløs for ſin ſtrenge Faſte. Men hvor forbauſedes hun ikke, da hun ſaae Slavinden ſætte det grove Brød med tilhørende trende Løg paa Bordet! Kadi'en tog Plads, gav Slavinden hendes Deel af Maaltidet, tog ſelv med graadig Appetit for ſig af det tørre Brød og de ſtinkende Løg, og opfordrede ſin Kone til at følge hans Exempel. Men hendes til en ulige bedre Koſt vante Natur formaaede ikke at tvinge een eneſte Bid ned, og hun ſtod fra Bordet ligeſaa ſulten, ſom hun havde ſat ſig, idet hun i ſit Hjerte med Jammer beklagede ſig over ſin Mands utrolige Karrighed, og ſin Faders Ærgjerrighed, der havde gjort hende ſaa ulykkelig.

Saaledes forløb der tre Dage, uden at der nogenſinde kom Andet end tørt Brød og Løg paa Bordet. Da braſt endelig den unge Kones Taalmodighed; hun begyndte højt at beklage ſig og ſendte Bud efter ſin Fader. Kadi'en hørte hendes Skrig, og erfarede af den ſorte Slavinde, hvad det havde at betyde. Som en gal Mand foer han nu ind til ſin Gemalinde, ſkjældte hende læſterlig ud, ſkjar Haaret af hende, og forſtødte hende under Paaſkud af uſømmelig Opførſel, uden at give hende hendes Medgift tilbage.

Ikke længe efter tog han ſig en anden Kone; men hun vilde heller ikke lade ſig nøje med tørt Brød og grove Løg, og blev følgelig forſtødt ſom den forrige. Det Samme ſkete med flere unge Damer af god Fa-

milie, og alleſammen maatte de lade deres Medgift iſtikken. Endelig blev Rygtet om Kadi'ens Gjerrighed og ſkammelige Adfærd ſaa almindelig udbredt, at der ingen Sandſynlighed viſte ſig for, at Kadi'en mere ſkulde komme til at hjemføre nogen Brud i ſit ſmudſige Huus.

Iblandt tuſinde Andre fik ogſaa en riig og klog Pige i Staden Musſul vor Kadi's ſlette Rygte at høre, og foreſatte ſig at bævne ſit Kjøn paa ham, ſaa at det ſkulde komme til at ſvie til ham. Hun rejſte i denne Henſigt til Staden Tripoli, og det ſkulde netop træffe ſig ſaa heldig, at Kadi'en mødte hende ſtrax ved hendes Ankomſt paa en Spadſeregang udenfor Stadens Porte. Hendes ædle Anſtand og ſmagfulde Dragt vakte øjeblikkelig hans Opmærkſomhed; han ſtrøg ſin Knebelsbart, reed tværs over Vejen hen til hende og ſpurgte artig, hvorfra hun kom.

— Fra Musſul, ædle Herre. — ſvarede Pigen.

— Formodentlig allerede formælet, hæ? — ſmidſkede den højædle Herre.

— Indtil dette Øjeblik har jeg ikke tænkt paa Giftermaal. — lød Svaret.

— Ja, I maa ikke tage mig mit nærgaaende Spørgsmaal ilde op, min ſkjønne unge Dame; — vedblev Kadi'en, idet han ſtrammede ſig op, det Bedſte, han formaaede: — Kjærligheden løber Storm imod alle Henſyn og Hindringer, og jeg er ved det førſte Øjekaſt bleven dødelig forelſket i Eder. Jeg har den Ære at være Kadi her paa Stedet, har en ikke ringe Formue, fører et pænt Huus og nyder en almindelig Agtelſe. Kunde I ikke have Lyſt til at blive min Gemalinde? Her i Staden gives der vel Hundreder af unge Damer, ſom

slikke deres Fingre efter en Forbindelse med mig; — der løj Kadi'en glubsk; der lod sig ikke opdrive eet eneste Parti mere! — men jeg har, som sagt, kastet min lidenskabelige Kjærlighed paa Eder. —

— Vi ville see Tiden an, Hr. Kadi; — svarede den unge Dame undseelig: — I kan imorgen forhøre Eder hos mig, om Eder behager. —

Efter denne korte, men ikke haabløse Besked hilste hun Kadi'en med Ynde, ansporede sit Muuldyr og fortsatte sin Rejse til Staden.

Den følgende Morgen lod hun Kadi'en svare, at hun indvilgede i Forbindelsen, men forlangte en Morgengave af — halvtredsindstyve Guldstykker. Med den største Selvovervindelse sendte Kadi'en sin Tilbedte denne Pengesum og lod hende med det Samme hente til sit Huus. Ægteskabskontrakten blev opsat og underskreven; — hermed var den egentlige Højtid tilende. Da det var Aftensmadstid, lod Kadi'en Bordet dække med den guldfryndsede Dug og besætte med de sædvanlige Retter, Brød og grove Løg. Denne Gang gik det til Kadi'ens store Glæde i en ganske anden Gade; den nye Brud var ingen Kostforagter, som de tidligere; vel tilmode fortærede hun sin Andeel af Brødet og Løgene, og takkede med et huldsaligt Smiil den ædle Kadi for det gode og velsmagende Maaltid. Det var saaledes, Kadi'en vilde have det. Ganske henrykt udraabte han: — Priset være Allah, at han har beskjæret mig en saa elskelig og i alle Henseender fuldkommen Gemalinde! —

Staklen havde naturligviis ikke den ringeste Anelse om, hvad den i alle Henseender fuldkomne unge Dame havde isinde med ham; — som en over al Maade lykke-

lig Ægtemand forlod han den følgende Morgen sit Huus for at besørge sine Forretninger.

Saasnart Kadi'en var vel ude af Døren, gav den unge Kone sig til at undersøge hele Huset paa det Nøjagtigste, og kom saaledes tilsidst til en ombyggelig tillukket, med Jernstænger, Slaaer og Hængelaase overflødig forvaret Dør. Her maatte naturligviis Kadi'ens Skatkammer være. Var forresten Jernværket ved denne Dør i en ypperlig Stand, var Træværket kun saa meget daarligere, og dette betragtede den fiffige unge Kone som et stort Held. Hun fandt nemlig en fingerbred Sprække i Døren, hvorigjennem hun fuldkommen vel kunde overse hele Værelsets Indhold; til sin store Glæde saae hun en heel Rad Kobberkar derinde, indtil Randen fyldte med Guld- og Sølvmønter. I al Hast hentede hun en lang Kjæp og klæbede nogen blød Dejg fast paa sammes yderste Spidse; behændig stak hun derpaa Kjæppen igjennem Sprækken og stræbte at trykke den med Dejg forsynede Ende fast paa een af Guldmønterne i det nærmeste Kobberkar. Det lykkedes! I Løbet af et Kvarteers Tid havde den opfindsomme unge Dame fisket to fuldvægtige Dinarer.

Det var Mere, end hun for Øjeblikket behøvede. Hun vendte tilbage til sit Værelse, kaldte paa den sorte Slavinde og befalede hende strax at indkjøbe frisk Brød, kogt Riis, det bedste Kjød og allehaande udsøgte Frugter. Med stum Forbauselse adlød den sorte Slavinde og bragte hastig det Forlangte tilveje. Saasnart hun var kommen tilbage, maatte hun atter dække Bord med den guldfryndsede Dug; og denne Gang, den allerførste, var Dugen ikke nogen Løgner. Taffelet bugnede under lutter herlige Sager; Husets Herskerinde tog med Velbehag for

sig af Retterne, og den sorte Slavinde fik ogsaa sin Andeel deraf. Da Slavinden endelig efter Maaltidet bragte sin Frue Vadskevand, sagde denne til hende:

— Kan Du tie, Slavinde? —

— Visselig, det kan jeg. — svarede den arme Stakkel: — Gid Profeten i alle Maader maatte velsigne Eder, naadige Frue! Det er den allerførste Gang, jeg har faaet ordentlig Mad i min Mund, saalænge jeg har været i den strenge Hr. Kadi's Tjeneste. —

Den unge Kone befalede hende da at tie stille med hvad hun havde oplevet, og overhovedet være hende lydig i alle Ting; saa skulde hun daglig faa Andeel i et lignende Maaltid.

Man kan vel tænke sig, at Slavinden gik ind paa dette Forslag baade med Mund og Hjerte.

Da Kadi'en op paa Dagen kom hjem, lod hans Kone ham foresætte Levningerne af det indkjøbte Maaltid. Ved dette Syn løb Tænderne i Vand paa ham; men han vilde dog først have at vide, hvorfra alle disse Herligheder stammede. Hans unge Kone foregav da, at een af hendes mange Slægtninger i Staden havde sendt hende dette Maaltid, og yttrede den Formening, at ogsaa alle de andre efterhaanden vilde vise hende den samme Artighed, i Betragtning af, at det altid maatte vare nogen Tid, inden en ung Kone kunde faa sit Hnus i en sømmelig Orden. Med denne Forklaring følte Kadi'en sig vel tilfreds, og aad, saa at han var færdig at revne.

Den følgende Dag bar Kadi'ens Kone sig ligesaadan ad. Med sin Kjæp var hun denne Gang saa heldig at fiske tre Guldstykker, og hun lod dem uden Betænkning alle tre springe. I Betragtning af Dagens

Overflod lod hun endeel af sine Naboerske indbyde til sig, og Fruentimmerne bleve i godt Lag samlede med hverandre, indtil henimod den Tid, da Kadi'en plejede at vende tilbage fra sine Forretninger; da skiltes de ad med den bestemte Aftale, ret snart at see hinanden igjen.

Idag blev Kadi'en endnu prægtigere beværtet end den foregaaende Dag. Alting smagte ham ganske fortræffelig; men han kunde ikke faa i sit Hoved, at Nogen kunde føre over sit Hjerte at sætte sig i slig Bekostning for Bugens Skyld. Dog hans Gemalinde beroligede ham, idet hun fortalte, at een af hendes rige Tanter havde sendt hende dette Maaltid. Da afkastede Kadi'en alle Skrupler og var alene betænkt paa at gjøre sig rigtig tilgode. Og det gjorde han tilgavns, maa I alle tro.

Paa denne Maade vedblev den listige unge Kone at plyndre sin Mands Skat og daglig beværte ham med de kosteligste Retter. Efter et Aars Forløb var ved denne gode Behandling den ædle Kadi tagen saaledes til i Omfang, at Ordsproget — tyk som en Øre — ganske gik afbrug i Staden Tripoli, og det istedetfor kom til at hedde: — Tyk som vor Kadi. —

Men det var ingenlunde den unge Dames Mening at lade sin Tugtelse bero herved; tværtimod, hun havde ganske andre Planer med Kadi'en. Derfor yttrede hun en Dag til een af sine fortrolige Veninder, som daglig ventede sin Nedkomst:

— Jeg maa nødvendigviis endnu gjøre den gode Kadi latterlig paa en Maade, hvorved han tilstrækkelig kan være tugtet for sin smudsige Gjerrighed, og den skammelige Behandling, han har viist mine stakkels Forgængerinder. For Øieblikket kan jeg ikke udtale mig nær-

mere angaaende min Plan; men Du maa sikkert love mig, at Du vil indfinde Dig hos mig, saasnart Du mærker Forvarslerne til din Nedkomst. Du skal visselig ikke komme til at fortryde det. —

Hendes Veninde lovede hende, hvad hun forlangte, og holdt ogsaa trolig Ord. Faa Dage senere indfandt hun sig hos sin Veninde og nedkom i Kadi'ens Fraværelse med en smuk og stærk Dreng. Husets Herskerinde vidste at indrette det saaledes, at hendes Mand ikke fik mindste Nys om Sagen, og tilberedte egenhændig en Ret af salt Kjød, Bønner, Hvidløg, Meel og allehaande Krydderier, for dermed at beværte sin Mand, saasnart han kom hjem. Men, vel at mærke, hun havde i denne lækkre Ruskumsnusk blandet adskillige andre Ingredientser, om hvilke hun vidste, at de umulig kunde fordrages tilsammen. Den gode Kadi var meget sulten, da han kom hjem, og tog over al Maade stærkt til sig af den vel krydrede, appetitlige Ret.

Men det varede ikke længe, førend hans Bug gav sig til at svulme op; det begyndte at rumle i hans Indvolde, og de heftigste Koliksmerter afpressede ham saadanne Klageskrig, at Man skulde have troet ham nærved Døden. I denne hans Nød bestræbte hans Kone sig med nidkjær Omhu for at yde ham Lindring; hun gned og salvede og æltede hans Bug, det Bedste, hun havde lært. Men pludselig syntes hun at geraade i den allerstørste Forbauselse. Med Opmærksomhed gav hun sig atter til at beføle den lidende Deel, og udstødte derpaa et højt Forundringsskrig, idet hun raabte: — Allah kan Alt, hvad han vil! Hans Villie skee! — Min dyrebare Herre og Gemal er ifærd med at føde et Barn til Verden! —

Trods sine voldsomme Lidelser forstod Kadi'en ret

vel, hvad hans Kone sagde, og raabte: — Kjærling, er Du rasende? Har Man nogensinde hørt, at en Mand og oven i Kjøbet en ærværdig Kadi har befundet sig i Barnsnød? —

— Enten jeg raser eller ikke, — svarede hans Kone: — saa meget er og bliver vist, at I har Fødselsveer og at Eders Nedkomst er nær! Jeg føler tydelig Barnet bevæge sig! —

— Hellige Profet, vær mig naadig! — stønnede Kadi'en, hvis Smerter atter toge voldsomt til. Han vred Hænderne, rev sig i Skjæget, kastede sig fra den ene Side til den anden, og kunde neppe faa Vejret, saaledes rumsterede det i hans Mave. Imedens Kadi'en under disse Omstændigheder neppe vidste af sig selv at sige, løb hans Kone ud, som om hun vilde hente et Lægemiddel, og bragte sin Venindes Barn tilveje, omhyggelig skjult under hendes Overklædning.

Det ulykkelige Offer for hendes Tugt befandt sig endnu ganske i samme Tilstand; med en exemplarisk Nidkjærhed syntes hun at bestræbe sig for at skaffe sin arme Mand Lindring. Endelig indtraadte det heftigste Anfald af den voldsomme Kolik, hvori Ondet naaede sit Højeste, og paa samme Tid brød sin Kraft; den arme Kadi var i flere Minuter ganske bevidstløs. Dette Øjeblik benyttede den listige Kone til at bringe Barnet for en Dag; ved at knibe det lidt, tvang hun det til at skrige, og udtømte sig paa samme Tid i Taksigelser til Himlen for sin Mands lykkelige Forløsning.

I det Samme kom den lidende Kadi atter til Besindelse; han følte sig noget lettet og hævede Blikket til sin Kone for at takke hende for hendes Omhu; — til

sin ubeskrivelige Forbauselse saae han hende staa og kjærtegne et nyfødt Barn.

— Kjære Mand, — sagde hun til ham: — priset være Allah, det er lykkelig overstaaet! Her seer Du din Søn; vi maa visselig kalde ham Vidunderbarnet. —

Kadi'en vidste endnu ikke, om han vaagede eller drømte. Dog Barnet saae han for sine Øjne, hans Smerter vare lindrede, — saa maatte han vel tilsidst begynde selv at tro paa sin vidunderlige Nedkomst, saa nødig han end vilde. Det første Kjendetegn paa dette Omslag i hans Tankegang var, at han befalede sin Kone at skaffe en Amme til Barnet. Hun fjernede sig ogsaa strax med det, men kun i den Hensigt at give Moderen hendes Barn tilbage. Da hun derpaa igjen var vendt tilbage til sin Mand, nødte hun ham til at gaa tilsengs, indtage beroligende Drikke, og pleje sin Magelighed, indtil han, som hun sagde, igjen kunde komme til Kræfter.

Den af sine Lidelser aldeles udtømte Kadi faldt snart i en lang og dyb Søvn. Ved sin Opvaagnen følte han sig fuldkommen styrket; men nu begyndte en anden og næsten værre Pine for ham. Han følte sig nemlig martret af Frygten for, at det uhørte Tilfælde, som var overgaaet ham, skulde blive bekjendt i Staden. Indstændig bad han sin Kone om at holde reen Mund dermed; dette lovede hun ham beredvillig, men forøgede paa samme Tid hans Angst ved den Bemærkning, at Ammerne, som bekjendt, vare sladderagtige, og at det derfor næsten var umuligt at forebygge, at Begivenheden kom ud iblandt Folk. Hvad var herved at gjøre? Efter at have tænkt længe frem og tilbage over Sagen, besluttede den ulykkelige Kadi endelig at forlade sit Embed og Staden Tripoli.

Dette Forsæt bragte Kadi'en i Udførelse, saasnart han atter følte sig fuldkommen karsk, og forlod en Morgenstund sit Huus efter at have givet sin Kone Opsynet derover. For ikke at blive bemærket og gjenkjendt, undgik han alle befærdede Steder og Veje, og slap saaledes ogsaa lykkelig over Stadens Grændser. Efter sex Dages Forløb havde han naaet Damascus, hvor han ikke var kjendt af noget Menneske. Men til sin Forfærdelse hørte han her allerede overalt tale om sin vidunderlige Nedkomst. Det var et bedrøveligt Indtog og et endnu bedrøveligere Ophold i den herlige Stad Damascus! Den arme Kadi lejede sig ind i en afsides Gade, levede yderst indskrænket og med den vante Sparsomhed. Paa denne Maade rakte de faa Penge vidt, som han havde taget med sig; men endelig maatte de dog nødvendigviis gaa med. Da maatte han sælge sine Klædningsstykker, det ene efter det andet. Rigtignok kunde han have sendt Bud til sin Kone efter Penge; men saa havde han jo maattet sige hende, hvor han forvarede sine Skatte; det var altsaa ikke til at tænke paa. Heller greb han til den Udvej at tage Tjeneste som Haandlanger hos en Murer for at friste sit kummerlige Liv. Og det gjorde han da, og levede som en Tigger, medens hans Kone, — det havde han naturligviis ikke den ringeste Anelse om — hjemme havde aabnet hans Skatkammer, hver Dag levede i Herlighed og Glæde, og lod alle Nødlidende og Fattige nyde Godt med sig af Kadi'ens i Masse sammenskrabede Penge. Iblandt de Sidste regnede den godlidende Kone ogsaa sine Forgængerinder i Kadi'ens Ægteseng, hvem hun lod tilflyde heelt betydelige Summer.

Historien om Kadi'ens underfulde Nedkomst udbredte

sig imidlertid fra Stad til Stad, og kom saaledes endelig ogsaa Khalifen Harun al Raschid i Bagdad for Øre.

— Ved Allah! — udraabte han: — Det er en forbausende Historie! Men det skulde meget undre mig, om hans kjære Kone ikke havde spillet ham denne Streg til Tak for hans lumpne Karrighed og Mangel paa Agtelse for det smukke Kjøn. Jeg befaler, at Man skal bringe denne Dame for mig; jeg vil af hendes egen Mund høre, hvorledes det egentlig er gaaet til. —

Imidlertid var der henrundet et Tidsrum af over to Aar, og den til et Skelet afmagrede Kadi troede derfor, at han nu vel nok igjen turde vove sig tilbage til Tripoli, saa meget sikkrere, som hans Eventyr dog vel nu endelig maatte være gaaet i Forglemmelse. Han gav sig altsaa paa Vandringen tilbage til sin Hjemstavn, og naaede endelig ogsaa efter mange Besværligheder sin Bestemmelse. Men da han ved Aftenstide vilde vandre indad Tripoli's Port, traf han nogle Smaabørn legende med hinanden, og hørte eet af dem yttre sig saaledes: — Jo, lille Broder, det skete netop ved den Tid, da vor Kadi fødte en Søn til Verden. —

Mere behøvede den arme Kadi ikke at erfare, men vendte paa Stedet tilbage til Damascus. Her anskaffede han sig en Dervisdragt og begav sig til Bagdad, hvor han sluttede sig til nogle Dervisker. Da disse snart mærkede, at han besad usædvanlige Kundskaber, raadte de ham til at lade sig forestille for Khalifen, der sikkerlig vilde vide at skatte og paa passende Maade benytte hans Evner. Kadi'en besluttede at følge det gode Raad, og begav sig derfor en Dag op i Khalifens Palads.

Nu skulde det just træffe sig saaledes, at Kadi'ens Kone

netop den samme Dag var hidkommen fra Tripoli og var bleven Khalifen forestillet. Harun befalede hende, uden alle Omsvøb at fortælle ham Historien om sin Mands Nedkomst, som den virkelig var gaaet til. Ved denne strenge Tiltale, som ikke tillod hende at gribe til nogen Udflugt for at bedrage Khalifen, blev Kadi'ens Kone overvældet af en sand Hjerteangst og begyndte at græde. Dog Khalifen, uagtet alvorlig, havde ikke meent det saa slemt, men stræbte at indgyde hende Mod, og lovede hende forud sin Tilgivelse for Alt, hvad hun maatte have gjort. Da tog den unge Kone Bladet rask fra Munden og fortalte Khalifen Historien om Kadi'ens Koliksmerter og hans derpaa følgende Forløsning paa en saa morsom Maade, at Harun maatte byde hende tie, forat Latteren ikke skulde tage Livet af ham.

Just som Khalifen atter nogenlunde var bleven Herre over sig selv, blev en from og lærd Dervisk anmeldt for ham; strax befalede han, at Man skulde føre ham ind, og Kadi'en fra Tripoli i egen Person viste sig paa Dørtærskelen! Khalifen kjendte ham naturligviis ikke; men hans Kone gjenkjendte ham øjeblikkelig, uden selv at blive kjendt under sit tætte Slør, uagtet hans underlige Forklædning og den store Forandring, som var foregaaet med ham, og meddeelte hviskende Khalifen, Hvem han havde for sig.

Da samlede Harun al Raschid alt det Alvor, han formaaede at byde over, og sagde:

— Velkommen, ærværdige Kadi! — Hvorledes staaer det sig med Barnet, som I har født i Staden Tripoli? —

Kadi'en gjorde ved dette Spørgsmaal i sin grændse-

løse Forvirring den latterligste Figur, men fattede sig dog endelig saa vidt, at han kunde svare:

— Hersker over de Troende, I behager kun at spøge! I veed selv ligesaa godt som jeg, at Mænd ikke give sig af med Barnefødsel. —

— Vistnok; — vedblev Harun: — men ligefuldt er det kommet os for Øre, at Kadi'en i Tripoli saa længe har taget sig af Alt i sit Huus, som ellers bliver overladt Kvinden at gjøre, at han tilsidst ogsaa er kommen for Skade med at føde en Søn. Men Du, Dervisk, er den Kadi, om hvem der er Tale, og her staaer den Dame, som var Dig behjælpelig ved din Forløsning. —

Da lod Kadi'en aldeles overvældet sit Hoved synke og hengav sig i sin Skjæbne. Alligevel kunde han ikke afholde sig fra at fremstamme endnu en Indvending, men blev heri strax afbrudt af sin Kone med de Ord:

— Ulykkelige, husk paa, at Du staaer for Allahs Aasyn, at Du taler i Nærværelse af Profetens Stedfortræder her paa Jorden, og giv Sandheden Ære! —

Da tabte den arme Kadi aldeles Modet og stammede: — Jeg bekjender min Uret og tilstaaer mine Synder! Ingen formaaer at undgaa sin Skjæbne! — Men eftersom vi nu begge staa for Dig, Du Alverdens Tilflugt, saa lad mig ikke gaa herfra uden at have faaet din Tilgivelse og uden at være bleven forsonet med min Kone! Ved Allah lover jeg, at jeg aldrig mere skal falde til min gamle Fejl, og at jeg uden Betingelser vil overlade hele mit Huusvæsen til min kjære Kone! —

Da vendte Khalifen sig til den unge Kone med det Spørgsmaal, om hun efter denne af Kadi'en afgivne Erklæring vilde bestemme sig til atter at leve sammen med ham.

— Herſker over de Troende, — ſvarede den forſtandige Kone: — hedder det ikke, at Timernes Løb og Menneſkenes Karakteer forbliver ſtedſe de ſamme, og at onde Sædvaner først ophøre med ſelve Livet? Jeg har Grund til at frygte for, at denne Sandhed har ſin fulde Anvendelſe her i dette Tilfælde. Dog vil jeg atter vove det med ham, hvis han vil udſtede et retsgyldigt Dokument, ſom fuldkommen ſikkrer mig for igjen at komme til at lide under hans ſlemme Vaner. —

Hertil var Kadi'en villig. Khalifen lod ſtrax Dokumentet udfærdige, og underſkrev det ſelv ſom Vidne. For nu endvidere at give den i ſig ſelv dygtige Mand Lejlighed til at bruge ſine Evner og uhindret begynde en bedre Vandel, anſatte han ham ſom Overkadi i en langt bortliggende ſtor Stad i Arabien, hvor ikke nogen Moders Sjæl havde hørt tale om hans latterlige Eventyr.

Prinds Ahmed

og

Feen Peri-Banu.

En ærværdig Konge af Indien havde paa sine gamle Dage den store Glæde, at trende Prindser, hans Sønner, som i alle fyrstelige Dyder slægtede ham vel paa, og en Broderdatter, den skjønneste Kvinde paa sin Tid, udgjorde hans Hofs Prydelse. Den ældste Prinds hed Hussajn, den næste Aly, og den yngste Ahmed; Prindsessen hed Nurunnihar.*) Denne Sidste var en Datter af Sultanens yngre Broder, hvem han ved sin Regjerings Tiltrædelse havde givet et glimrende Udkomme, men som var død nogle faa Aar efter sin Formæling, efterladende sig eet eneste Barn, en Datter, i den spædeste Alder. Da der stedse havde herskket det ømmeste Forhold imellem de to Brødre, antog Sultanen sig strax den lille Prindsesse som sin egen, lod hende bringe til sit Palads og der opdrage tilligemed sine Sønner. Med en sjelden Skjønhed og Ynde forbandt denne Prindsesse en Aandrighed og Dyd, som udmærkede hende højt fremfor alle dalevende Prindsesser.

---

*) Dagens Lys.

Hendes Farbroder, Sultanen, havde foresat sig at formæle hende, saasnart hun havde naaet den modne Alder, for derved at træde i Slægtskab og nøje Forbindelse med een af Nabolandenes mægtigste Fyrster. Og i Virkeligheden gjorde han vel i alvorlig at tænke derpaa; thi snart blev det aldeles aabenbart, at alle hans tre Sønner vare lidenskabelig indtagne i hende. Dette voldte ham en levende Bekymring, ikke fordi han derved kunde blive tvungen til at opgive sine allerede fattede Hensigter med Prindsessen, men fordi han indsaae det Vanskelige i, under disse Omstændigheder at vedligeholde Enigheden imellem Prindserne, og i at bevæge de tvende til at træde tilbage, eftersom de ikke alle tre kunde faa hende til Gemalinde.

Han lod Prindserne komme for sig og talte med dem Hver især, for at gjøre dem det Urimelige i deres Idrætter begribeligt, og i Mindelighed bringe de tvende til at vige, eller lade Prindsessen, deres Sødskendebarn, afgjøre deres Strid ved et frit Valg imellem dem; med Smerte maatte han erfare, at han talte for aldeles døve Øren. Da han derpaa forgjæves endnu havde gjort det sidste Forsøg ved at foreslaa dem, alle Tre at opgive Prindsessen, paatog han sig hele sin faderlige Værdighed og lod dem samlede komme for sig.

— Mine Børn, — sagde han: — da jeg ikke kan bevæge Eder til frivillig at gjøre Afkald paa Nurunnihars Haand, og jeg ikke vil bruge en Faders og Konges Myndighed imod Eder, saa har jeg kun eet eneste Middel tilbage til at afgjøre Sagen, uden at gjøre Eders broderlige Endrægtighed Skade. Jeg forudsætter nemlig, at I ville føre Eder mine sidste Ord i dette Anliggende tilhjerte og handle derefter. — I vide alle, hvilken Elsker jeg er af

allehaande Sjeldenheder, og jeg lover derfor den af Eder min Broderdatter til Gemalinde, som bringer mig den største Sjeldenhed hjem fra sin Rejse. Kun da vil jeg yttre min afgjørende Dom desangaaende, naar I ikke selv ved Sammenligning kunne blive enige om, Hvem af Eder der fortjener Fortrinet. Til at bestride Rejsens Omkostninger og Indkjøbet af den bevidste Sjeldenhed vil jeg tilstaa Hver af Eder en overflødig Pengesum, hvilken I dog ikke maa anvende paa et stort Rejsefølge og vidtløftige Rejseanstalter. I vilde derved forraade, Hvem I ere, og dette vilde ikke alene hindre Eder i Opnaaelsen af Eders egentlige Hensigt, men ogsaa i overhovedet at drage Nytte af Eders Rejse i fremmede Lande, hvor der naturligviis vil findes Meget, som er Eders Opmærksomhed værdigt. —

De tre Prindser vare vante til at vise deres Fader en punktlig Lydighed, og enhver af dem smigrede sig med det Haab, at han skulde blive den Heldige i at opnaa Prindsessens Besiddelse. De erklærede sig altsaa beredvillige til at adlyde, modtoge endnu samme Dag de til deres Rejse fornødne Penge, gjorde de nødvendige Tilberedelser, og toge, fulde af Utaalmodighed, med det Samme Afsked fra deres Fader og Prindsessen, for strax den følgende Morgen at kunne tiltræde deres Rejse.

Ganske aarle droge de altsaa, fortræffelig udrustede, forklædte som velhavende Kjøbmænd og kun ledsagede af een eneste som Slave klædt fortrolig Tjener, med hinanden igjennem den samme Port ud i den vide Verden. Men ved det allerførste Herberg, hvor Vejen deelte sig i tre Grene, toge de Afsked med hinanden og fortsatte derpaa deres Rejse, Enhver sin egen Vej. Dog

førend de skiltes, gjorde de endnu Aftale med hverandre om, at de bestemt om et Aar igjen vilde mødes i det samme Herberg. Den, som kom først, skulde vente paa de to Andre, og de Tvende paa den Ene, forat de samlede kunde drage ind i deres Fædrenestad, ligesom de havde forladt den. Efter inderlige Omfavnelser og gjensidig udvexlede Ønsker for en lykkelig Rejse skiltes derpaa de trende Brødre fra hverandre, og sloge ind, Hver paa sin egen Vej, uden Valg overladende sig til det blinde Tilfælde.

Hussajn, den ældste af de tre Brødre, havde hørt meget tale om Kongeriget Bisnagars Storhed, Magt, Glands og Rigdom, og styrede derfor sin Vandring i Retningen af det indiske Hav. Efter omtrent tre Maaneders Rejse ifølge med forskjellige Karavaner, igjennem vide Ørkener, over nøgne Bjerge, men ogsaa igjennem de frugtbareste og folkerigeste Egne, naaede han endelig Bisnagar, Hovedstaden i Riget *) af samme Navn, og Kongens Residents. Han traadte af i en for fremmede Kjøbmænd bestemt Khan, og da han hørte, at Kjøbmændene her havde deres med alle mulige Varer vel forsynede Boder i fire forskjellige Kvarterer af Staden, begav han sig strax den følgende Dag ud for at besøge eet af disse Kvarterer. Midt i samme indtog det kongelige Palads et meget stort Rum og dannede ligesom Middelpunktet af den store Stad, som havde tre Ringmure, og hvis Porte vare en heel Miil fjernede fra hinanden.

Prinds Hussajn kunde ikke noksom beundre denne prægtige Deel af Staden. Den var vidtløftig bygget

---

*) Karnate.

og gjennemskaaren af brede Gader, der vare overhvælvede til Beskyttelse imod Solstraalerne, uden dog derfor at være mørke. Boderne vare alle af samme Størrelse og Bygningsmaade, og alle Kjøbmænd, der holdt det samme Slags Varer, iligemaade de eensartede Haandværkere, boede i samme Gade. Hans Forbauselse over Mængden, Forskjelligheden, Pragten og Kostbarheden af de Varer, som fandtes i Boderne, var ganske overordentlig. Her saaes de allerfineste indiske og persiske Stoffer, prangende med de livligste Farver og fremvisende naturtro Billeder af Mennesker, Landskaber, Dyr og Blomster, — endvidere Guld- og Sølvbrokade fra Persien og andre Steder. Porcellæn- og Glasvarer fra Japan, og de herligste Tæpper af alle Størrelser, Farver og Mønstre fra Indien. Men da han kom til Guldarbejdernes og Juvelerernes Boder, — her dreves nemlig begge Kunster i Forening, — kom han ganske ud af sig selv ved Synet af den Mængde fortræffelige Guld- og Sølvarbejder, som her var stillet tilskue, og blev næsten blændet ved Glandsen af alle de Perler, Diamanter, Rubiner, Smaragder og andre Ædelstene, som i Masse vare fremlagte for at hidlokke Kjøbere. Og havde han Aarsag til at forbauses over disse her ligesom sammendyngede Skatte, havde han visselig ikke mindre Aarsag til at studse over den Rigdom og Overdaadighed, som herskede i Staden i det Hele taget. Thi, naar undtages Braminerne og Tempeltjenerne, som havde gjort Afkald paa Verdens Forfængelighed, saaes der neppe nogen Indier eller Indierinde, som jo bar kostbare Baand af Ædelstene eller Perler omkring Halsen, Armen eller Benet; og disse Smykker faldt saa meget stærkere i Øjnene, som deres Glands dannede den mest paafaldende Modsætning til den mørke Hudfarve.

En anden Ejendommelighed, som strax drog Hussajns Opmærksomhed paa sig, var den store Mængde af Rosensælgere, som løb om i Gaderne. Han maatte vistnok antage, at Indierne vare store Yndere af disse Blomster; thi han mødte neppe Nogen uden en Buket af Roser, og hos alle Kjøbmænd saae han een eller flere Vaser fyldte med disse Blomster, hvoraf ogsaa hele Kvarteret duftede.

Efterat Prindsen saaledes vandrende den halve Dag var løben Gade op og Gade ned, følte han sig endelig træt, og saae sig om efter et Sted, hvor han kunde lade en Smule Ro falde paa sig. Da han i denne Hensigt nærmede sig een af de største Kjøbmandsboder, blev han meget høflig indbuden til at træde indenfor og nedlade sig. Dette lod han sig ikke sige to Gange.

Ikke længe havde han opholdt sig i Boden i Samtale med den ærlige Kjøbmand, da en Udraaber kom forbi med et omtrent sex Fod langt og bredt Tæppe, som han bød tilsalg for tredive Punge. Hussajn kaldte paa Manden for at faa Tæppet at see, hvilket baade i Forhold til sin Størrelse og Beskaffenhed forekom ham urimelig dyrt. Efterat han med Opmærksomhed havde endt sin Undersøgelse, yttrede han for Udraaberen sin Forundring over, at et tilsyneladende saa lidet kostbart Tæppe kunde blive udraabt til en saa høj Priis.

Udraaberen ansaae Hussajn for en Kjøbmand og svarede: — Herre, synes Eder allerede denne Priis for høj, da vil I endnu mere undre Eder ved at erfare, at jeg har Ordre til at lade Prisen stige indtil fyrretyve Punge, og kun tør lade Tæppet gaa imod rede Betaling. —

— Da maa vistnok Tæppets Værdi bero paa een

eller anden mig ubekjendt Egenskab. — yttrede Hussajn.

— Deri har I Ret; — svarede Udraaberen: — og I vil ophøre med at undre Eder, naar I erfarer, at Man ved Hjælp af dette Tæppe i eet eneste Øjeblik kan begive sig hen, hvorsomhelst i Verden Man vil, uden at Noget er istand til at opholde En. —

Ved denne Forklaring kom Hussajn til at tænke paa Hensigten med sin Rejse, og det faldt ham ind, at han umulig kunde finde nogen større Sjeldenhed til sin Fader end denne. Derfor tog han efter et Øjebliks Betænkning saaledes tilorde:

— Hvis Tæppet virkelig besidder den Egenskab, som I angiver, finder jeg det ikke alene ikke for dyrt, men vil ogsaa med Fornøjelse, foruden den egentlige Betalingssum af fyrretyve Punge, give Eder en klækkelig Godtgjørelse for Eders Ulejlighed. —

— Herre, — svarede Manden: — jeg har kun fortalt den rene Sandhed; og jeg har Intet imod, at I, førend I afslutter Handelen, gjør en Prøve med Tæppet. Eftersom I naturligviis ikke har de fyrretyve Punge hos Eder her, og jeg altsaa maa umage mig med Eder hen i den Khan, hvor I boer, kan Intet synes mere passende, end om vi benytte os af Tæppet for tilsammen at begive os derhen. Ejeren af denne Bod vil vistnok ikke nægte os sin Tilladelse til at træde ind i Baggrunden af Boden og der gjøre vore Anstalter. Jeg vil da udbrede Tæppet, og vi ville begge sætte os derpaa; hvis I da ikke, saasnart I blot har ønsket, øjeblikkelig bliver henflyttet til Eders Khan, skal I have fuld Frihed til at tage Eders Tilbud tilbage. Bedre kan jeg ikke byde Eder. Hvad endelig Eders Gave angaaer, saa bliver jeg

rundelig lønnet for min Ulejlighed af Tæppets hidtilværende Ejer, og vil følgelig anſee Eders Gavmildhed for en reen Naade. —

I Tillid til Udraaberens Retſkaffenhed afſluttede Hussajn øjeblikkelig Handelen under den givne Betingelſe, og traadte derpaa med ham ind i Bodens Baggrund, efter at have erhvervet ſig Ejermandens Tilladelſe dertil. Udraaberen bredte ſit Tæppe ud paa Gulvet, begge ſatte ſig derpaa, og neppe havde Hussajn ønſket at blive overført til ſit Værelſe i Khanen, førend han allerede var der tilligemed Udraaberen. Da der ſelvfølgelig ikke behøvedes andet Beviis for Tæppets Fortræffelighed, udbetalte Hussajn Udraaberen de fyrretyve Punge i Guld og forærede ham oven i Kjøbet tyve Guldſtykker.

Prindſen var altſaa nu Ejer af det koſtbare Tæppe, og troede at have god Grund til at glæde ſig over, at han ſtrax efter ſin Ankomſt til Bisnagar havde faaet Lejlighed til at komme i Beſiddelſe af en ſaa udmærket Sjeldenhed, ſom, — det var ham umuligt at tvivle derom — nødvendigviis maatte ſikkre ham Sejren over hans Brødre og Beſiddelſen af den hulde Nurunnihar. Han havde altſaa Intet mere at beſtille i Bisnagar, og kunde formedelſt Tæppet i et Øjeblik have overført ſig til det aftalte Mødeſted; men han vilde i dette Tilfælde være kommen til at vente altfor længe, og beſluttede derfor at anvende nogle Maaneder paa at lære Kongen af Bisnagar og hans Hof at kjende, Landets Hær, Love, Sæder, Religion, overhovedet hele dets politiſke og ſædelige Tilſtand.

Da han nu vandrede omkring for at tage Stadens Mærkværdigheder i Øjeſyn, kom han ogſaa til et Afgudstempel, ſom i ſin Heelhed var opført af Bronce. Dets

Grundflade beløb sig til ti Alen i Fiirkant, og dets Højde til femten Alen. I Midten af samme hævede sig et Afgudsbillede i fuld Menneskestørrelse og af det pure Guld, hvis Øjne, der vare dannede af Rubiner, vare saa kunstig udskaarne og anbragte, at de syntes at betragte En, hvorsomhelst Man end vendte sig hen.

Ogsaa en anden Helligdom saae han, som ikke var mindre mærkværdig. Den bestod af en Flade paa omtrent ti Tønder Land, som dannede en med Roser og en Mængde andre skjønne Blomster heelt bevoxet Have, og var omgiven med en lav Muur, som skulde hindre de vilde Dyr i at trænge derind. I Midten af samme hævede sig en mandshøj, af tilhugne Steen saa kunstig sammenføjet Terrasse, at den kunde gjælde for een eneste Steen. Paa Terrassen knejsede et Tempel af omtrent halvtredsindstyve Alens Højde, med en Kuppel, som kunde sees vidt og bredt fra alle Sider. Det røde Marmor, hvoraf det var opført, havde en saa glimrende Politur, at Solstraalerne brøde sig deri med en blændende Glands. Kuppelen var indvendig prydet med en tredobbelt Rad af fortrinlige Malerier, og Templet selv var udsmykket med alleslags Gudebilleder og andet udskaaret Billedværk. Morgen og Aften blev der foretaget en heel Deel overtroiske Ceremonier i Templet, hvorpaa der fulgte festlige Dandse, Sang og Musik; og Mængden af Andægtige, som valfartede dertil for at opfylde deres fromme Løfter, var saa stor, at ikke alene Tempeltjenerne, men ogsaa alle Byens Indvaanere rigelig havde deres Underhold af de indkomne Offergaver.

Prinds Hussajn overværede ogsaa en stor Højtid, som aarlig festligholdes ved Hoffet i Bisnagar, og ved

hvilken ikke alene alle Rigets Statholdere, Fæstnings-kommandanter, Generaler og øverste Dommere maa ind-finde sig, men ogsaa alle ved Lærdom og Hellighed udmær-kede Braminer, om de endogsaa bo saa langt fjernede fra Hovedstaden, at Rejsen dertil koster dem flere Maaneder. Den af en utallig Mængde Indianere bestaaende Forsam-ling bliver holdt paa en viid Slette, og danner ved sin Farvepragt og Uoverskuelighed det mest overraskende Syn, Man formaaer at tænke sig. Midt paa denne Slette fandtes en lang og bred, smukt indhegnet Plads, hvis ene Side dannedes af en herlig nietages Bygning, som var bestemt til at optage Kongen, hele hans Hof og de Fremmede, hvilke han een Gang ugentlig plejede at stede til Audients. Indvendig var denne Bygning paa det Kost-bareste udsmykket og møbleret, og udvendig bemalet med Landskaber, hvorpaa Man saae allehaande Dyr, Fugle, Insekter, ja endogsaa Myg og Fluer, forat Intet skulde mangle til Fuldstændighed. Andre Tribuner af i det Mind-ste fire til fem Etager omgave de andre Sider af Pladsen, og disse havde den Ejendommelighed, at Man nu og da drejede dem om, og derved forandrede deres Udseende og Dekorationer. Paa de tvende Sider af Pladsen stode i en ringe Afstand fra hinanden tusinde kostbart opsadlede Ele-fanter, af hvilke enhver bar et firkantet Taarn, besat med Dandsere og Musikanter. Disse Elefanters Snabler, Ører og øvrige Krop vare bemalede i Zinober og andre afstikkende Farver med allehaande eventyrlige Figurer.

Men den Deel af dette i sin Art højst overordent-lige Skuespil, som gav Husajn det fuldkomneste Be-greb om Indiernes Driftighed, Kunstfærdighed og Op-findsomhed, var een af de største og sværeste Elefanter, som med alle fire Fødder stod paa en omtrent to Fod høi

Træblok og efter Takten bevægede sin bøjelige Snabel. En anden Elefant af samme vældige Størrelse stod paa Enden af en som et Gyngebrædt anbragt Bjælke, paa hvis modsatte Ende et uhyre Klippestykke maatte danne Ligevægten, og bevægede, gyngende op og ned, ligeledes sin Snabel efter Musikens Takt.

Endnu meget længer kunde Prinds Hussajn med Fornøjelse have opholdt sig ved Kongen af Bisnagars Hof, og skulde lige indtil den sidste Dag før det imellem Brødrene berammede Stevnemøde ikke have savnet Stof til nyttig og behagelig Underholdning. Men vel tilfreds med de Mærkværdigheder, han allerede havde seet, og uophørlig beskjæftiget, som han var, af Gjenstanden for sin Kjærlighed, for hvem hans Lidenskab Dag for Dag tiltog i Styrke og Inderlighed, især siden han var kommen i Besiddelse af det underfulde Tæppe, — haabede han at blive roligere, og troede at være sin Lykke nærmere, naar en kortere Afstand adskilte ham fra Nurunnihar. Efterat han derfor havde betalt Khanens Opsynsmand Lejen for sit Logi og havde sagt denne en bestemt Time, da han kunde hente Nøglen, som han vilde lade blive siddende i Døren, gik han op paa sit Værelse, uden at give nærmere Forklaring over, paa hvilken Maade han havde isinde at afrejse. Men saasnart han havde samlet sine faa Sager, bredte han sit Tæppe ud, og tog tilligemed sin fortrolige Tjener Plads derpaa; — neppe havde han af Hjertet ønsket at være i det Herberg, hvor han var skiltes fra sine Brødre, førend han ogsaa var der.

Den næstældste Broder, Prinds Aly, havde imidlertid sluttet sig til en Karavane, som gik til Persien, og

havde efter en Rejse af henved fire Maaneder endelig naaet Staden Shiras, Persiens daværende Hovedstad. Da han undervejs havde gjort Bekjendtskab og sluttet Venskab med nogle Kjøbmænd, dog uden at give sig tilkjende for dem, tog han med disse ind i den samme Khan. Medens nu den følgende Dag Kjøbmændene vare beskjæftigede med at aabne deres Vareballer, lod Prinds Aly, der kun rejste for sin Fornøjelse, og Intet havde at udpakke uden de allernødvendigste Rejsefornødenheder, sig føre hen i den Deel af Staden, hvor der var Guld- og Sølvarbejder, Ædelstene, Brokade, Silkestoffer, fiint Linned og andre kostbare Varer udstillede tilsalg. Dette Sted, i Persien sædvanlig kaldet Besestan, var meget rummeligt, og bedækket med en Hvælving, som hvilede paa stærke murede Piller. Rundt omkring disse Piller, ligesom langs med Væggene, baade foruden og forinden, vare Boderne anbragte. Prindsen gjennemstrejfede Besestan'en, og sluttede sig af den Mængde kostbare Varer, som der vare udstillede, til de Skatte, som den maatte indeholde.

Iblandt de mange Udraabere, som her gik ud og ind og falbøde forskjellige Gjenstande, hendroges Alys Opmærksomhed snart paa een, som falbød et omtrent en Fod langt og en Tomme tykt Rør af Elfenbeen til en Priis af tredive Punge. I Begyndelsen holdt han Udraaberen for en Smule vanvittig; men for at komme til Vished i Sagen traadte han hen til en Bod og spurgte sammes Ejermand: — Herre, hav dog den Godhed at sige mig, om hiin Mand, som falbyder et Elfenbeensrør for tredive Punge, rigtig er ved sine fulde Fem! —

— Hvis han ikke har mistet Forstanden siden igaar, — svarede Kjøbmanden: — kan jeg forsikkre Eder om, at det netop er den allerklogeste blandt vore

Udraabere, hvem Man fortrinsviis betroer kostbare Sager, fordi Man i fuldeste Grad kan stole paa ham. Hvad hiint Rør angaaer, saa maa det vel besidde een eller anden os ubekjendt Egenskab, som gjør det sine fulde tredive Punge værdt, ja vel endogsaa Mere. Han kommer strax her forbi; saa kunne vi spørge ham ud desangaaende. Behag imidlertid at tage Plads paa min Sofa og hviil Eder ud! —

Aly tog mod Kjøbmandens artige Tilbud, og havde ikke ventet længe, da Udraaberen kom forbi. Kjøbmanden kaldte ad ham, og tiltalte ham, saasnart han var traadt nærmere, paa følgende Maade:

— I maa see til at gjøre Rede for denne unge Herre, som mener, at I er gal, eftersom I forlanger en saa høj Priis for slig ubetydelig Gjenstand. Jeg kan ikke nægte, at jeg jo selv vilde fatte Mistanke til Eders Forstand, hvis I ikke var mig bekjendt som en usædvanlig klog og besindig Mand. —

Udraaberen henvendte sig nu med følgende Ord til Prindsen:

— Herre, I er ingenlunde den Første, som holder mig for smaatosset paa Foranledning af dette Rør; men I vil komme tilbage fra Eders Vildfarelse, saasnart I erfarer dette Rørs besynderlige Egenskaber. I vil da rimeligviis selv byde derpaa, ligesom mange Andre, der i Begyndelsen nærede den samme Fordom, som I. — Først, min Herre, — vedblev Udraaberen, henvendt til Ahmed, idet han overgav Røret i hans Haand: — beder jeg Eder have den Godhed at lægge Mærke til disse tvende Glas, hvert i sin Ende af Røret! Kiger Man igjennem eet af disse Glas, seer Man øjeblikkelig, hvad Man ønsker at see, selv om det befandt sig ved Verdens anden Ende. —

— Jeg er beredt til at lade Eder vederfares al Retfærdighed, — yttrede Prindsen: — saasnart jeg har overbeviist mig om Rigtigheden af Eders Udsagn. — Og betragtende de tvende Glas i Røret, som han holdt i sin Haand, vedblev han: — behøver jeg virkelig kun at kige igjennem disse Glas for at faa Alt at see, hvad jeg ønsker? —

Udraaberen viste ham, hvorledes han skulde bære sig ad med Røret, og saasnart han havde det for Øjet, ønskede han at faa sin Fader at see. Neppe havde han ønsket, førend han saae sin Fader siddende i sit Divan ved fuldkomment Helbred. Da der næst efter hans Fader Intet var ham mere dyrebart i Verden end Nurunnihar, ønskede han derpaa ogsaa at faa hende at see, og strax havde han hende for sit Øje, som hun sad iblandt sine Kvinder, foran sit Pyntebord i det gladeste Lune.

Mere behøvede Prinds Ahmed ikke for at overbevise sig om, at dette Rør var den kostbareste Ting, ikke alene i Shiras og hele Kongeriget Persien, men ogsaa i den hele vide Verden, og at han neppe kunde finde nogen bedre Sjeldenhed at bringe med sig hjem fra sin Rejse. Derfor henvendte han sig uden Betænkning til Udraaberen paa følgende Maade:

— Jeg tager med Fornøjelse min ufordeelagtige Mening om Eders Forstand tilbage, og troer at byde Eder den bedste Fyldestgjørelse, idet jeg erklærer mig villig til at afkjøbe Eder Røret. I ville derfor være saa god at sige mig den nøjeste Priis, som Sælgeren forlanger! Istedetfor saa at gjøre Eder fremdeles Ulejlighed med at gaa frem og tilbage og raabe, kan I strax følge med mig hjem og faa Pengene. —

Udraaberen svor paa, at han ikke kunde sælge Rø-

ret en Skilling ringere end fyrretyve Punge, og tilbød at føre Ahmed hen til selve Sælgeren, hvis han blot i mindste Maade tvivlede om Rigtigheden af hans Udsagn. Men Prinds Aly troede Udraaberen paa hans Ord, og førte ham strax med sig hjem til Khanen, hvor han udbetalte ham de fyrretyve Punge i blanke Guldstykker, og til Gjengjæld modtog Røret.

Prindsens Glæde over denne Erhvervelse var saa meget større, som han med Grund meente, at hans Brødre umulig kunde hjembringe nogen Sjeldenhed, som turde bringes i Sammenligning med det underfulde Rør, og at Prindsessen følgelig utvivlsomt maatte tilfalde ham. Fra denne Stund tænkte han alene paa, ukjendt at lære det persiske Hof at kjende, samt de vigtigste Mærkværdigheder i Staden Shiras og dens nærmeste Omegn, — indtil den Karavane, med hvilken han var hidkommen, atter brød op til Indien.

Da dette Tidspunkt kom, havde han fuldkommen tilfredsstillet sin Nysgjerrighed, sluttede sig uden Tidsspilde til Karavanen, og naaede, uden at lide Andet end de sædvanlige Ubekvemligheder ved en lang Rejse, Anstrengelse og Kedsommelighed, lykkelig det Herberge, hvor han var skiltes fra sine Brødre. Her traf han allerede sin ældste Broder Hussajn, og begge gave sig nu til at vente paa den yngste Broder Ahmed.

Denne havde imidlertid vendt sig til Samarkand, og var strax den følgende Dag efter sin Ankomst dertil gaaet hen paa Besestan'en. Neppe var han traadt derind, førend der lod sig en Udraaber høre, som bød et kunstigt Æble tilsalg for fem og tredive Punge. — Tøv lidt, min gode Mand, — tilraabte han ham: — lad mig see

Æblet, og forklar mig, hvilke besynderlige Egenskaber det besidder, eftersom I vover at forlange en saa høj Priis derfor! —

Udraaberen lagde Æblet i Prindsens Haand, forat han nærmere skulde undersøge det, og yttrede: — Herre, efter Synet at dømme har dette kunstige Æble vel kun et ringe Værd; men naar Man tager dets ganske overordentlige Kræfter og den beundringsværdige Brug i Betragtning, som til Menneskehedens Bedste lader sig gjøre deraf, saa kunde Man vel fristes til at ansee det for en ubetalelig Skat. Der gives nemlig ingen Sygdom saa farlig, ingen Feber, ingen Blodgang, selv ingen Pest, som jo dette Æble i et Øieblik kan helbrede saa fuldkommen, som om den aldrig havde været til. Selv om et Menneske laa i sine sidste Aandedrag, vilde han strax vorde frisk som en Fisk, naar han blot kom til at lugte til dette Æble.

— Det er visselig store Ting, — yttrede Ahmed: — og medrette vilde et Æble med slige Egenskaber være en ubetalelig Skat. Men I kan ikke finde det underligt, om jeg og Andre, som kunde føle Lyst til at kjøbe dette Æble, først ønskede at overbevise sig om Rigtigheden af Eders Foregivende. —

— Min Herre, — svarede Udraaberen: — Sagen er her i Samarkand almindelig bekjendt, og I behøver kun at adspørge den første den bedste Kjøbmand her paa Bazaren, saa vil I erfare, at mangen En allerede vilde have været et sikkert Dødens Bytte uden dette mærkværdige Æble. Det er den sidste Frugt af de dybeste og mest anstrengende Studier, som en berømt Filosof her i Staden har øvet; han har nemlig anvendt hele sit Liv paa at udgranske Planternes og Mineraliernes Kræfter,

og har saaledes endelig opfundet denne vidunderlige Sammensætning, hvorved han baade fjern og nær har udført de mest overraskende Kure og erhvervet sig en Berømmelse for alle Tider. Desværre har for kort Tid siden Døden saa hastig overrasket ham selv, at han ikke fik Tid til at gjøre Brug af sin egen Opfindelse; og hans Enke, som han efterlod i Armod og med en Mængde Børn, har endelig besluttet at sælge dette uforlignelige Kunstværk for derved at forbedre sine slette Omstændigheder. —

Medens Udraaberen paa denne Maade underrettede Prindsen om Æblets vidunderlige Egenskaber, standsede flere Personer og lyttede til; de Fleste kunde af Erfaring bekræfte Sandheden af Udraaberens Ord. Da een af de Tilstedeværende yttrede, at han just havde en syg Ven, om hvis Helbredelse Man med Grund tvivlede, og at dette følgelig var en god Lejlighed til at prøve Æblets Mirakelkraft, sagde Prindsen til Udraaberen, at han vilde give fyrretyve Punge for Æblet, saafremt den Syge blev helbredet ved blot at lugte dertil.

Udraaberen havde netop Fuldmagt til at lade Æblet gaa for denne Priis, og yttrede: — Herre, Æblet er altsaa Eders; thi der er ingen Tvivl om, at det jo ogsaa i dette Tilfælde vil gjøre sin sædvanlige Virkning. —

Forsøget lykkedes virkelig i fuldkomneste Maade, og Prindsen vandt Ejendomsret til Æblet for en Priis af fyrretyve Punge. Hermed ansaae han Hensigten med sin Rejse for opnaaet, og ventede nu kun med Utaalmodighed, at den Karavane, hvormed han vilde rejse tilbage, atter skulde drage igjennem Samarkand.

Imidlertid lod han det være sig magtpaaliggende at lære Alt at kjende, hvad Samarkand og sammes Omegn besad af Mærkværdigt. Især deles hed fandt han Be-

hag i Dalen Sayd, som har vundet en saa almindelig Berømmelse iblandt Araberne paa Grund af sit herlige Grønsvær, sine Haver og Paladser. Den største Yppighed og rigeste Mangfoldighed af Frugter gjør denne Dal visselig ogsaa fortjent til at kaldes eet af Verdens Paradiser.

Med den første Karavane, som afgik til Indien, forlod Prinds Ahmed endelig det herlige Samarkand, og naaede lykkelig, skjøndt igjennem en Mængde Mødsomligheder, det imellem Brødrene aftalte Mødested.

Den tidligere indtrufne Ali havde allerede spurgt Hussajn, naar han var mødt i Herberget. Da han erfarede, at Hussajn allerede i tre Maaneder havde opholdt sig der, yttrede han heelt forundret: — Du kan altsaa ikke have været langt borte? —

— Jeg vil ikke nærmere tilkjendegive, hvor jeg har været; — svarede Hussajn: — men jeg kan forsikkre Dig, at jeg brugte hele tre Maaneder for at komme did. —

— Hvis dette er Tilfældet, — yttrede Aly: — saa maa Du kun have opholdt Dig der i ganske kort Tid. —

— Ogsaa deri tager Du fejl; — var Hussajns Svar: — jeg opholdt mig paa Stedet fire til fem Maaneder, og det havde staaet til mig at forlænge mit Opbold, om jeg havde villet. —

— Saa maa Du i det Mindste være fløjen tilbage; — sagde Aly: — saa meget kan jeg begribe! —

— Hvad jeg har fortalt Dig, er den rene Sandhed, — yttrede Hussajn: — og med denne Erklæring maa Du lade Dig nøje, indtil vor Broder Ahmed ogsaa er kommen tilstede; saa skal jeg nærmere forklare Sammenhængen ved min Rejse, og tillige fremvise den

Sjeldenhed, jeg har bragt med mig hjem. — Men hvad Dig angaaer, kjære Broder, — vedblev Hussajn: — saa synes Du mig just ikke at have bragt noget stort Udbytte hjem med Dig fra din Rejse; jeg kan i det Mindste ikke spore nogen Forøgelse af din Bagage. —

— Det Samme vilde jeg netop have yttret med Hensyn til Dig; — afbrød Aly sin Broder: — thi naar jeg undtager det afblegede Tæppe, som Du har bredt over Sofaen, skal jeg ikke kunne sige, hvilke Herligheder Du har bragt med Dig tilbage. — Men eftersom Du gjør en Hemmelighed af den Skat, som Du har bragt med Dig hjem, vil Du sikkerlig heller ikke tage mig ilde op, at jeg tier stille med min. —

— Jeg sætter den Sjeldenhed, som jeg har været saa heldig at erhverve, — lød Hussajns Svar: — saa højt over alle andre Mærkværdigheder i Verden, at jeg slet ikke frygter for at foranledige en Sammenligning med den, som Du har bragt med Dig tilbage. Men det er bedre, at vi vente, indtil vor Broder Ahmed ogsaa er indtruffen; saa kunne vi paa een Gang gjøre Rede for Udfaldet af vor Rejse. —

Aly havde ikke ifinde at indlade sig med sin Broder i nogen Strid angaaende deres hjembragte Herligheders indbyrdes Værd; han var saa overbeviist om, at hans Skat maatte overgaa alt Andet, hvad der kunde fremvises, at han med Taalmodighed og ganske rolig kunde finde sig i den af Hussajn foreslaaede Opsættelse af en gjensidig Meddelelse.

Da nu endelig Ahmed ogsaa var indtruffen, tog Hussajn, efterat de gjensidig med Ømhed havde omfavnet og ønsket hverandre Lykke til det glade Gjensyn

paa det samme Sted, hvor de for et Aar siden havde taget Afsked fra hverandre, som den ældste af Brødrene saaledes tilorde:

— Kjære Brødre, vi ville faa mere end tilstrækkelig Tid til at underholde os med hverandre om de Eventyr, som vi have oplevet paa vore Rejser; lader os altsaa for Øjeblikket kun tale om det, der ligger os nærmest paa Hjertet, og uforbeholdent fremvise de Kostbarheder, som vi have bragt med os tilbage, for saaledes forud at kunne danne os et Begreb om, Hvem af os vor Fader sandsynligviis vil tilkjende Prisen. For at gaa foran med et godt Exempel, vil jeg uden videre Indledning aabenbare Eder, at den Sjeldenhed, som jeg fortrøster mig til, er dette Tæppe, som I see udbredt over Sofaen. Det seer rigtignok kun lidet kostbart ud; men jeg er vis paa, at I, saasnart jeg har angivet dets underfulde Egenskab, selv ville indrømme, at dets Mage findes ikke i hele Verden. Naar Man nemlig, saa mange, som der kan faa Plads, sætter sig paa Tæppet og ønsker sig etsteds hen, er Man der i selvsamme Øjeblik. Jeg prøvede det naturligviis selv, førend jeg betalte de fyrretyve Punge for det, som der forlangtes, og efterat jeg noksom havde beseet Staden Bisnagars og dens Omegns Mærkværdigheder, behøvede jeg og min Ledsager, der her er tilstede som mit Vidne, intet andet Befordringsmiddel for at komme hid, og Rejsen var fuldendt i eet eneste Øjeblik. Saasnart I forlange det, kunne vi tilsammen gjøre en Prøve dermed, og den vil sikkerlig falde ud til Eders store Forbauselse. Men lader nu ogsaa mig vide, hvad I have bragt med Eder tilbage! —

— Kjære Broder, — tog Aly derpaa tilorde: — dit Tæppe hører visselig til Verdens største Mærk-

værdigheder, saafremt det, hvilket jeg ingenlunde betvivler, besidder den anførte Egenskab. Men Du vil indrømme mig, at der kan gives andre Gjenstande, som, om de end ikke fortjene større, saa dog fortjene ligesaa stor Beundring som dit underfulde Tæppe. Jeg fortrøster mig til, at dette lille Rør skal godtgjøre Sandheden af hvad jeg siger. Det har kostet mig det Samme, som Tæppet har kostet Dig, og jeg er ikke mindre tilfreds med min Handel, end Du er med din. Saasnart Man nemlig kiger ind igjennem een af Rørets Ender, faaer Man strax for Øje, hvad Man ønsker at see. — Du behøver ikke at tro mig paa mit Ord, Broder Hussajn; — tilføjede Aly: — her har Du Røret, og kan øjeblikkelig overbevise Dig om, hvorvidt jeg har talt Sandhed. —

Hussajn tog imod Røret, som Aly bød ham, og holdt det for Øjet i den Hensigt at erfare, hvorledes den elskede Nurunnihar befandt sig. Aly og Ahmed, som med spændt Opmærksomhed holdt deres Blikke fæstede paa ham, saae med Forbauselse den højeste Skræk og Smerte præge sig i hans Ansigt. Men Hussajn levnede dem ingen Tid til at spørge ham om Aarsagen til denne Sindsbevægelse. — Mine Brødre, — raabte han: — vi have forgjæves underkastet os en saa lang Rejses Farer og Møjsomligheder i det Haab at blive belønnede derfor ved den elskværdige Nurunnihars Besiddelse! Om nogle Øjeblikke vil den Arme sandsynligviis ikke være til mere; jeg saae hende hvile paa sit Leje, omgiven af sine Slavinder og Gildinger, som med fortvivlet Smerte hvert Øjeblik vente hendes sidste Aandedræt. Der, tager Røret, overbeviser Eder selv, og forener Eders Taarer med mine! —

Aly tog Elfenbeensrøret, kigede deri og saae med

dyb Smerte det Samme, som hans Broder Hussajn havde seet; stiltiende rakte han sin yngre Broder Ahmed Røret, forat ogsaa han skulde see og fortvivle. Men saasnart ogsaa denne havde seet den elskede Nurunnihar kæmpe med Døden, henvendte han sig til sine Brødre paa følgende Maade:

— Holder inde med Eders Taarer, mine kjære Brødre! Saa farefuld vor dyrebare Nurunnihars Tilstand end monne være, forekommer det mig dog, som om der endnu kunde gives Redning for hende, naar intet Øjeblik gik tilspilde. —

Derpaa tog han det kunstige Æble frem, viste sine Brødre det, og vedblev: — Dette lille Æble har kostet mig det Samme som Tæppet og Elfenbeensrøret Eder, og jeg har ingen Grund til at fortryde denne Handel, hvilket I selv ville indrømme, naar I erfare dets underfulde Egenskab. Det helbreder alle mulige Sygdomme, og selv det Menneske, der ligger i den sidste Dødskrampe, bliver pludselig levende igjen og aldeles karsk, saasnart det blot faaer lugtet til dette Æble. Jeg har her den allerbedste Lejlighed til at overbevise Eder om Sandheden af min Forklaring; thi jeg tvivler intet Øjeblik om, at jo Prindsessen vil kunne vorde reddet, saafremt vi blot tidsnok kunne være tilstede med det undervirkende Æble. —

— I denne Henseende kjender jeg Raad; — yttrede Hussajn strax: — vi kunne umulig finde nogen hastigere Befordringsmaade end formedelst dette Tæppe, der i et Øjeblik vil overføre os alle Tre til Prindsessens Værelse. Vi ville blot først befale vore Tjenere at bryde op tilsammen og give os Møde i det kongelige Palads; saa sætte vi os paa Tæppet, som uden Vanskelighed rummer

os alle Tre, og ere i en Snup, hvor vor Nærværelse gjøres nødvendig. —

Som sagt, saa gjort! De tre Prindser nedlode sig hos hverandre paa Tæppet, og, alle besjælede af den samme Idræt, ønskede de sig overførte til Prindsessens Værelse. Dette foregik i Virkeligheden saa hastig, at de slet ikke mærkede, hvorledes de kom afsted, men alene, at deres Ønske var gaaet i Opfyldelse.

Hvilken Skræk og Forvirring imellem Prindsessens Slavinder og Gildinger, da de tre Prindser pludselig viste sig iblandt dem! Aabenbart maatte Djævelen her have sin Haand med i Spillet. Skrækken var saa meget større, som Ingen i de første Forvirringens Øieblikke gjenkjendte dem; allerede vilde Gildingerne kaste sig over de fræmde Gjæster med blanke Vaaben, da een af Slavinderne endnu i rette Tid blev vaer, Hvem de havde for sig.

Neppe havde Prinds Ahmed faaet Øie paa den døende Nurunnihar, førend han sprang op fra Tæppet og traadte hen til Sengen; hans Brødre fulgte hans Exempel. Ahmed fremtog øieblikkelig sit Æble og holdt Prindsessen det under Næsen. O Under! Strax aabnede Nurunnihar Øinene, vendte sit Hoved fra Side til Side og betragtede de Omkringstaaende, rejste sig derpaa op fra Lejet, og forlangte at blive klædt paa, ganske med den samme Frimodighed, som om hun var vaagnet op af en sædvanlig Søvn.

Da gave hendes Slavinder sig til at fortælle hende, at hun havde været dødelig syg, og skyldte alene sine Fættere, navnlig Prinds Ahmed, sin lykkelige Helbredelse. Prindsessen blegnede og rødmede, og fremstammede sin Tak. Prindserne toge derimod med bævende Hjerter, og anbefalede sig derpaa hastig.

Medens nu Prindsessen klædte sig paa, begave de trende Brødre sig til deres Fader for at kaste sig for hans Fødder og bevise ham deres Ærbødighed. Men Obersten for Prindsessens Gildinger var kommen dem i Forkjøbet, og havde allerede berettet Sultanen hans Sønners Gjenkomst og hans Søsterdatters fuldkomne Helbredelse ved deres Hjælp. Sultanen modtog Prindserne med saa meget større Glæde og Inderlighed, som de havde ført hiin glæderige Begivenhed med sig, den elskelige Nurunnihars Frelse fra en aldeles vis Død. Men saasnart Fader og Sønner gjensidigen havde fyldestgjort deres Hjerters Trang under Omfavnelser og ømme Ord, kom de tre Prindser, den ene efter den anden, frem med deres Kostbarheder og roste efter Evne sammes gode Egenskaber. Dernæst henvendte de atter i Forening den Bøn til Sultanen, at han nu, som han havde lovet, vilde dømme dem imellem, Hvem af dem der havde hjembragt den største Sjeldenhed, og saaledes afgjøre, Hvem der skulde vorde den skjønne og dyrebare Nurunnihars lykkelige Gemal.

Sultanen hørte naadig og opmærksom paa Alt, hvad de, Hver især, havde at anføre til Anbefaling for deres Kostbarheder, iligemaade deres indstændige Bøn om en endelig Afgjørelse. Da han havde hørt Alt tilende, blev han en Stund siddende i dyb Eftertanke, som om han maatte betænke sig paa et passende Svar. Endelig brød han Tausheden, og henvendte følgende vise Tale til dem:

— Mine kjære Sønner, jeg vilde beredvillig udpege den iblandt Eder, som havde fortjent Fortrinet fremfor de Andre; men I ville snart selv indrømme, at det er mig umuligt. Dit kunstige Æble, Ahmed, skylder rigtignok Nurunnihar sin Helbredelse; men jeg spørger Dig, om Du uden Alys Elfeensbeensrør vilde

være bleven underrettet om den Fare, hvori hun svævede, og uden din Broder Hussajns Tæppe vilde være kommen tidsnok for at hjælpe hende? —

— Du, Aly, erfarede ved Hjælp af dit Elfenbeensrør, at I vare nærved at miste Eders dyrebare Søskendebarn, og for saavidt er hun Dig inderlig forpligtet; men ligesaa vist er det, at denne din Kundskab ingen Nytte vilde have bragt foruden Tæppet og Æblet. Hvad Dig angaaer, Hussajn, maa unægtelig Prindsessen være Dig i højeste Maade taknemlig for den Hjælp, som dit Tæppe ydede ved hendes Helbredelse; men Du maa vel overveje, om dit Tæppe vilde have nyttet Noget, hvis ikke Alys Rør havde underrettet Dig om Nurunnihars Sygdom og Ahmeds Æble havde været istand til at hæve den. —

— Følgelig giver hverken det underfulde Tæppe, Elfenbeensrøret eller det kunstige Æble nogen af Eder det mindste Fortrin, men I staa ganske lige med hinanden. Og eftersom jeg kun kan give hende til een af Eder, saa indsee I vel, at den eneste Fordeel, Eders Rejse har bragt Eder, er den Berømmelse, at I i Forening have bevirket et Eder dyrebart Væsens underfulde Helbredelse. Under disse Omstændigheder maa jeg tage min Tilflugt til et andet Middel for at afgjøre den imellem Eder svævende Kappestrid. Og dette Middel kan øjeblikkelig bringes i Anvendelse. Henter strax Eders Buer og Pile og begiver Eder dermed udenfor Staden paa den store Plads, hvor Hestene blive tilredne! Jeg skal strax følge bagefter, og erklærer herved, at den af Eder skal vorde Prindsessens Gemal, som sender sin Piil videst. Jøvrigt takker jeg Eder af Hjertet for de Sjeldenheder, I have bragt mig. Jeg ejer mange Kostbarheder i min Sam-

ling; men ingen af dem alle kan dog sammenlignes hverken med Tæppet, Elfenbeensrøret eller Æblet. Jeg skal bevare disse Dele som mine kosteligste Skatte. —

De tre Prindser havde aldeles intet at indvende imod denne deres Faders afgjørende Bestemmelse; de længtes kun efter at faa Ende paa Sagen. De hentede altsaa deres Buer og Pile og begave sig, efterfulgte af en umaadelig Menneskeskare — Sagen var nemlig hastig kommen ud iblandt Folk — ud til den store Rideplads udenfor Staden. Sultanen lod ikke vente paa sig, men gav ufortøvet Husajn, den ældste Prinds, Befaling til at skyde først. Husajn skjød, og hans Piil fløj umaadelig langt. Derpaa kom Raden til Aly, og hans Piil fløj endnu et godt Stykke længer. Endelig traadte den yngste Broder Ahmed frem og afskjød sin Piil af yderste Kraft. Men hans Piil tabtes strax afsigte, og Ingen saae den falde ned. Man søgte og søgte; men uagtet al Umag, Man gjorde sig, var Pilen ikke til at finde hverken fjern eller nær.

Uagtet det nu var meget troligt, at Prinds Ahmed havde skudt videst og altsaa havde fortjent Prindsessens Haand, var det dog aldeles nødvendigt til at gjøre Sagen utvivlsom, at Pilen blev funden. I modsat Tilfælde maatte Prisen tilkjendes Aly. Og dette gjorde Sultanen, uden at agte alle Ahmeds Indvendinger. Endnu samme Dag gav han Befaling til at forberede Bryllupet, og det blev virkelig fejret nogle Dage senere.

Prinds Husajn beærede ikke Højtiden med sin Nærværelse. Da han elskede Prindsessen med saa dyb en Lidenskab, følte han ikke Kraft nok i sig til at see hende i sin Broders Arme, der efter hans Formening

hverken elskede hende inderligere eller bedre fortjente den Lykke at besidde hende. Tværtimod forlod han den samme Dag sin Faders Hovedstad, gjorde Afkald paa sin Arveret til Regjeringen, og gav sig ilære hos en berømt Shejkh, for at vorde en from Dervisk og i Udøvelsen af de religiøse Pligter at finde den Tilfredsstillelse for sin Sjæl, som Verden havde nægtet ham.

Af den samme Grund blev ogsaa Prinds Ahmed borte fra sin Broders Bryllup; men ikke fulgte han Hussajns Exempel i at forsage Verden. Da han endnu stedse ikke kunde begribe, hvorledes den af ham afskudte Piil kunde blive usynlig, begav han sig hemmelig ud til Pladsen, hvor Prøven havde fundet Sted, i den Hensigt, ufortrøden at søge efter den, indtil han havde fundet den. Thi fordunstet i Luften kunde den dog ikke være! — Gaaende ud fra Pladsen, skred han langsomt fremad i lige Retning, seende med anstrengt Opmærksomhed tilhøjre og tilvenstre, og fortsatte sin Søgen saa vidt, at han tilsidst selv maatte ansee det for taabeligt at søge længer. Imidlertid vedblev han dog at skride fremad, ligesom dragen imod sin Villie, indtil han naaede en høj Klippe, for hvilken han maatte bøje af, saafremt han agtede at fortsætte sin Vej. Men dette var aabenbart til slet ingen Nytte. Han besluttede sig altsaa endelig til at vende om. Men førend han satte sin Beslutning iværk, saae han sig ombyggelig om paa Stedet; det var ham, ligesom om een eller anden Tryllemagt holdt ham fast derved. Det overordentlig høje Fjeld laa i en øde Egn, omtrent to Miil fjernet fra det Sted, hvorfra han var gaaet ud. Imedens han saaledes, uden egentlig at nære noget Haab mere, gik rundt i Nærheden af Fjel-

det, opdagede han pludselig en Piil lige ved sammes Fod. Han tog den op, og erkjendte den med en levende Forbauselse for sin.

— Ja, det er min Piil; — sagde han til sig selv: — men hverken jeg eller overhovedet nogen Dødelig besidder Kraft til at sende en Piil saa langt! —

Da han havde fundet Pilen liggende paa Jorden, uden at være trængt ind med Odden, sluttede han, at den maatte være prællet af imod Fjeldvæggen. —Der maa visselig stikke en Hemmelighed under; — sagde han: — og denne kan umulig andet end være til min Fordeel. Efterat Skjæbnen har berøvet mig eet Gode, som jeg havde haabet, skulde være blevet mit Livs Lykke, har den maaskee opbevaret et andet langt større og kostbarere til mig! —

Under slige Betragtninger traadte Prinds Ahmed ind i een af de Fordybninger, som de fremspringende Klipper dannede. Idet han her saae sig omkring til alle Sider, fik han Øie paa en Jerndør, som det syntes, uden Laas. Han var følgelig bange for, at den ikke var til at aabne; men den veeg tilbage for et let Tryk af hans Haand, og der frembød sig en blidt skraanende Nedgang uden Trin for hans Øjne. Uden Betænkning gav han sig til at følge den med Pilen i Haanden. Han troede naturligviis at skulle vandre i Mørket; men til hans store Forundring blev det svindende Dagslys snart erstattet af et andet heelt forskjelligt.

Efter at være skreden omtrent tresindstyve Skridt frem, naaede han en aaben Plads, hvorpaa der hævede sig et Slot af en beundringsværdig Arkitektur og Pragt. Men han fik ikke Tid til at beundre den herlige Bygning; thi i samme Øjeblik traadte en ligesaa høj og ædel som dejlig ung Dame ud i Forhallen, omgiven af en

Mængde smukke og kostbart klædte Tjenerinder. Thi at hun var Herskerinden, fremgik tydelig af hele hendes vidunderlig skjønne Væsen, som en uforlignelig Pragt af Ædelstene ikke formaaede at forherlige.

Neppe havde Prinds Ahmed faaet Øje paa den dejlige unge Kvinde, førend han ilede med at bevise hende sin Ærefrygt. Men Damen forekom ham, idet hun med melodisk Stemme raabte ham imøde: — Velkommen, Prinds Ahmed! —

Ahmed følte sig slagen af Forbauselse over at see sig kjendt i en Egn, som han, uagtet den laa i næsten umiddelbar Nærhed af hans Faders Hovedstad, aldrig havde hørt tale om, og af en Dame, som han aldrig før havde seet for sine Øjne eller endog blot hørt omtale.

— Naadige Herskerinde, — svarede han, idet han kastede sig for Damens Fødder: — ved min Fremtræden paa et Sted, hvor jeg maatte frygte for at blive straffet for Ubeskedenhed, kan jeg visselig intet Kjærere høre end Forsikkringen om, at jeg er velkommen. Men tør jeg, uden at forøge min Ubeskedenheds Brøde, vel vove at spørge Eder, hvorledes jeg kan være kjendt af en Dame, om hvis Tilværelse i vort Nabolag jeg hidtil ikke havde den mindste Anelse? —

— Prinds! — svarede den unge Dame: — førend jeg besvarer dette sikkerlig ikke ubeskedne Spørgsmaal, maa jeg først opfylde Gjæstfrihedens nødvendigste Pligter og skjænke Eder Tag over Hovedet. —

Med disse Ord førte hun ham ind i Paladset, i en over alt menneskeligt Begreb herlig Sal. Den uhyre Hvælving, som dannede sammes Loft, var paa den kunstigste og ejendommeligste Maade udsmykket med Guld og Azur, og Salen selv indeholdt en saadan Rigdom af kost-

bart, Prindsen ganske fremmedt Bohave, at han maatte gjøre det ene Forundringsudraab efter det andet.

— O, I maa ikke beundre denne Sal! — yttrede den ædle unge Dame: — Jeg forsikrer Eder, at det er det ubetydeligste Rum i mit Palads. — I er træt, min Prinds; nedlad Eder og søg den Hvile, som I bebøver og som her saa hjertelig undes Eder! —

Saasnart Prindsen havde taget Plads paa den ophøjede Sofa ved Siden af Paladsets Herskerinde, vedblev denne:

— Og nu vil jeg besvare Eders Spørgsmaal. Prinds, I undrer Eder over at jeg kjender Eder, uagtet I ikke kjender mig? Eders Forundring vil ophøre, saasnart I erfarer, Hvo jeg er. — Det er Eder uden Tvivl en bekjendt Sag, hvad ogsaa Eders Religion lærer Eder, at Verden ligesaavel er beboet af Aander som af Mennesker. Jeg er en Datter af en Aandefyrste, som hører til de mægtigste i den hele Verden, og hedder Peri-Banu. Det kan følgelig ikke længer forekomme Eder underligt, at jeg kjender saavel Eders Fader, Eders Brødre, Prindsesse Nurunnihar og Eder selv. Jeg er endogsaa vel underrettet om Eders Kjærlighed og Eders Rejse, og kunde fortælle Eder alle Omstændigheder ved denne, selv de allermindste. Thi mig var det, som i Samarkand lod hiint kunstige Æble byde tilsalg, som I kjøbte, i Bisnagar Tæppet, som Eders Broder Husajn erhvervede, og i Shiras Elfenbeensrøret, som Eders Broder Aly bragte tilbage med sig fra sin Rejse. Hertil har jeg blot endnu at tilføje, at jeg allerede i lange Tider har skjænket Eder min ømme Opmærksomhed, og at I synes mig en bedre Skjæbne værd, end den, at blive Prindsesse Nurunnihars fattige Gemal.

For at føre Eder denne bedre Skjæbne imøde var jeg tilstede ved Prøveskydningen, og da jeg forudsaae, at Pilen, som I affkjød, ikke engang vilde naa saa langt som Eders Broder Hussajns, greb jeg den i Flugten og meddeelte den en saadan Fart, at den maatte støde an imod Fjeldet, ved hvis Fod I har gjenfundet den. Nu, min Prinds, beroer det kun paa Eder selv, om I vil benytte Lejligheden til at vorde endnu lykkeligere. —

Disse sidste Ord udtalte Feen i en ganske anden Tone; hendes Øjne søgte hans med Ømhedens klareste Udtryk, og hun slog dem derpaa rødmende til Jorden. Ahmed kunde ikke let tage fejl af, hvilken Lykke hun meente. I en Hast anstillede han derfor sine Betragtninger. Prindsesse Nurunnihar kunde nu eengang ikke blive hans, og Feen overgik hende desuden himmelvidt ikke alene i Skjønhed og aandig Fuldkommenhed, men ogsaa i Rigdom, Glands og Magt. Han følte derfor snart, at han maatte velsigne det Øjeblik, da det var faldet ham ind, paany at søge efter sin Piil, og hengav sig uforbeholden til den henrykkende Forventning af den Lykke, som var ham beredt i den dejlige Fees Arme.

— Ædle Herskerinde, — svarede han: — alene den Lykke, at turde leve i Eders Nærhed og beundre saa høje Fuldkommenheder, som I er i Besiddelse af, er saa umaadelig stor, at jeg med levende Glæde vilde vie mig til Eders Slave for at erholde denne Tilladelse. Jeg giver mig ganske i Eders Haand; gjør med mig Alt, hvad Eder behager! —

— Min Prinds, da jeg allerede længe med mine Slægtningers Samtykke har været min egen Herre, — svarede Feen: — saa vil jeg ikke optage Eder ved mit Hof som en Slave, men som uindskrænket Herre over min Person

og Alt, hvad jeg besidder og fremtidig vil komme til at besidde, — alene paa den Betingelse, at I vil love mig en ubrødelig Troskab. — For at gjøre Eder denne frimodige Erklærings Natur fuldkommen tydelig, har jeg endnu kun at tilføje, at det forholder sig anderledes med Feer end med almindelige Kvinder, for hvilke en slig Imødekommen vilde være aldeles upassende. Langt fra at regne os vor Frimodighed tillast, vil sikkert enhver ædel Mand vide os Tak derfor. —

Prinds Ahmed svarede hertil Intet; men gjennemtrængt af den mest levende Taknemlighed kastede han sig til Jorden for at kysse Sømmen af hendes Klædebon. Dog dette tillod Feen ikke, men rakte ham sin hvide Haand til Kys. Og hun beholdt hans Haand i sin, trykkede den blidt og spurgte med smeltende Ømhed: — Ahmed, vil Du være mig tro, ligesom jeg i ubrødelig Troskab vil tilhøre Dig? —

— Min Sultaninde, mine Øjnes Lys, min Sjæls Sjæl, — stammede Ahmed: — jeg er Eders og alene Eders, saa længe jeg aander! —

Og dermed var Pagten sluttet. Istedetfor hiin fattige Lykke, uden hvilken Ahmed havde troet ikke at kunne leve, havde han vundet den rigeste og mest fuldkomne, som Jorderige formaaer at skjænke: — Kjærligheden havde hævet ham op i Aandernes højere Rige. Og lyksalig blev han lige indtil sin sildige Død, deelt imellem det fædrene Hjem ved Hoffet i Indien og den skjønne Fees henrykkende Omfavnelser.

Kongen og Dronningen
af Habysfinien.

I Habysfinien herskede engang en Konge, som besad umaadelige Skatte og prægtige Paladser, og som under et glimrende Hofs afverlende Nydelser kunde glæde sig ved den dybeste Fred. Men under disse Vilkaar havde han ganske forsømt sin Armee, der led Mangel paa næsten alle Fornødenheder. Soldaterne fik sjelden deres Sold udbetalt, og ofte maatte de endogsaa mangle Levnetsmidler.

Da nu endelig Elendigheden var stegen til det Højeste, og det tykkedes Krigerne, at de ikke kunde udholde slig Tilstand længer, gik de op til Vizieren og førte Klage over den slette Behandling, de nøde. Vizieren modtog deres Affendinger med Godhed, og bad dem blot slaa sig tiltaals, indtil han paa een eller anden Maade havde seet Lejlighed til at gjøre Sultanen hans Uret indlysende. Tilfredse med denne Besked vendte Affendingerne tilbage og beroligede deres Kammerater; men Vizieren gav sig til at overveje, hvorledes han skulde drage Sultanens Opmærksomhed hen paa Hæren. Uden en Krig syntes dette ham umuligt; men Sultanen havde ingen Lyst til at føre Krig. Under slige Omstændigheder tog Vizieren sin Tilflugt til følgende List:

— Kongen af Persien — sagde han til sig selv: — har en overordentlig smuk Datter; og jeg skulde kjende min Herre slet, hvis han ikke ved en levende Skildring af hendes Yndigheder skulde lade sig henrive til at ønske at besidde hende. Men efter Sigende elsker Kongen af Persien sin Datter saa højt, at han for ingen Priis vil slippe hende af sine Hænder. Han vil følgelig give min Herre Afslag, og denne Krænkelse kan umulig Andet end føre til Ønsket om Hævn ved Vaabenmagt. Men naar Sultanen agter at føre Krig, nødes han til at udbetale Soldaterne hele deres Tilgodehavende og forsyne Armeen med Levnetsmidler og alle øvrige Fornødenheder. Paa denne Maade vil Utilfredsheden blive stillet, og der lader sig vente bedre Tider for Armeen. —

Efterat Vizieren tilstrækkelig havde prøvet denne Plan og fundet den hensigtsmæssig, tog han den følgende Dag Lejligheden iagt til i Divanet at lede Talen hen paa Kongeriget Persien, og videre paa Kongen og hans Familie. Herved fik han god Anledning til ogsaa at omtale Prindsessen, og hans Skildring af hendes Skjønhed og øvrige Fuldkommenheder satte Sultanen aldeles i Fyr og Flamme. Da han nu forlangte Vizierens Raad til, hvorledes han skulde komme i Besiddelse af sligt et himmelsk Væsen, meente denne, at Kongen vistnok ikke behøvede Andet end simpelthen ved et Gesandtskab at anholde om Prindsessens Haand. Det var nemlig aldeles utænkeligt, at Man skulde vise Æren af en Forbindelse med Habyssiniens mægtige Hersker fra sig; og skulde dette mod al rimelig Formodning blive Tilfældet, saa havde han jo en Hær, hvorved han kunde tage med Magt, hvad der var blevet nægtet ham i det Gode. —

Ifølge dette Raad udvalgte Kongen de mest er-

farne og de ædleste Herrer ved sit Hof, og lod dem drage til Persien for at bejle for ham til den dejlige Prindsesses Haand. Kongen af Persien modtog dem meget naadig; men saasnart han havde hørt deres Andragende, geraadede han i den største Vrede og svarede: — Siger Eders Herre, at aldrig skal nogen Konge af Habyssinien, dette mine Undersaatter forhadte Land, komme til at ægte min Datter! Mit Folk vilde med god Grund forbittres mod mig, hvis jeg indrømmede en saa forvoven Fordring; I kunne ogsaa være forvissede om, at jeg ingensinde gjør det! —

Saasnart Kongen af Habyssinien havde faaet denne Besked tilbage, svor han i sin vilde Harme, at han ikke vilde slaa sig tilro, førend han havde ødelagt Persiens Hovedstad og hærjet det hele Rige. I denne Hensigt samlede han og formerede sin Armee, udbetalte den tilgodehavende Sold og forsynede den i rigeligt Maal med alle Fornødenheder. Saasnart Alt var i den bedste Stand, lod han Hæren marschere imod Persien.

Kongen af Persien stillede strax alle de Tropper, han havde at raade over, imod den fjendtlige Armee; men han led et fuldstændigt Nederlag. Da han saaledes saae sig i den største Forlegenhed, forlangte han et godt Raad af sin Vizier. — Herre, — svarede denne: — Eders Undersaatters Blod flyder istrømme! Og Hvad er Aarsagen til denne grusomme Krig? Alene Prindsessen, Eders Datter! — I behøver kun at give Eders Samtykke til hendes Formæling, saa bar I atter Fred i Landet. Spild derfor intet Øjeblik, inden I sender Gesandter til Kongen af Habyssinien med Bøn om Fred! For saa at tilvejebringe og sikkre Eder en god Forstaaelse imellem Ri-

gerne, lader I Prindsessen med et sømmeligt Følge drage til Habyssinien som Eders Modstanders Brud. Da, men ogsaa kun da, gaaer jeg Eder i Borgen for alt det Øvrige. —

Uagtet al overdreven Ømhed for sin Datter indsaae Kongen af Persien dog fuldkommen, at Vizieren havde Ret i sin Tale. Derfor sendte han strax et Gesandtskab til Kongen af Habyssinien for at bede om Fred, og opfyldte sammes Betingelse, idet han kort efter lod sin Datter drage den samme Vej som Sejerherrens Forlovede.

Efterretningen om Prindsessens Nærmelse opfyldte Kongen af Habyssinien med den mest levende Glæde, og han udtrykte denne ved at foranstalte de prægtigste Indtogshøjtideligheder. Han gik hende selv imøde, og drog i Triumf med hende ind i sin Residentsstad, hvor imidlertid hele Befolkningen havde forberedt sig paa at tolke ham sin Henrykkelse, baade over den hæderlig tilendebragte Krig, og over den dyrebare Herskers høje Lykke i Besiddelse af den skjønneste Prindsesse.

Kongen og Dronningen henlevede lykkelige Dage med hinanden i afvexlende Nydelser og Glæder; dog, Dronningens Lykkeshimmel var ikke ganske skyfri; det syntes, som om een eller anden hemmelig Sorg formørkede hendes Indre. Sammenhængen herved var følgende: Prindsessen havde uden sin Faders Vidende staaet i et Kjærlighedsforhold til en ung Mand, ja endogsaa havt en lille Søn med ham. Denne Søn var af en trofast Tjener bleven opdragen paa det Ømhyggeligste, saa at han med de sjeldneste Legemsfortrin forbandt en ganske usædvanlig Aandsdannelse. Det var uden Vanskelighed lykkedes Prindsessen at skaffe den unge Mand Adgang

til Seraï"et, og snart havde han selv forstaaet at sætte sig saaledes i Yndest hos Kongen af Persien, at denne ansatte ham i sin personlige Tjeneste og ikke kunde være ham foruden. Ved sin Afrejse fra Hjemmet havde hun naturligviis maattet skilles fra det unge Menneske, sit Hjertes Barn, og nu var det fremdeles ganske naturligt, at hun græmmede sig saa dybt over Skilsmissen, at Taarerne randt hende ned over Kinderne som en overflødig Foraarsregn. Tilsidst blev hendes Kval hende utaalelig, og hun maatte udtænke et Middel, hvorved hun atter kunde faa sin elskede Søn i sin Nærhed.

Da hun en Dag havde Besøg af Kongen og sad i fortrolig Samtale med ham, gav denne sig til at rose Habysinien paa Persiens Bekostning: — Eders Fader, — sagde han: — tænkte nok, at mit Rige kun havde Lidet at betyde; men mine Soldater have givet ham en heelt anden Tro i Hænderne. Havde han dvælet blot et Øieblik længer med at falde mig tilfode og indrømme mig Eders Besiddelse, skulde vi have gjort Pillau *) af hele hans Rige. —

— Vel sandt; — svarede Dronningen: — men hvilken Magt og hvilke Skatte Kongeriget Habysinien end besidder, saa ejer Persien dog i det Mindste een Skat, som intet Land og ingen Fyrste kan opvise Magen til. —

Da Kongen naturligviis vilde vide, hvad det var for en kostbar Skat, vedblev Dronningen:

— Det er en ung Slave, som ikke har sin Lige i hele den vide Verden; thi Magen til Skjønhed, Dannelse,

---

*) En østerlandsk Ret, der i sine Hovedingredientser bestaaer af ituskaaret Kjød og Riis.

Duelighed, Klogskab, Ynde og Ædelsind kan intet Menneske fremvise. Med eet Ord, naadige Herre, min Fader betragter ham som en fra Himlen nedstegen Engel, og Tabet af sit Rige vilde han kun have agtet ringe i Sammenligning med Tabet af denne uforlignelige Slave. —

Denne overspændte Lovtale forfejlede i Virkeligheden ikke at gjøre den tilsigtede Virkning paa Kongen; og tilligemed Misundelsen vaktes der en levende Lyst hos ham efter at besidde sligt et Underværk af Fuldkommenhed. Han yttrede derfor, at han vilde byde Kongen af Persien hvilkensomhelst Priis for denne Fyrste iblandt Slaverne.

— O, det vil kun lidet nytte! — svarede Prindsessen af Persien: — Min Fader kan intet Øieblik undvære denne Slave; han mister sit gode Lune, saasnart han blot fjerner sig en Time fra hans Side, og er Eder for ingensomhelst Priis tilfals. — Der gives derfor intet andet Middel til at komme i Besiddelse af denne Slave, end at sende en snild, med Penge rigelig forsynet Mand til Persien, for at lade ham forsøge paa at bortføre Slaven til Habyssinien. —

Kongen af Habyssinien gik ind paa dette Forslag, og udvalgte en erfaren og vidt berejst, med fremmede Folkeslags Sæder fortrolig Mand til at udføre Planen, idet han lovede ham en Belønning af ti Slaver og ti Slavinder for en heldig Udførelse deraf. Dronningen underrettede ham om, at Slaven hed Farekſad, og gjorde ham en Beskrivelse, hvorefter han kunde kjende ham. Saaledes forberedt brød den betroede Tjener under en Kjøbmands Forklædning op til Persien.

Saasnart han havde naaet Persiens Hovedstad, lejede han sig en pragtfuld Vaaning, forat hans Fremtræden skulde gjøre Opsigt, og lod under Foregivende

af Handelsforretninger Shahen ansøge om en Audients. Denne blev strax bevilget ham. Denne Lejlighed benyttede den snilde Mand til at erhverve sig Kongens Velvillie, og det blev ham ikke vanskeligt at faa fast Fod ved Hofet. Paa slig Maade kom han snart i Berørelse med den unge Farekfad, og satte alle Midler iværk for at drage ham til sig. Dette lykkedes ham fuldstændig. Fra ligegyldige Samtaler med den unge Mand gik han efterhaanden over til mere hjertelige og alvorlige, og fængslede saaledes tilsidst aldeles Ynglingens Interesse. Da ansaae han det for at være paatide at komme frem med sin egentlige Hensigt; han foreslog nemlig Farekfad at følge tilbage med ham til Habyssinien, idet han aabnede ham en sikker Udsigt til at blive overøst med Skatte og Æresbevisninger af den habyssiniske Konge.

Farekfad var klog nok til øjeblikkelig at indsee den egentlige Sammenhæng, nemlig, at den gamle Mand var en Udsending fra hans Moder, som længtes efter ham og ønskede at see ham hos sig. Derfor svarede han uden Betænkning og med stor Glæde: — Kongeriget Habyssinien er saa berømt, at jeg allerede længe har ønsket at lære det at kjende; men Shahen hænger saa inderlig ved mig, at han under ingen Omstændigheder vil give mig sit Minde til, at jeg forlader ham. —

Da aabenbarede ham den forklædte Kjøbmand, at han saae sig istand til at iværksætte hans Undvigelse og Flugt til Habyssinien paa en saa hemmelig Maade, at Ingen kunde faa det mindste Nys derom, og gjentog sine Forsikkringer, at det habyssiniske Hof vilde blive ham et dyrebart Hjem, udsmykket med alle Livets Herligheder og Goder.

Efter at have modtaget disse Oplysninger vaklede

Farekſad intet Øjeblik mere, men lovede Affendingen, at han, hvis han lykkelig naaede Habyssinien, vilde være betænkt paa at vise ſig taknemlig i det allerhøjeſte Maal, og bad ham være rede til at iværkſætte hans Flugt ved Aftenbønnens Time.

Ved den beſtemte Tid indfandt Farekſad ſig, faſt beſtemt paa at vove Eventyret; han blev ſkjult i en Kaſſe, læsſet paa en Kameel, og Rejſen gik for ſig. Forgjæves udſendte Shahen den følgende Morgen, ſaaſnart han var bleven underrettet om ſin Slaves Undvigelſe, Bud til alle Sider for at forfølge ham; — han maatte ganſke trøſtesløs finde ſig i Tabet af den ſom en Søn elſkede Yngling.

Farekſad naaede imidlertid lykkelig Habyssiniens Reſidents- og Hovedſtad, og blev af ſin Ledſager øjeblikkelig foreſtillet Kongen. Medrette maatte denne højligen ſtudſe over hans Skjønhed, Forſtand og Ynde; den unge Slave overgik endnu langt de Foreſtillinger, ſom hans Dronnings Lovpriisninger havde vakt hos ham. Han lod ham ſtrax give en herlig Klædning, en koſtbar Heſt, Sabel, Skjold og en prægtig Turban, og lod ham vide, at han gjorde ham til ſin Staldmeſter og vilde handle faderlig imod ham.

Derpaa blev Farekſad ført ind i Haremet og foreſtillet Dronningen. Kun med den yderſte Anſtrengelſe formaaede denne at ſkjule ſit Hjertes Rørelſe ved Synet af den dyrebare Søn, og tilbageholde ſine Taarer. Imidlertid lykkedes det hende dog at betvinge ſig; men hun vogtede ſig vel for at tiltale Ynglingen endog blot med det mindſte Ord, efterſom hun følte, at allerede hendes Stemme alene vilde have forraadt hendes Moderømhed.

Men den allerførſte Dag, da Kongen var paa Jagt, lod hun Ynglingen kalde op til ſig og gav ſine Moderfølelſer frit Løb; hun bedækkede ham med Kys og ſagde: — Ak, min dyrebare Sjæl, jeg føler, at jeg ikke formaaer at leve uden Dig, og under vor Skilsmisſe var jeg et Bytte for den meſt fortærende Smerte! —

Disſe Yttringer hørte en Slave, ſom havde Noget at beſtille i Sideværelſet; han troede naturligviis, at Kongens Ære var ifare, og glemte ikke at berette ham, ſaaſnart han var vendt tilbage, det hele forargelige Optrin. Kongen geraadede ved denne Meddelelſe i den heftigſte Vrede, og troede pludſelig at gjennemſkue den hele Sammenhæng. — Derfor havde Dronningen med ſaadan Varme roſt den unge Slave for ham, og ikke ladet ham faa Ro, førend han ſelv havde ført hende hendes Boler i Armene.

Uden videre Underſøgelſe lod han begge de Skyldige komme for ſig og ſagde: — Ulykſalige Farekſad, Du har altſaa indſneget Dig i mit Palads for at vanære mig? Det ſkal komme Dig dyrt til at ſtaa! —

Farekſad indſaae ſtrax, at han ikke kunde retfærdiggjøre ſig uden at blotte ſin Moder, og indſkrænkede ſig derfor til at ſvare: — Jeg har ingenlunde gjort mig ſkyldig i en ſaa nedrig Handling; men det tilkommer Dronningen at bevise min Uſkyldighed. —

— Har I hørt Eders Bolers frække Yttring? — henvendte Kongen ſig derpaa til Dronningen: — Vil I ogſaa trodſe min retfærdige Vrede, efterat I har opført Eder paa ſlig ſkamløs Maade? —

Dronningen var kun iſtand til at ſvare med en Taareſtrøm, og hendes Taarer gave Kongen fuldgyldigt Beviis for hendes Brøde. Givende efter for ſin ra-

jende Vrede befalede han strax en Mand af sin Livvagt at bringe Ynglingen udenfor Staden og hugge Hovedet af ham. Krigeren bemægtigede sig altsaa Farekſad og førte ham bort med sig. Men da han udenfor Staden skulde til at udføre den blodige Forretning, følte han sig rørt ved den unge Mands overordentlige Skjønhed og uskyldige Mine, og raabte: — Nej, for en Kvindes Skyld vil jeg ikke tage Livet af den skjønneste Yngling i Verden! Lad der komme derudaf, hvad der vil! Himlen vilde straffe mig for slig en Forbrydelse. Jeg vil tværtimod optage ham i mit Huus som min egen Søn, og skjænke ham et sikkert Fristed imod Kongens Hævn. —

— Hvad Du nu handler vel imod mig, — raabte Farekſad: — vil blive Dig gjengjældt tusindfoldig! Jeg er uskyldig i den Forbrydelse, som jeg beskyldes for, og vil, det haaber jeg vist, nok engang igjen komme i Besiddelse af den Rang og Rigdom, som Ulykken nu har berøvet mig. —

Og de begave sig ved Nattetid tilbage til Staden. Krigeren optog Farekſad i sit Huus og forsynede ham efter Evne med Alt, hvad han behøvede; men den følgende Morgen gik han op til Kongen og berettede, at hans Befaling var bleven udført.

Fra denne Stund af værdigede Kongen af Habyssinien sin ulykkelige Dronning intet Blik mere; denne var, som let begribeligt, nærved at fortvivle under den dobbelte Ulykke, som havde ramt hende, Kongens Mistillid og Vrede og hendes Søns ynkelige Henrettelse. Havde hun endda kunnet gjenvinde sin Gemals Ømhed, idet hun overbeviste ham om sin Uskyldighed, saa havde hun heri maaskee dog fundet Kraft til at bære Tabet af sin dyre-

bare Søn. Men Gemal og Søn tillige, — det var for stor en Sorg for et menneskeligt Hjerte!

Men nu traf det sig heldig nok, at der i Paladset opholdt sig en gammel Kone, som ved forskjellige sjeldne Færdigheder havde erhvervet sig Kongens Godhed og Tillid; hun kunde, f. Ex., besvare allehaande dunkle Talemaader, løse indviklede Spørgsmaal, læse alleslags hemmelig Skrift, og, hvad der var hendes bedste Kunst, skrive Talismaner. Denne Kone, der var meget om Sultaninden, fattede den inderligste Medlidenhed med hendes Smerte, og henvendte sig en Dag til hende med Spørgsmaal om Aarsagen til hendes Lidelse.

Da Dronningen, istedetfor at svare, kun slog Øjnene ned, vedblev den velvillige Matrone: — Betro Eder kun til mig! I skal sikkerlig ikke komme til at fortryde Eders Tillid! Hvis Nogen formaaer at hjælpe Eder, saa troer jeg, at det er mig. —

Da aabenbarede Dronningen for den gamle Kone, at Farekſad havde været hendes i Dølgsmaal fødte Søn, og fortalte hende Alt, hvad der var foregaaet imellem dem, indtil Farekſads Henrettelse. Under en Flod af Taarer klagede hun over, at hun ikke engang havde den usle Trøst at vide, hvor han var begraven, og at kunne græde paa hans Grav. Matronen følte sig inderlig rørt, og stræbte at trøste Dronningen med Løftet om, at hun vel skulde hitte paa Midler til at lindre hendes Ulykke, naar hun blot vilde være taalmodig og give Tid. — Jeg forstaaer fuldkommen, — sluttede hun: — hvor piinligt det maatte være Eder, reentud at tilstaa Kongen Eders Hemmelighed; og dog er Tilstaaelse det eneste Middel, hvorved I kan retfærdiggjøre Eder og gjenvinde hans Tillid. Men læg nu vel Mærke til, hvad jeg har

at foreslaa Eder! — I maa engang lægge Eder tidlig tilsengs, inden Kongen endnu har søgt sit Soveværelse. Han vil da betræde Eders Gemak, lægge Eder et Papiir paa Hjertet og sige: — I Kraft af denne Talisman byder jeg Dig at tilstaa Sandheden! — Paa denne Maade vil det blive Eder let, ligesom tvungen af en højere Magt, at gaa til Bekjendelse af Eders Forhold til den arme Farekſad. Kongen vil tro Eder og atter skjænke Eder sin Tillid; og I vil paa denne Maade dog redde saa meget af Eders Lykke, som der endnu staaer til at redde. —

Dronningen lovede, nøje at følge Matronens Raad, og denne begav sig bort for at opsøge Kongen. Hun fandt ham i Haven i en affides liggende Kiosk, hensunken i den dybeste Græmmelse. — Kjære Herre, — tog hun tilorde: — Ensomhed er ikke god for dem, som Allah har bebyrdet med Herredømmet over Land og Folk; thi Ensomheden er Sorgens Moder, og Sorgen avler onde Luner. I lider af Tungsind, kjære Herre; hvad har da bedrøvet Eder saa dybt? Betro mig Eders Sorg! I veed, jeg har et trofast Hjerte og kjender Raad for mangehaande Ting! —

— Ak, min gode Moder, — svarede Kongen: — det er ikke Ensomheden, som hos mig har fremavlet Sorgen; det er en over al Maade ulykkelig Skjæbne. Da jeg ikke behøver at have nogen Hemmelighed for Dig, vil jeg aabent tilstaa, hvad der piner mig. Du veed jo, at jeg satte Alt paa Spil for at vinde den persiske Prindsesse, og at jeg skjænkede hende hele mit Hjerte. Da jeg ikke formaaede at nægte hende Noget, føjede jeg hende ogsaa i at hidskaffe en ung Slave fra Kongen af Persiens Hof, som hun højligen havde rost for mig og ønskede at see i sin Nærhed. Men da brød Ulykken ind over

mit Hoved. Snart viste det sig, at de havde sammensvoret sig imod min Ære og min Lykke, Dronningen og den unge Slave. I min Vrede lod jeg Slaven uden Forhør henrette; Dronningen overlod jeg til en ond Bevidstheds forsmædelige Straf. Men, for at tilstaa Dig Alt, jeg frygter for, at jeg har straffet den unge Slave altfor haardt, — at min Gemalinde fra Begyndelsen af er den egentlig brødefulde. Jeg føler Samvittighedsnag og lider under alle Uvishedens Kvaler. Det Første kan der ikke raades Bod paa; maaskee dog endnu paa det Sidste! —

— Herre, — svarede Matronen: — Eders sidst yttrede Haab har ikke skuffet Eder; der gives virkelig Raad for Eders kvalfulde Uvished. Banlys altsaa Sorgen og aabn Eders Hjerte igjen for den fagre Glæde! Jeg besidder nemlig en Talisman, som hidrører fra selve Profeten Salomo; den bestaaer af græske Skrifttegn og er affattet i det syriske Sprog. Naar Man vil lære at kjende et Menneskes hemmeligste Tanker, behøver Man kun at lægge Talismanen den Sovende paa Brystet og sige: — Ved den store, levende Allah, hvis Navn denne Talisman bærer, besværger jeg Dig at aabenbare alle dine dybeste Hemmeligheder! — Ved denne Besværgelse vil Enhver under Søvnen føle sig tvungen til at aabenbare alle sine Hemmeligheder, baade Godt og Ondt, og har ved sin Opvaagnen ganske forglemt, hvad der er foregaaet. Dersom Eders Højhed ønsker, ad denne Vej at erfare Dronningens Hemmelighed, saa er jeg beredt til at betro Eder Talismanen. —

Med levende Taknemlighed tog Kongen imod det tilbudne Middel til at komme ud af sin piinlige Uvished, og Matronen ilede bort for at hidskaffe det Fornødne. Saasnart hun var hjemme hos sig selv, kradsede hun nogle

betydningsløse Karakterer op paa et Stykke Pergament, lagde dette omhyggelig sammen, bandt en Snor derom og forseglede det. Tillidsfuld overrakte hun derpaa Kongen dette Smørsammen som det allerstørste Klenodie, idet hun sagde: — Maatte det behage Eders Højhed at rejse sig, for paa sømmelig Maade at tage imod den store Profet Salomos hellige Efterladenskab! —

Kongen af Habyssinien rejste sig og tog fuld af Ærefrygt imod den foregivne Talisman, som han derpaa gjemte med den største Omhu. Fuld af Utaalmodighed oppebiede han nu det Øjeblik, da han kunde benytte den. Ved Nattens Indbrud listede han sig forsigtig ind i Dronningens Soveværelse; en dyb Søvn syntes allerede at have fængslet hende. Med bævende Haand lagde han hende Papiret paa Hjertet, og ventede i spændt Forventning paa Virkningen deraf. — Tys, da begyndte Dronningen at tale isøvne! Med tydelig Stemme aabenbarede hun Kongen hele sit Forhold til den arme Farekſad, og lod ikke en Tøddel blive tilbage. Forbauset og ligesom lynslagen hørte Kongen til.

— Med Taalmod og Hengivenhed — saaledes sluttede Dronningen: — underkaster jeg mig Allahs ophøjede Villie, og kunde vel endogsaa engang i Tiden trøste mig over Tabet af min Søn, dersom jeg blot igjen kunde vinde min Herre og Gemals Tillid og Kjærlighed! —

Ved disse sidste Ord fra den uskyldige Dronnings Mund overvældede Rørelsen den ved hendes Leje lyttende Konge. Graaden styrtede frem af hans Øjne; han greb sin Gemalinde i sine Arme og bedækkede hende med Kys og hede Taarer. Men Dronningen syntes pludselig at vaagne op af den dybeste Søvn, og udraabte ligesom forbauset, med en Rørelse og Glæde, som hun ikke be-

høvede at hykle: — O Himmel, Hvad har gjenerhvervet mig min Gemals Kjærlighed? —

Da tilstod Kongen, hvad han havde foretaget sig med hende, og gjorde hende milde Bebrejdelser, fordi hun ikke tidligere ganske aabenhjertig havde tilstaaet ham hele sit Forhold til Farekſad. — Han skulde visselig ikke have taget Forargelse deraf, men i den unge Mand have seet baade hendes og sin egen Søn. — Og de tvende forsonede Ægtefæller beklagede sig for hinanden, og græd sammen, og stræbte at trøste hinanden, saa godt, de formaaede.

Dagen efter lod Kongen den Kriger kalde, hvem han havde givet Befaling til Farekſads Henrettelse, og sagde til ham: — Du maa betegne mig Stedet, hvor den arme Farekſad ligger begravet, forat jeg kan bede paa hans Grav og vise hans Uskyldighed den tilbørlige Anger og Ære. — Isandhed, det er kun Lidet, jeg formaaer at gjøre for at forsone Retfærdigheden, som jeg saa blodig har krænket! Jeg har brudt en nylig udsprungen Blomst fra Lyksalighedens Have, knækket den duftende Krone paa en isandhed kongelig Ceder! — Ak, det vil jeg ingensinde glemme! —

Da Soldaten hørte Kongen tale i denne Tone, svarede han tillidsfuldt: — Herre, gid Himlene maa tjene som Trin til Eders Højheds Trone! Lyksalig Glæde sønderbryde som en glimrende Sol det mørke Skydække af Sorger, som hvælver sig over Eders ophøjede Huus! — Farekſad er ingenlunde død. Jeg anede hans Uskyldighed og vilde ikke besmitte mine Hænder. Og jeg vovede at tage ham hjem med mig i mit Huus og dele mit fattige Brød med ham, indtil der oprandt bedre Tider. —

Denne glædelige Efterretning syntes at give Kongen af Habyssinien et ganske nyt Liv. Jo mere uventet den var kommen ham, desto højere sprudlede hans Glædes Kilde. Istedetfor at straffe Krigeren for Ulydighed, som han under andre Omstændigheder vel havde fortjent, lod han ham beklæde med en Ærespelts til Beviis paa sin Taknemlighed, og sendte ham strax med flere Personer af sin Omgivelse hen at hente Farekšad.

Imidlertid ilede han ind til Dronningen for at helbrede hendes Hjerte med den nylig modtagne Efterretning. Hvo formaaer vel at skildre den arme Moders Henrykkelse? Med brændende Utaalmodighed, under idelige Omfavnelser og ømme Lykønskninger ventede de den Fortabte og Gjenvundne. Saasnart Farekšad endelig traadte ind til dem, ilede de ham med aabne Arme imøde, og han gik over fra den ene Favn til den anden.

I det første roligere Øjeblik prisede de alle Tre det barmhjertige Forsyn, som ad Smertens Veje havde ledet dem til Lykšalighedens klare Kilde. De vare lykkelige tilsammen, og de forbleve det, saalænge Allah tillod dem at leve med og for hverandre.

Abu Mohamed Alkeslans

Historie.

Khalifen Harun al Raſhid ſad en Dag paa ſin Trone, omgiven af hele ſit Hof, da en Slave traadte ind med et overordentlig prægtigt, med Perler og Diamanter beſat Pandebaand i Haanden, nærmede ſig Tronens Trin, med ſin Pande berørte Gulvet, og derpaa mælte ſaalunde:

— Herſker over de Troende, Sobeïde, Eders ophøjede Gemalinde, har befalet mig at overbringe Eder hendes ærbødige Hilſen. Som Eders Højhed veed, har hun allerede længe beſkjæftiget ſig med at faa dette Halsbaand færdigt, og der fattes nu alene en ſtor Diamant i Midten; men hun har forgjæves i alle Eders Skatte og hos alle Bagdads Juvelerer ſøgt en Diamant, ſom var ſtor nok til dette Brug. —

Strax befalede Khalifen nogle af ſine førſte Hof- og Embedsmænd at gjøre Udveje til en Diamant, ſom ſvarede til Henſigten. Men ſaa ſtor en Flid, de end anvendte derpaa, der lod ſig ingen Steen finde, ſom var værdig til at krone Sobeïdes Værk. Ganſke fortrædelig yttrede da Khalifen: — Den halve Jordklode adlyder mine Bud, og dog ſkulde jeg ikke være iſtand til at ſkaffe min Gemalinde en uſel Diamant efter Ønſke! —

Og han lod foreſpørge hos alle Juvelerer i ſit

Riges Hovedstæder, dog ligesaa forgjæves. Alle Juvelererne vare enige i, at saadan en Steen alene var at finde hos en vis Abu Mohamed Alkeslan, som boede i Balsora.

— Det maa være en Pokkers Karl, den Abu Mohamed Alkeslan! — tænkte Khalifen ved sig selv, og lod strax gaa Jilbud til Emir Mohamed Alsobejdy, Statholderen af Balsora, med streng Befaling til øjeblikkelig at sende den omtalte Abu Mohamed Alkeslan til Bagdad.

Mesrur, Oberſten for Gildingerne, som fik dette Khalifens Ærinde at udrette, ilte saa stærkt, at han tilbagelagde Vejen imellem Bagdad og Balsora i næsten den halve Tid af hvad der sædvanlig brugtes til denne Rejse. Saasnart han havde fremstillet sig for Emiren og sagt denne Anledningen til sit Komme, skyndte denne sig med at efterkomme Khalifens Befaling, og sendte nogle af sine Officerer tilligemed Mesrur hen til Abu Mohamed Alkeslans Huus.

Paa deres Banken aabnede en Slave Døren. — Siig din Herre, — bød Mesrur: — at de Troendes Beherſker forlanger hans Nærværelse! —

Saasnart Husets Herre havde modtaget dette Budskab, ilede han til Døren for at hilse paa sine Gjæster. Efterat Mesrur havde givet en nøjere Forklaring angaaende sit Ærinde, indbød Abu Mohamed ham og hans Ledsagere til at træde ind i Huset; dog Mesrur undskyldte sig med, at Khalifen var en utaalmodig Herre og ikke taalte mindste Opsættelse i Udførelsen af sine Befalinger.

— Saa tillad mig dog i det Mindste — yttrede Abu Mohamed da: — at forberede mig til paa en værdig

Maade at træde frem for Khalifens Aasyn! Det skal ikke staa længe paa, forsikrer jeg Eder. Imidlertid vise I mig vel den Artighed at træde indenfor og udhvile Eder en Smule. —

Denne Indbydelse kunde Mesrur og hans Ledsagere ikke vel afslaa, og traadte derfor ind. I Forhallen fandt de paa begge Sider grønne Silkeforhæng, som fra Overst til Nederst vare broderede med Guld. Øjeblikkelig lod Abu Mohamed Alkeslan sine Gjæster af en ung Slave føre ind i det Indre af Huset, hvor de fandt et prægtigt Bad. Væggene og Gulvet vare indlagte med Sølv og Guld i de kostbareste Træsorter; midt i Rummet befandt sig et Bækken af hvidt Marmor, fyldt med Vand, som duftede af Rosenolie; og nette, prægtig klædte Slaver ventede paa det mindste Vink for at betjene de Fremmede.

Efterat Mesrur og hans Ledsagere med inderligt Velbehag havde badet og salvet sig, blev der rakt dem nye Klæder af Guld og Silke. Saasnart de havde iført sig disse glimrende Dragter, bleve de førte ind i Huusherrens Værelse, og traf denne siddende paa en herlig Sofa, lænet op imod perlebroderede Hynder, og under en Baldakin af Guldbrokade, som straalede af Diamanter.

Abu Mohamed Alkeslan modtog Mesrur paa den mest forekommende Maade og bød ham tage Plads ved sin Side. Øjeblikkelig blev der frembaaret et kosteligt Maaltid i Fade af Guld og kinesisk Porcelæn; overhovedet herskede der i Set og Alt saadan Pragt, at Mesrur ikke kunde afholde sig fra at udraabe, at han selv ved Khalifens Hof aldrig havde seet Magen.

Da de endelig skiltes efter en særdeles behagelig tilbragt Aften, forærede Abu Mohamed Mesrur og

hans Ledsagere hver en Pung med tusinde Guldstykker. Men den følgende Morgen beklædte han enhver af dem med en guldbroderet og guldfryndset Silkekaftan, og behandlede dem med den samme Artighed og overordentlige Gjæstfrihed som den foregaaende Dag.

Men Mesrur var ligefuldt ikke rigtig vel tilmode; han kunde ikke slaa sin utaalmodige og hidsige Herre ud af Tankerne, og gjentog for Husets Herre, at han paa ingen Maade turde opholde sig længer. Mohamed Alkeslan bad ham imidlertid saa indstændig, blot endnu at blive indtil den næste Morgen, da han ganske vist skulde være beredt til at følge med ham, at Mesrur umulig kunde modstaa ham.

I Virkeligheden holdt han ogsaa, hvad han havde lovet. Aarle den næste Morgen lod han føre et Muuldyr frem, hvis Sadel var riigt broderet og besat med Perler og Diamanter, og besteg det, efter at have taget Afsked med Emir Mohamed Alsobejdy, for at følge med Mesrur tilbage til Bagdad. — Khalifen vil komme til at lukke sine Øjne højt op, — tænkte Mesrur ved sig selv: — naar han seer Abu Mohamed Alkeslan indfinde sig i en saa uforlignelig kostbar Dragt og i et saa prægtigt Optog. Allah eller Shejtan maa vide, hvor han har faaet saadan en Rigdom fra! —

Efter Ankomsten til Bagdad spildte Mesrur intet Øjeblik, inden han fik Abu Mohamed Alkeslan forestillet for Khalifen. Harun al Rashid modtog den Fremmede med stor Velvillie, lod ham tage Plads hos sig og tillod ham at tale. — Hersker over de Troende, — tog da Abu Mohamed tilorde: — jeg har taget mig den Frihed at medbringe nogle Smaaforæringer til

Eders Højhed, og beder underdanigst om Tilladelse til at overrække dem. —

Da Khalifen havde spurgt om, hvad det var for Gaver, han medbragte, traadte en Slave frem med et kostbart Skriin og satte det for sin Herres Fødder. Abu Mohamed aabnede det, og fremtog til Khalifens og Hoffets store Forbauselse nogle smaa Træer, hvis Stammer og Grene bestode af Guld, og hvis Blade og Frugter bestode af Smaragder, Topaser, Rubiner og blændende hvide Perler. Endvidere fremtog han en heel Deel andre underfulde Kostbarheder, uden at det syntes at ville tage nogen Ende dermed; thi det var ved Trylleri, at alle disse Sager befandt sig i Skrinet. Det lod til, at Abu Mohamed blot behøvede at ønske, for at fremtage enhversomhelst blot tænkelig Gjenstand. Vel maatte Khalifen højligen undre sig; men hans Forbauselse skulde dog stige endnu højere, da Abu Mohamed derpaa af et andet Skriin, som blev overrakt ham, fremdrog et uhyre, med Perler og Ædelstene rigt broderet Silketelt. Stoffet var guldbaldyret og prydet med røde Rubiner og hvide Perler; Pælene, som understøttede og udspændte det, vare af det kostbareste indiske Træ; i Fryndserne glimrede Amethyster og Safirer, og overalt paa Dugen var der i naturlige Billeder fremstillet en umaadelig Mængde af Dyr og Fugle, hvis Fjer og Skind paa den kunstigste Maade vare efterlignede ved allehaande ædle Stene. Det var i Virkeligheden en heel Naturhistorie.

Den stedse mere og mere blændede og over al Maade forbausede Khalif vidste ikke, hvad han skulde sige til alt dette. Men Abu Mohamed Alkeslan rev ham ud af Forlegenheden, idet han med Beskedenhed yttrede: — Hersker over de Troende, ikke Frygt, men Hen-

givenhed og Agtelse for Eders Person bevægede mig til at indfinde mig for Eders Aasyn og medbringe disse Gaver; Khalifen Harun al Rashid herfker ikke alene over Land og Stad og Millioner af Undersaatter, men ogsaa over Sjæle og Hjerter. For endnu tydeligere at godtgjøre Eder, at Frygt ingen Andeel har i min Hylding, vil jeg med Eders Tilladelse vise Eder en heel Deel andre Underværker, som kunne give Eder et ringe Begreb om min Magt. —

Da Khalifen hertil villig havde givet sit Samtykke, traadte Abu Mohamed Alkeslan hen til et Vindue, idet han bøjede sig svagt, bevægede Læberne og hævede sine Øjne op til det Galleri, som indvendig omgav Khalifens Palads. Galleriet syntes øjeblikkelig ogsaa at bøje sig og nikke til Svar paa Abu Mohameds Hilsen, og alle de fast tillukkede Døre syntes at springe op paa vidt Gab. Da Abu Mohamed derpaa havde udtalt nogle uforstaaelige Ord, lod der sig pludselig høre tituſinde Fuglestemmer, der ligesom svarede ham.

Khalifen kunde ikke komme sig af sin Overraskelse, og spurgte med en vis hemmelig Bæven sin forunderlige Gjæst, hvorfra han havde faaet en saa overordentlig Magt. — Er I ikke — sluttede han: — den for sin Dovenskab vidt og bredt bekjendte Abu Mohamed, en Søn af en Saarlæge ved de offentlige Bade, som døde i den yderste Elendighed? —

— Herre, — svarede Abu Mohamed Alkeslan: — min lave og usle Herkomst, min tidligere Armod, og den overordentlige Dovenskab, som gjorde mig vidt berygtet, forøge i høj Grad det Underfulde ved min Historie. Hvis Eders Høihed tillader, at jeg fortæller Eder den,

tvivler jeg ikke om, at det jo vil lykkes mig at underholde Eder nogle Øjeblikke. —

— Intet skal være mig kjærere. — svarede Khalifen.

— Nuvel, — begyndte Abu Mohamed Alkeslan: — min Fader var virkelig en stakkels Saarlæge, der søgte sin Næring i de offentlige Bade; og hvad Eders Højhed har hørt om min exempelløse Dovenskab, er den rene Sandhed. Jeg var i min Ungdom saa doven, at jeg ikke gad rejse mig for at søge Skyggen, naar den lodrette Middagssol truede at smelte min Hjerne, medens jeg laa og sov. Da jeg var femten Aar gammel, døde min Fader og efterlod min Moder og mig i den dybeste Armod. Min stakkels Moder maatte tage Tjeneste i Nabolaget som Opvarterske, for at vinde sit Underhold; jeg for min Deel bluedes ikke ved at ligge og dovne og lade min Moder dele sine suurt erhvervede Smuler med mig.

En Dag kom min Moder til mig med fem Sølvskillinger, som hun havde sparet sammen, og sagde til mig: — Min Søn, i dette Øjeblik erfarede jeg, at Shejkh Abul Mosaffer er i Begreb med at gaa under Sejl til Kina. Denne Mand er vidt bekjendt for sin Retskaffenhed og sin Godhed imod de Fattige. Mand Dig dog engang op og følg med mig hen til den gode Herre, at bede ham for disse Penge at kjøbe Dig een eller anden nyttig Gjenstand i hiint Land, hvorom Man fortæller saa mange underfulde Ting. Dersom Du ikke vil rejse Dig og følge med mig, saa tilsværger jeg Dig, fra dette Øjeblik ganske at slaa Haanden af Dig og lade Dig omkomme af Sult og Tørst. Nu, Hvad bestemmer Du Dig til? —

Jeg kunde ikke tvivle om, at min Moder jo talede i ramme Alvor; da jeg altsaa med Grund frygtede for, at hun virkelig skulde opfylde sin Trusel, troede jeg at maatte gjøre en kraftig Anstrengelse for at udrive mig af den dyriske, næsten ufølsomme Tilstand, hvori jeg levede. — Kjære Moder, — gav jeg altsaa til Svar: — saa vær dog i det Mindste saa god at hjælpe mig op! — Medens dette gik for sig, sukkede og stønnede jeg og udgjød Taarer over den grusomme Vold, jeg maatte gjøre paa mig selv.

Da jeg endelig stod paa Benene, var min Moder saa god at bringe mig mine Tøfler, hvilke jeg lod det behage mig selv at trække paa. Derpaa tog hun mig under Armene og stødte mig fremad, og blev ikke træt af at støde, trække og slide i mig, indtil vi endelig med store Anstrengelser havde naaet Stranden, hvor Abul Mosaffers Skib laa for Anker. Jeg hilste Manden og spurgte derpaa saa høflig, som jeg formaaede under mine heelt ærgerlige Omstændigheder, om han hed Abul Mosaffer; thi, med Skam at sige, kjendte jeg ikke engang denne ellers vel bekjendte Guds Mand. Da han havde svaret Ja til mit Spørgsmaal, bad jeg ham om, i det Land, hvor han agtede sig hen, for mine fem Sølvskillinger at kjøbe mig Eet eller Andet, som jeg enten kunde have Gavn af eller tjene Noget paa.

Forundret over mit besynderlige Væsen og Udseende spurgte Shejkhen sine Ledsagere, om de kjendte mig.

— Jo, — svarede disse: — det er den for sin Dovenskab berygtede Abu Mohamed med Tilnavnet Alkeslan. Det er idag uden Tvivl den første Gang i hans Liv, han har forladt sin Krog; det Anliggende,

han har fremført for Eder, maa sandsynligviis altsaa være ham af den højeste Vigtighed. —

Da tog Abul Mosaffer villig imod mine Penge, og lovede mig smilende, efter bedste Evne at udrette min Kommission. Jeg takkede ham for hans Godhed, tog atter min Moder under Armen, og lod mig igjen slæbe hjem.

Abul Mosaffer sejlede altsaa til Kina med en Mængde andre Kjøbmænd. Saasnart de alle havde afsat deres Varer og indkjøbt nye, tiltraadte de ufortøvet Tilbagerejsen til Balsora. Allerede havde de været tre Dage under Sejl paa den aabne Sø, da Abul Mosaffer pludselig foer op og forlangte, at Skibet skulde vende om og styre tilbage til det Sted, hvorfra det var kommet. Højlig forundrede spurgte de andre Kjøbmænd ham om Grunden til en saa overraskende Bestemmelse. — I erindre Eder vist endnu — svarede Abul Mosaffer dem: — det Hverv, som den stakkels Abu Mohamed Alkeslan gav mig at udrette for sig i Kina. Det har jeg ganske glemt, og jeg føler mig forpligtet til øjeblikkelig at vende om igjen for at holde mit Løfte som en brav og paalidelig Mand. —

— Med Eders Tilladelse, Herre, — svarede Kjøbmændene: — tving os ikke til at vende om igjen for slig ubetydelig Sags Skyld! Kun nødig vilde vi paany friste de Storme, som vi have overstaaet, og overhovedet de Farer, som vi hidtil saa lykkelig have udrevet os af. —

Da Abul Mosaffer imidlertid holdt fast ved sin Bestemmelse, tilbøde Kjøbmændene hver enkelt for sig at fordoble den Sum, som han havde modtaget af Abu Mohamed, og Abul Mosaffer fandt dette Tilbud

saa fordeelagtigt for sin Mandant, at han uden Betænkning gik ind derpaa.

Farten blev altsaa uforstyrret fortsat, og Kjøbmændene gik senere iland paa en meget folkerig Ø, hvor der blev drevet en stærk Handel med Perler og Diamanter, for atter at ombytte deres Varer. Paa Stedets Bazar saae Abul Mosaffer ved denne Lejlighed en Mand, som havde en heel Deel Aber tilsalg, iblandt hvilke der fandtes een, som var ganske skurvet. Han standsede for at betragte dem, og bemærkede, at, saasnart Manden blot et Øieblik vendte Ryggen til, alle de øvrige Aber faldt over den stakkels skurvede, og mishandlede den paa det Ynkeligste. Naar deres Herre bemærkede, hvad der foregik imellem dem, bragte han rigtignok ved Hjælp af Stokken igjen Orden tilveje; men saasnart han atter vendte sig et Øieblik bort fra dem, begyndte det samme grusomme Spil forfra.

Abul Mosaffer følte Medlidenhed med dette arme Dyr og spurgte Manden, om han vilde sælge ham det. — Jeg byder Eder — sagde han: — denne Haandfuld Sølvpenge derfor, som en stakkels Dreng gav mig, forat jeg skulde kjøbe ham Eet eller Andet i fremmed Land. —

Abens Ejermand var veltilfreds med Tilbudet, og ønskede kun, at Aben maatte være den unge Herre til nogen Gavn og Glæde. Abul Mosaffer kjøbte altsaa Dyret, og lod en Slave bringe det ombord og binde det fast paa Dækket.

Da Kjøbmændene vare færdige med deres Indkjøb, gik de atter under Sejl, og naaede en anden Ø, hvor de strax ved deres Ankomst bleve omringede af en Mængde Dykkere, som tilbøde deres Tjeneste. Medens nu disse

Mennesker for et Pengestykke gik tilbunds i Havet, blev den paa Dækket fastlænkede Abe saa urolig, at den pludselig sønderrev sin Kjæde. I et Nu havde den styrtet sig i Havet.

— Store Allah! — udraabte Abul Mosaffer: — Hvad vil den stakkels Abu Mohamed Alkeslan sige, naar han ikke engang faaer den Abe at see, som jeg har kjøbt til ham for hans Sparepenge? —

Men Aben kom snart igjen tilsyne tilligemed de andre Dykkere, og havde flere store Perlemuslinger i Poterne, som den lagde for Abul Mosaffers Fødder. Den gode Mand forbausedes i en overordentlig Grad, og meente medrette, at det maatte have en ganske egen Sammenhæng med denne kloge og driftige Abe.

Da Kjøbmændene paany vare gaaede under Sejl, bleve de overfaldne af en heftig Storm og drevne ind paa Kysten af en stor Ø, med Indbyggere af Negere, som vare Menneskeædere. Saasnart disse vilde Mennesker fik Øje paa Skibet, angrebe de det fra alle Sider, bemægtigede sig det, bandt Kjøbmændene og førte dem for deres Konge. Dette Umenneske af en Fyrste lod strax endeel af dem slagte og stege, og holdt dermed et stort Gjæstebud i Selskab med sine fornemste Undersaatter. De øvrige Kjøbmænd, som med dræbende Hjerteangst havde været Vidner til dette forfærdelige Skuespil, bleve spærrede inde i en Hytte, hvor de jammerlig forknytte saae en lignende Skjæbne imøde.

Men ved Midnatstid indfandt sig Aben, hvilken Menneskeæderne ikke havde skjænket nogen Opmærksomhed, og løste Abul Mosaffers Baand. Denne begyndte strax at famle omkring i Mørket for at finde sine Ulykkeskammerater. — Lovet være den barmhjertige Allah, —

raabte disse, saasnart de mærkede, at han var fri: — som brød Eders Baand, forat I skulde blive vor Befrier! —

— Mine Venner, — svarede Abul Mosaffer: — ikke jeg selv har løst mine Baand; men Aben, som I veed, at jeg indkjøbte til den stakkels Abu Mohamed Alkeslan, har viist mig og Eder denne store Tjeneste. — For at vise mig taknemlig imod dette kloge Dyr har jeg isinde at skjænke dets Herre en Pung med tusinde Guldstykker. —

— Enhver af os vil give ham en ligesaa stor Sum, — raabte Kjøbmændene: — naar den vil vise os den samme Tjeneste. —

Neppe havde Aben hørt dette, førend den gav sig til ogsaa at løse deres Baand. De imod al Forventning og saa lykkelig befriede Kjøbmænd listede sig da ombord paa deres Skib, hvorfra de Vilde heldigviis endnu Intet havde bortført, spændte Sejlene ud, og fjernede sig hastig fra et Sted, som havde truet med at vorde dem saa fordærveligt. —

Men saasnart de befandt sig i Sikkerhed paa aaben Sø, erindrede Abul Mosaffer Kjøbmændene om deres Løfter; ingen af dem alle gik fra sit Ord; men de skyndte sig alle med at afgjøre en saa hellig Gjæld. Abul Mosaffer tog tilsidst selv tusinde Guldstykker ud af sin Kasse og lagde dem til de øvrige Penge, som Kjøbmændene havde sammenskudt, en ganske artig Sum af blanke Guldstykker. Den samme gunstige Vind, som havde hjulpet dem bort fra Menneskeædernes Ø, bragte dem snart derefter til Balsora, og hastig udbredte sig Rygtet om deres Tilbagekomst.

En Dag kom min Moder aandeløs løbende hen

til mig og sagde: — Hastig, min Søn, see til at komme paa Benene! Abul Mosaffer er vendt tilbage; skynd Dig at komme hen at hilse paa ham, og spørge, hvad han har bragt hjem med sig til Dig! Maaskee er det Noget, der kan begrunde hele din Fremtids Lykke! —

Jeg gabede og strakte mig og gned mine Øjne, og bad derpaa min Moder om at hjælpe mig paa Benene og følge mig ned til Havnen; thi uden hendes Understøttelse saae jeg ingen Mulighed i at komme saa langt. Ved hendes Hjælp lykkedes det mig da ogsaa at komme paa Benene, og jeg maatte isandhed selv højligen undre mig over den Hast, hvormed min Moder fik mig slæbt ned til Havnen, uagtet jeg mange Gange var nærved at falde over mine egne Been og idelig forviklede mig i mine Klæder. Men saasnart Abul Mosaffer fik Øje paa mig, hilste han mig til min store Forundring som sin og sine Rejsefællers Befrier udaf en overhængende Dødsfare.

— Tag denne Abe! — sagde han: — Den har jeg kjøbt til Eder. Gaa saa hjem og vent mig i Eders Moders Huus! Jeg skal, saasnart som muligt, indfinde mig hos Eder. —

Heelt forundret tog jeg imod Aben og gik hjem, idet jeg tænkte ved mig selv: — Isandhed, det er en nydelig Handel, Abul Mosaffer har gjort for mig! Det Indkjøb skal jeg rigtignok have baade Nytte og Fornøjelse af; Nytten indseer jeg slet ikke, og Fornøjelsen vil vist kun blive liin! — Derpaa henvendte jeg mig til min Moder, der syntes at have tabt baade Næse og Mund, og sagde: — Hvor Handelen dog er en herlig Ting! Saa ofte I seer mig sove, saa glem dog endelig ikke at vække mig og jage mig ned i Havnen! — See ret paa mig,

Moder! Er I ikke stolt af en Søn, som handler paa Kina? —

Men neppe havde jeg igjen kastet mig ned paa mit Tæppe, førend der indfandt sig flere Slaver, som i Abul Mosaffers Navn spurgte, om de ikke her traf Abu Mohamed Alkeslan. Jeg havde just faaet Tid til at fremmumle et ærgerligt Ja, da Shejkhen selv traadte ind i Værelset. Hans ærværdige Væsen indgjød mig Ærefrygt, og, saa daarligt Lune, jeg end var i, rejste jeg mig dog, gik ham imøde og kysede ham paa Haanden. Men Abul Mosaffer gav mig hertil ingen Tid; han faldt mig om Halsen og kysede mig, og bad mig følge hjem med ham til hans Bolig.

— Altsaa igjen paa Vandring! — brummede jeg ærgerlig for mig selv, men fulgte dog med, da jeg ikke vovede at lade den ædle Mands Høflighed ubesvaret.

Saasnart Shejkhen havde ført mig ind i sit Huus og bragt mig tilsæde, befalede han een af de ham ledsagende Slaver at bringe mig de Penge, som tilhørte mig. — Da begyndte jeg at spidse Øren! — Men jeg var nær gaaet baade fra Sands og Samling, da Slaven kort efter kom tilbage og overleverede mig et Pengeskriin af en betydelig Tyngde.

— Her, min Søn, — sagde Abul Mosaffer, idet han overrakte mig Nøglen til Skrinet: — der kan Du see, hvorledes Allah har velsignet dine fem Sølvpenninge! Alle disse Guldstykker ere dine! Gak nu hjem med din Rigdom! Disse to Slaver skulle ledsage Dig. —

Med en Henrykkelse, der ikke lader sig beskrive, bevidnede jeg den ædle Abul Mosaffer min Taknemlighed, og vendte derpaa som et ganske andet Menneske,

uden at ændse Bevægelsens Møje, i al Hast tilbage til min Moder for at lade hende dele min Glæde. — Nu, der seer Du, — yttrede min Moder, heelt begejstret af Fryd: — at Forsynet ikke har glemt Dig! Men nu maa Du ogsaa see til at fortjene dets Velgjerninger, idet Du stræber at afkaste din hidtilværende Dovenskab og Ufølsomhed. —

Dette lovede jeg hende beredvillig, og den pludselige Lykkesomskiftning gjorde mig det let at holde mit Løfte.

Min Abe syntes med hver Dag at blive mig mere hengiven; den satte sig hos mig paa Sofaen, og deelte Mad og Drikke med mig, naar jeg holdt Maaltid. Men ubegribeligt var og blev det mig, at den stedse forsvandt ved Dagens Frembrud og ikke kom igjen før Middagstid, men da stedse bragte en Pung paa tusinde Guldstykker med sig og lagde for mine Fødder. Dette gjentog den saa ofte, at jeg tilsidst blev umaadelig riig; jeg kjøbte Landgodser og Lyststeder, lod opbygge flere prægtige Paladser og anskaffede en Mængde af de kostbareste Slaver og Slavinder.

En Dag, da min Abe efter Sædvane sad hos mig paa Sofaen, lagde jeg Mærke til, at den saae tilhøjre og tilvenstre, som om den vilde overbevise sig om, at vi vare ene. Men jeg beder Eder, Hersker over de Troende, forestille Eder min grændseløse Forbauselse, da jeg derpaa saae Aben bevæge sine Læber og hørte den ganske tydelig udtale mit Navn! Heelt forfærdet over dette Underværk vilde jeg springe op og flygte ud af Værelset; men Aben holdt mig tilbage og sagde:

— Vær rolig og ubekymret, Abu Mohamed,

og undre Dig ikke over at høre mig tale! Jeg er nemlig ikke nogen sædvanlig Abe. —

— Hvad er Du da? — spurgte jeg endnu stedse forfærdet.

— Jeg er een af de frafaldne Aander. — svarede Aben: — Jeg følte mig rørt over den elendige Tilstand, hvori Du henslæbte dit Liv, og besluttede at gjøre ikke alene en Mand, men ogsaa en stor Herre af Dig. De Skatte, som jeg allerede har ladet Dig tilflyde, kunne give Dig et Begreb om min Magt og min gode Villie. Men jeg har isinde at gjøre endnu mere for Dig; jeg vil forskaffe Dig en Gemalinde, der i Skjønhed og Fuldkommenhed overgaaer alle Jordens Kvinder. —

— Tak skal Du have. — svarede jeg: — Men hvorledes vil Du bringe dette Under istand? —

— Hør opmærksom efter, hvad jeg vil sige! — vedblev Aben: — Du skal imorgen isøre Dig din kostbareste Klædning, lade en gylden, med Perler og Diamanter broderet Sadel lægge paa dit Muuldyr, og ride hen til den Bazar, hvor der sælges Foder. Der spørger Du om Sherifens Bolig, stiger af hos ham og forlanger hans Datter tilægte. Skulde han indvende, at Du hverken er riig eller fornem nok, eller opholde sig over din simple Herkomst og din Mangel paa Anseelse, maa Du overrække ham en Pung med ti tusinde Guldstykker. Penge jevner Alt her i Verden. Skulde han ikke være tilfreds med denne Morgengave, saa byd ham kun hvilkensomhelst fabelagtig høj Pengesum, Du vil; jeg skal nok staa til Ansvar for Beløbet. Under disse Omstændigheder tænker jeg, at alle Vanskeligheder ville blive hævede. —

Inderlig fornøjet over denne Meddelelse, der gav

mig Udsigt til at faa en dejlig Kone og blive indlemmet i een af de fornemste Familier i Balsora, lovede jeg nøjagtig at følge Abens Raad og Anviisning. Den følgende Morgen iførte jeg mig altsaa en prægtig Dragt, lod en med Perler og Diamanter broderet Sadel lægge paa mit Muuldyr, og reed hen til Bazaren, hvor jeg uden Vanskelighed fandt Sherifens Bolig. Jeg steg af udenfor hans Dør og traadte ind til ham, ledsaget af en heel Deel herlig smykkede Slaver, som bare allehaande kostbare Gaver. Baade min Person og mit Optog gave Sherifen høje Tanker om mig; han besvarede derfor med Venlighed min Hilsen, og spurgte, hvad der stod til Tjeneste.

— Herre, — gav jeg til Svar: — min Ro og Lykke hvile i Eders Hænder. Jeg har nemlig hørt Eders Datter skildre paa det Allerfordeelagtigste, og kommer for at bede Eder om hendes Haand. —

— Undskyld, — svarede Sherifen artig: — at jeg er saa fri at spørge om Eders Herkomst, Stand og især om Eders Formuesomstændigheder. Jeg har ikke den Ære at kjende Eder, og I indseer vel, at Man maa vide, Hvem Man giver sin eneste Datter. —

Strax drog jeg en Pung med tusinde Guldstykker frem og overrakte Sherifen den med de Ord:

— Der er min Herkomst og min Stand! Den Rige er altid en velbaaren og fornem Herre. I kjender Profetens Udsagn: — Penge bringer igjennem overalt! — Ogsaa een af vore Digtere har meget heldig i sine Vers udtrykt Rigdommens Fordele:

— Taler den Rige, saa raaber Enhver: — „Han har Ret!“ — selv om han ikke veed, hvorom der er Tale. — Taler derimod den Fattige, saa hedder det: — „Han har Uret!“ — selv om Retten aabenbart er paa hans

Side. — I alle Verdens Riger erhverve Penge deres Besidder Agtelse og Beundring. — Det er et indtrængende Sprog, naar han vil sætte sin Mening igjennem, og en Piil, naar han vil Nogen tillivs. —

Da Sherifen hørte mig tale saaledes, slog han Øjnene ned og begyndte at overveje. Efter nogle Øjeblikkes Forløb sagde han derpaa til mig: — Under disse Omstændigheder vil jeg blot forlange endnu ti tusinde Guldstykker af Eder. —

— Dem skal I strax faa. — svarede jeg, og lod een af mine Slaver løbe hjem efter Pengene.

Synet af Pengene syntes at tilfredsstille Sherifen fuldkommen. Han stod op og bød sine Slaver lukke Magasinet. Derpaa førte han mig hjem i sit Huus, lod sine Slægtninger og Venner samle, og opsatte i deres Nærværelse en Ægteskabskontrakt, med det Løfte, at han vilde lade mit Bryllup staa om ti Dage.

Sjæleglad vendte jeg tilbage fra Sherifen, indelukkede mig med min Abe og meddeelte den Udfaldet af mit Frieri. Aben, eller rettere Aanden, roste min Adfærd, og priste mig lykkelig med Hensyn til den Kjærlighedsfryd, der ventede mig.

Men Aftenen før mit af Sherifen bestemte Bryllup tog Aben med en paafaldende Uro og Ængstelighed saaledes tilorde: — Imorgen skulle alle dine Ønsker opfyldes. Tør jeg da vel vente, at Du ved denne Lykke, som Du alene skylder mig, vil tænke paa din Velgjører og vise ham en Tjeneste? —

— Forlang, hvad Du vil! — svarede jeg: — Hvad Du end forlanger, skal jeg ikke afslaa Dig det. —

— Nuvel, — vedblev Aben: — ved Siden af

Brudekammeret er der et Kabinet, i hvis Dør der hænger en Kobberring; under denne Ring vil Du finde en Nøgle, hvormed Du kan aabne Døren. Ved Indtrædelsen i Kabinettet vil Du strax blive en Jernkiste vaer, paa hvis fire Hjørner der er befæstet Tryllefaner, og indeni hvilken der findes et Bækken fuldt af Guld og Ædelstene. Ved Siden af Bækkenet ligge elleve sammenflyngede Slanger, og midt i samme er der befæstet en glindsende hvid Hane. Ved Siden af Kisten findes et Sværd; tag det og hug Hovedet af Hanen; styrt Kisten om, og gaa saa tilbage til din Brud! — Det er det Hele, som jeg forlanger af Dig for alle de Tjenester, jeg allerede har ydet og fremdeles vil yde Dig. —

Beredvillig lovede jeg at opfylde Abens Ønske, uden at forlange Grunden at vide dertil. Men da jeg efter Bryllupshøjtiden blev ført ind i min Bruds Værelse, fik jeg strax Øje paa Kobberringen i Kabinetsdøren, som Aben havde talt om.

Saasnart jeg var ene med min Brud, tog jeg Sløret af hende; — maalløs blev jeg staaende, ubevægelig af Overraskelse og Beundring over en saa fuldkommen Dejlighed. Ingensinde havde Naturen frembragt en herligere Skabning! Hendes ædle og regelmæssige Træk, den lysende Hud, de straalende Øjne, — hendes Vært og Holdning, og mere end alt Andet hendes fortryllende Smiil bragte mig saaledes ud af Fatning, at Aben og hans Forlangende nær vare rundne mig af Tanker. Dog Taknemligheden var levende i mit Bryst, og den mindede mig efter de første Overraskelsens Øjeblikke med Alvor om min Pligt. Jeg maatte opfylde mit Løfte, førend jeg hengav mig i min ubegrændsede Lykke, udelukkende den kjære Abes Værk. Saasnart derfor min Gemalinde havde

lagt ſig til Hvile, tog jeg een af Lamperne, aabnede Kabinetsdøren, og fandt Alting derinde, ganſke ſaaledes ſom Aben havde beſkrevet mig det. Haſtig greb jeg Sværdet ved mine Fødder, dræbte Hanen, huggede Trylle-fanerne iſtykker og væltede Kiſten.

I ſamme Øjeblik lød et højt Skrig inde i Brude-kammeret ved Siden af. Jeg ſtyrtede ind, og fandt min Brud i den hæslige Abes Arme. Førend jeg endnu kunde ile hende tilhjælp, havde Aanden bortført hende lige for mine Øjne.

Mit og min Kones høje Skrig havde vakt Sheri-fen, og han kom forſkrækket løbende hid. Neppe var han traadt ind og havde ſavnet ſin Datter i Brudekammeret, førend han gjættede hele den ulykkelige Sammenhæng; og han blev fuldkommen overbeviiſt derom, ſaaſnart han ſaae Kabinetsdøren aaben.

— Ulykkelige Abu Mohamed! — raabte han, idet han rev ſig i Haar og Skjæg: — Lønner Du ſaa-ledes mig og min Datter for vor Godhed imod Dig? Jeg ſelv havde ſammenſat hiin Talisman og anbragt den i Kabinettet for at forhindre den onde Aands Henſigter med min Datter. I hele ſex Aar har han forgjæves be-ſtræbt ſig for at fremme ſin Villie med hende; nu er Ulykken endelig ſkeet, og jeg har ingen Datter mere, in-gen Trøſt i den hele Verden! Bort, bort fra mit Anſigt! Jeg kan ikke taale at ſee Eder for mine Øjne! —

Ligeſom ſønderknuſt ved Tanken om at have for-anlediget en Kvindes Fordærvelſe, ſom var ſaa elſkelig uden Lige, og ſom var bleven mig ſaa dyrebar i de faa Øjeblikke, jeg havde kjendt hende, vendte jeg tilbage til mit Huus. Min førſte Id var at ſøge efter min Abe; men

den var sporløst forsvunden. Nu først begreb jeg, hvorledes det Hele hang sammen. Jeg havde kun været et Værktøj i Aandens Hænder til at tilintetgjøre den ham hinderlige Talisman i Sherifens Huus. Rasende over saaledes at være bleven bedragen, sønderrev jeg mine Klæder, kradsede mit Ansigt tilblods, og besluttede endelig, ikke at blive længer i en Stad, hvor jeg havde seet min ubeskrivelig høje Lykke opblomstre og gaa tilgrunde. Jeg forlod altsaa Balsora og vandrede fremad paa Lykke og Fromme; uden at jeg vidste af det, overraskede Natten mig midt i en Ørken.

Idet jeg nu saae mig om efter eet eller andet Tilflugtssted, bemærkede jeg i Maaneskinnet, ganske tæt ved mig, tvende store Slanger, en rød og en hvid, som kæmpede med hinanden. En vis ubevidst Deeltagelse for den hvide Slange bevægede mig til at tage en stor Steen op og kaste i Hovedet paa den røde, hvis Hjerneskal jeg ogsaa knuste. Hvislende flygtede den hvide Slange og forsvandt for mine Blikke; men snart kom den igjen tilbage med ti andre hvide Slanger. De nærmede sig tilsammen det af mig dræbte Uhyre og slede det istykker, saa at blot Hovedet blev tilbage; da toge de atter Flugten og forsvandt med Pilens Hastighed.

Medens jeg endnu stod og overvejede mit sælsomme Eventyr, hørte jeg tæt ved Siden af mig, dog uden at see Nogen, en Stemme, som fremsagde følgende Vers:

— Frygt ikke Skjæbnens Ænker! Himlen tilsiger Dig Lykke og Glæde. — Men denne Stemme, der syntes at trænge frem af Jorden, bragte Blodet i mine Aarer til at iisne, istedetfor at trøste og opmuntre mig. Jeg vidste endnu ikke, om jeg skulde fly eller blive paa Stedet, — thi overalt omgav mig den samme sørgelige Ørken —

da jeg tydelig hørte en Stemme fremsige følgende nye Vers: — Muselmand, Du, der er saa lykkelig at tale Koranens Sprog, berolige Dig og frygt ikke for Shejtan og hele hans Slægt! Du er under de lydige Aanders Beskyttelse, der have den samme Tro som Du selv. —

— I Allahs Navn da, som I lovprise, — raabte jeg: — lad mig vide, Hvem I ere! —

Neppe havde jeg udtalt, førend der viste sig et Væsen for mig i et langt hvidt Klædebon, og sagde: — Vi have erfaret din Godhed og dit Ædelmod. Alle den store og barmhjertige Allah og hans Profet lydige Aander dele vor Taknemlighed. Behøver Du vor Hjælp, saa tal blot! Vi ere villige til at gjøre Alt for Dig, hvad der staaer i vor Magt. —

— Hvo kunde vel mere trænge til Hjælp end jeg? — udraabte jeg: — Hvo i Verden har fristet slig en Vanskjæbne? Visselig, har nogen Ulykkelig Ret til at beklage sig, saa er det mig! —

— Er Du ikke Abu Mohamed Alkeslan? — spurgte Aanden.

— Desværre, jo. — svarede jeg sukkende.

— Velan, — lød Svaret: — saa trøst Dig! Du har Beskyttere. Saa vid da, jeg er en Broder til den hvide Slange, som Du befriede. Vi ere fire kjødelige Brødre, alle lige beredte til at tjene Dig og vise Dig vor Taknemlighed. Hiin under en Abes Skikkelse skjulte frafaldne Aand skulde uden hiin List aldrig have kunnet bemægtige sig din Gemalinde; den af hendes Fader forfærdigede Talisman hindrede alle hans Hensigter, lige indtil Du ødelagde den. Alligevel tvivle vi intet Øieblik om at kunne gjenforene Dig med din Brud og berede den skjændige Forfører den Straf, han fortjener.

Vi ville opbyde vor hele Magt i din Tjeneste for at gjengjælde den modtagne store Velgjerning. —

Med disse Ord udstødte Aanden et saa frygteligt Skrig, at Jorden bævede og jeg havde ondt ved at holde mig paa Benene. Strax viste der sig en Skare Bevæbnede, hvilke Aanden spurgte, om de kjendte Abens Opholdssted.

— Den boer — svarede een af dem: — i Kobberstaden, hvor der aldrig trænger den mindste Lysstraale ind. —

— Abu Mohamed, — henvendte Aanden sig da til mig: — jeg vil medgive Dig een af mine Tjenere, som skal underrette Dig om, hvorledes Du igjen kan komme i Besiddelse af din unge Kone. Men vogt Dig vel, medens han fører Dig igjennem Luften, for at udtale Allahs Navn! Thi han hører til de os underkastede ulydige Aander, og glemte Du mit Raad, vilde han paa Øjeblikket forsvinde, og Du maatte over Hals og Hoved styrte ned fra Luften. —

Jeg lovede at holde mig Aandens Befaling efterrettelig, og besteg den frafaldne Aands Ryg med det Forsæt, paa det Strengeste at holde min Tanke og min Mund i Ave. Med en rivende Hast hævede Uhyret sig med mig op i Luften, og snart kunde jeg ikke mere skimte Jorden, men saae alene et umaadeligt Rum trindt omkring mig, hvori Stjernerne omkrandsede mig som høje Bjerge. Endelig kom jeg saa højt, at jeg tydelig hørte Englenes Sang omkring den Almægtiges Trone. Min Fører forklarede mig de Gjenstandes Natur og Egenskaber, som omgave mig og trindt omkring frembøde sig for mit studsende Syn, og underholdt mig uophørlig og paa bedste Maade med den talløse Mængde af Værker fra Al-

lahs almægtige Hænder. Dette gjorde han alene for at sysselsætte og adsprede mig; han tænkte nemlig, at hans forfængelige Snak skulde gjøre mig til lutter Øre og ganske lamme min Tunge, saa at jeg ikke, henreven af Beundring, udraabte den Allerhøjestes Navn. Men heri havde han slemt forregnet sig. Thi pludselig viste sig en himmelsk Aand i azurblaat Klædebon, med lange lyse, ned over Skuldrene bølgende Lokker. Hans Aasyn straalede som Lyset, og i sin Højre holdt han en Landse, fra hvilken der til alle Sider sprudlede Ildgnister.

— Abu Mohamed, — sagde han: — siig paa Øjeblikket: — „Der gives ingen Gud uden den almægtige Allah. —", eller jeg gjennemborer Dig paa Stedet! —

Forskrækket glemte jeg mit faste Forsæt, og udtalte disse Ord, som maatte vorde mig fordærvelige. I samme Øjeblik stødte Lysets Aand sin Landse i den frafaldne Engel og forvandlede ham til Aske. Men jeg styrtede ned fra den umaadelige Højde — faldt og faldt, indtil jeg styrtede i Havet.

Faldet havde saaledes fortumlet og bedøvet mig, at jeg en Tidlang forblev under Vandet; men saasnart jeg atter kom til Besindelse, begyndte jeg at svømme af alle Kræfter. Men jeg vilde ganske vist være omkommen, hvis ikke heldigviis nogle Søfolk havde været i Nærheden med deres Baad og fisket mig op.

Disse Folk talte et mig ganske uforstaaeligt Sprog; med Tegn maatte jeg gjøre dem begribeligt, at jeg slet ikke forstod, hvad de sagde. Henimod Aften kastede de deres Net ud og fangede en stor Mængde Fisk, som de stegte og hvoraf jeg spiste med god Madlyst. Den næste Morgen styrede de ind imod Kysten, og vi stege iland. Sø=

folkene førte mig derpaa ind i en stor og folkerig Stad og forestillede mig for deres Konge. Denne ædle Fyrste modtog mig med den største Godhed. Paa Forespørgsel erfarede jeg nu, at den Stad, hvori jeg befandt mig, hed Henad og var een af Kinas betydeligste Søhandelsstæder. Kongen gav een af sine Vizierer udtrykkelig Befaling til at drage Omsorg for mig og skaffe mig alle Landets Mærkværdigheder at see. Mest af Alt overraskede mig de store Plantager af et lille Træ, hvis Blade almindelig bruges til at lave en vis krydret Drik af.

Omtrent en Maanedstid havde jeg tilbragt ganske behagelig i denne Stad, da jeg en Morgenstund, medens jeg spadserede langs Bredden af en Flod, som beskyller Stadens Mure, saae en Rytter komme jagende hen imod mig med slappe Tøjler.

— Er I ikke Abu Mohamed Alkeslan? — spurgte han, da han havde naaet mig.

Da jeg hertil svarede Ja, bad han mig være aldeles ubekymret, eftersom han hørte til mine Venner, og disse endnu ingenlunde havde glemt den dem beviste Velgjerning.

— Hvem er I da? — spurgte jeg ganske forundret.

— Jeg — svarede Rytteren: — er een af den hvide Slanges Brødre, og kommer for at sige Eder, at I ikke er langt fjernet fra det Sted, hvor Eders Gemalinde smægter i den onde Aands grusomme Vold. I maa tænke paa at befri hende. —

Med disse Ord løftede han mig op bagved sig paa Hesten, kastede sin Kappe om mig, og bort fore vi med Vindens Hastighed. Vi brusede hen over Bjerg og Dal,

over Sø, gjennem Skov og Vang, og tilbagelagde i kort Tid en ubyre Strækning. Endelig standsede min Fører og bød mig stige af.

— Hist seer I en Bjergkjæde; — sagde han til mig: — den skal I gaa langs henmed, indtil I naaer Kobberstaden. Men vogt Eder vel for at betræde den, førend jeg kommer tilbage og sætter Eder istand til at gjøre det uden Fare! —

I samme Øieblik forsvandt han, og lod mig tilbage i en skrækkelig Ørken. Møisommelig vandrede jeg hen over den tørre, før mig rimeligviis aldrig af nogen Dødelig betraadte Jordbund, og naaede endelig den af Aanden betegnede Stad. Dens Mure vare af Malm, og naaede heelt op i Skyerne. Jeg nærmede mig og gik rundt omkring Staden for at opdage en Indgang; men min Efterforskning var forgjæves. Da fremtreen pludselig igjen den hvide Broders Slange og rakte mig en Tryllekaarde, ved hvilken, som han sagde, jeg ganske ubemærket kunde komme ind i Staden. Jeg tog imod Kaarden, og Aanden var forsvunden, endnu førend jeg kunde takke ham.

Kort derefter hørte jeg en forvirret Larm af mange Stemmer, og da jeg saae mig om, fik jeg Øie paa en Skare af Mennesker, som havde deres Øine midt paa Brystet. Saasnart de bemærkede mig, kom de hen til mig og spurgte, Hvem jeg var og hvorledes jeg var kommen hid. Jeg tilfredsstillede deres Nysgjerrighed og fortalte dem uden Forbehold alle mine Eventyr. Folkene fortalte mig nu, at den onde Aand virkelig havde indeslutet sig med min Kone i Kobberstaden, men at de ikke vidste, hvorledes han havde behandlet hende. — Af os — tilføjede de: — har Du Intet at frygte; thi vi staa i hiin Aands Tjeneste, hvilken Du kjender som en Broder

til den hvide Slange. Hvis Du vil trænge ind i Staden, saa gaa hen til den Kilde, som Du seer udvælde histhenne, og følg dens Løb; det er den eneste Vej, som fører ind i Staden. —

Jeg fulgte det givne Raad og gik hen til en Vandledning, som jeg saae for mig, traadte ind og skred frem deri. Neppe var jeg kommen nogle Skridt hiinsides Hvælvingen, førend jeg saae min Kone paa en stor Blomstereng siddende paa en Hynde af Guldbrokade og indhyllet i et Silkeslør, hvis Bord forestillede en herlig Have med Frugttræer, hvorpaa Frugterne vare efterlignede med Perler og Diamanter.

Saasnart min Kone blev mig vaer, rejste hun sig hastig, ilede mig imøde og spurgte, Hvo der havde ført mig ind i denne for alle Dødelige utilgængelige Stad. Saasnart min Henrykkelse tillod mig at komme tilorde, fortalte jeg hende udførlig, hvad der var hændet mig siden vor Skilsmisse, og bad hende derpaa, nu ogsaa paa sin Side at tilfredsstille min Nysgjerrighed, og, om muligt, angive mig Midlerne til sin Befrielse.

— Denne fordømte Aands rasende Lidenskab — tog min Elskede tilorde: — har heldigviis sat ham ganske ude af Stand til at skjule Noget for mig, af hvad der enten kan gavne eller skade ham. Derfor kjender jeg alle hans Hemmeligheder, og veed af hans egen Mund, at der her i Nærheden gives en Talisman, som behersker Alting i denne Stad. Denne Talisman, ved Hjælp af hvilken Intet er ham umuligt eller kan staa ham imod, er forvaret i hiin Søjle, som I seer histhenne midt paa Engen. —

— Hvoraf bestaaer denne Talisman? — spurgte jeg.

— Det er en Ørn, hvorpaa der er indgravet

Skrifttegn, som jeg ikke kjender. — svarede min Gemalinde: — Hvis Du tør binde an med den, saa træd hen til en glødende Kulild, kast nogle Korn af reent Moskus derpaa og giv Dig dermed til at beryge Ørnen. Alle Aander ville da møde for Dig enten for at underkaste sig eller tilintetgjøre Dig. —

Uden at betænke mig nærmede jeg mig Søjlen; jeg frygtede ikke for at blive bemærket, da jeg vidste, at Trylleskaarden gjorde mig usynlig. Saasnart jeg havde Ørnen i min Magt, forsøgte jeg dens Kræfter. Øjeblikkelig viste sig Aanderne og bøjede sig for mig af Frygt for mit truende Værge. Jeg befalede dem, for Øjeblikket at drage sig tilbage og forholde sig rolige, men for Fremtiden at være beredte til at adlyde mig og udføre mine Befalinger. Derpaa spurgte jeg min Gemalinde, om hun vilde følge med mig. Med Glæde erklærede hun sig beredt dertil, og hastig naaede vi ad den samme Vej, ad hvilken jeg var trængt ind i Staden, ud deraf igjen til de fælsomme Mennesker, som havde givet mig den velkomne Anviisning. Da jeg bad dem om at vise os Vejen hjem, gjorde de ikke alene med Beredvillighed dette, men fulgte os endogsaa ned til Strandbredden og forskaffede os et Skib, som var vel forsynet med alle Fornødenheder til en lang Rejse. En frisk Vind, der bestandig blæste fra det lykkelige Hjørne, bragte os hastig tilbage til Basra, hvor vi, som Eders Højhed let kan tænke sig, af den gamle Sherif bleve modtagne med aabne Arme.

Efterat vi nogen Tid havde udhvilet og forfrisket os efter Rejsens Mødsomligheder, lukkede jeg mig en Dag inde paa mit Værelse og fremtog Ørnen, som jeg med den største Omhu havde opbevaret. Saasnart jeg

havde beryget den, ilede Aanderne til fra alle Sider og kastede sig ned foran mig. Jeg befalede dem da at bringe alle Skatte af Guld, Perler og Diamanter fra Kobberstaden til Balsora. I en utrolig Hast var denne Befaling udført. Derpaa bød jeg dem hidbringe mig selve den frafaldne Aand, som i Abeskikkelse saa skammelig havde overlistet mig. Neppe havde jeg udtalt, førend han skjælvende og ydmyg bedende stod foran mig. Men jeg lod mig paa ingen Maade røre. Efterat jeg med de bittreste Bebrejdelser havde foreholdt ham hans skjændige Daad, lod jeg mine underdanige Aander indespærre ham i en Kobberflaske og kaste ham i Havet, hvor det var dybest.

Siden hiin Tid har jeg tilligemed min dyrebare Gemalinde nydt en fuldkommen uformørket Lykke. Alle mine Ønsker blive øieblikkelig opfyldte af de mig underdanige Aander. Ingen Dødelig besidder følgelig en Magt, der kan lignes ved min; men jeg veed ogsaa at paaskjønne Allahs Miskundhed, og takker ham derfor seent og aarle. —

Khalifen Harun al Raschid havde ikke alene paa det Behageligste følt sig underholdt ved Abu Mohameds Historie, men var tillige bleven dybt greben, næsten forfærdet ved Forestillingen om dette Menneskes umaadelige Magt. De ham tilbudne Gaver modtog han saa meget heller, som han derimellem fandt flere Diamanter, som i Størrelse og Skjønhed endogsaa langt overgik Sobeides dristigste Ønsker. Til Gjengjæld overøste han Abu Mohamed Alkeslan med de overordentligste Naadesbeviisninger, og lod ham ikke vende tilbage til Balsora, førend han havde sikret sig hans Venskab for hele Livet.

Neama og Noam.

I Staden Kufa var der engang en Mand ved Navn Rabia, der hørte til Stadens rigeste og mest anseete Borgere. Himlen havde velsignet ham med een eneste Søn, som han kaldte Neama Allah *), og som fra den tidligste Ungdom var en Gjenstand for sin Faders ømmeste Omsorg.

En Dag, da han gik over Slavetorvet, bemærkede han et endnu ungt og smukt Fruentimmer, som var udstillet tilsalg med en allerkjæreste lille Pige paa Armen. Strax vinkede han en Slavemægler hid til sig og spurgte ham om Prisen paa den unge Slavinde med Barnet.

— Halvtredsindstyve Zechiner, — lød Svaret.

— Her ere Pengene; — svarede Rabia strax: — sæt Kjøbekontrakten op og fly Slavindens Ejermand Pengene! —

Saasnart Handelen var bragt i Rigtighed, og Mægleren iligemaade havde modtaget den ham for hans Ulejlighed tilkommende Betaling, modtog Rabia Slavinden og Barnet og begav sig hjem dermed. Da nu hans Kone saae ham komme anstigende med dette Følge, vilde hun vide, hvad det var for et Fruentimmer.

---

*) Guds Gave. — Theodor, Deodat.

— Det er en Slavinde, — svarede Rabia: — som jeg nylig har kjøbt paa Torvet, fordi hendes Datterlil behagede mig saa overmaade vel; jeg har en Anelse om, at hun engang vil vorde den største Skjønhed i hele Arabien og Persien. Hun er omtrent i Neamas Alder, og Børnene kunne lege med hinanden. —

Den lille Pige behagede ogsaa Rabias Kone, og denne spurgte Slavinden om hendes Navn.

— Min Herskerinde, jeg hedder Taufik. *) — svarede det unge Fruentimmer.

— Og hvad hedder din lille Datter? —

— Hun hedder Saad. **) —

— Du kalder hende saaledes medrette; — yttrede Rabias Hustru: — thi der hører Lykke til at faa et saadant velsignet lille Barn. Vi maa imidlertid ogsaa give hende et Navn efter vort Valg. — Hvad skulle vi kalde hende? — tilføjede Neama's Moder, henvendt til sin Mand. —

— Det kommer ganske an paa Dig selv. — svarede Rabia.

— Nu, saa kunde jeg have Lyst til at kalde hende Noam; ***) — yttrede hans Hustru: — det klinger endnu smukkere end Navnet Saad. —

— Det være, som Du ønsker! — bekræftede Rabia: — Betydningen er den samme; men Klangen behager mig i ualmindelig Grad. —

Neama og Noam bleve nu opdragne sammen indtil deres tiende Aar, og kappedes om at tage til i Skjøn-

---

*) Lykkebringende.

**) Lykke.

***) Er næsten eensbetydende med Saad.

hed og Elskværdighed. De gave hinanden i deres Uskyldighed de søde Navne: — Broder og Søster —, indtil Rabia en Dag tog sin Søn tilside og sagde til ham: — Min Søn, Noam er ingenlunde din Søster, men din Slavinde; jeg har kjøbt hende til Dig, medens Du endnu laa i Vuggen, og Du maa herefter ikke mere kalde hende Søster. —

— Men saa kunne vi jo gifte os med hinanden! — udraabte Neama glad, og ilede strax ind til sin Moder for at meddele hende denne glædelige Efterretning samt forklare hende sin Hensigt. Den gode Moder, der ligesom sin Mand havde gjort sig det til Lov at føje sin kjære Søn i Alting, svarede alene: — Noam er din Slavinde, mit kjære Barn, og Du kan gjøre med hende, hvad Dig behager. —

Saasnart Neama havde modtaget denne Forklaring, drev han med den største Iver paa sin Formæling med den smukke Noam, som, — det mærkede han nu snart — havde vundet hele hans Hjerte. De bleve da Mand og Kone, og henlevede flere Aar med hinanden i den herligste Enighed.

Noam fortjente isandhed ogsaa sin Gemals fulde Kjærlighed. Med et henrivende dejligt Aasyn og en herlig Skabning forbandt hun den blideste og elskværdigste Karakteer og en begavet, i ualmindelig Grad uddannet Aand. Hun læste med en ubeskrivelig Ynde, og forstod at spille paa alle Instrumenter. Hendes Stemme rørte hvert et Hjerte, naar hun sang enten til Citharen eller Tamburinen; og hun digtede med en Færdighed, som ikke gav Tidens største Mestere det Allermindste efter. Kort sagt, Noam maatte medrette ansees for den skjønneste og mest fuldkomne Kone i hele Kufa.

Da hun en Dag sad hos sin Ægteherre, og de nøde den søde og forfriskende Sorbet med hinanden, greb hun Citharen, spillede og sang:

— Saalænge Du er min Herre, af hvis Godhed jeg lever, er dit Hjerte mig et Fristed imod Alverdens Modgang; og jeg skal aldrig vakle, om end mit Livs Veje blive nok saa vildsomme og besværlige. —

Neama lyttede med Henrykkelse til sin Hustrus Ord og Toner, og bad hende synge noget Mere. Noam opfyldte hans Ønske. Men Neama udraabte, saasnart han havde hørt hende tilende: — Himlen har begavet Dig over alle Kvinder, o min elskede Noam! —

Dog medens Parret saaledes henlevede de lykkeligste Dage med hinanden, pønsede Khalifen Abd al Malek-ebn Mervans Statholder i Kufa, den tappre, men tyrannisk Hedshadshe, paa at lade Noam bortføre for dermed at vinde Gunst hos Khalifen. Han havde hørt meget tale om hendes Skjønhed og øvrige Fuldkommenheder, og tvivlede ikke om, at han jo med hende kunde gjøre Khalifen en meget kjærkommen Foræring. Hedshadshe lod derfor en gammel Kvinde kalde for sig, hvis Snildhed han ofte ved lignende Lejligheder havde prøvet, og befalede hende at skaffe sig Adgang i Rabia's Huus og stifte Bekjendtskab med Noam, for at finde Lejlighed til at bortføre og overgive hende i hans Vold.

Strax den følgende Morgen iførte den gamle Kjærling sig en grov ulden Klædning, hængte en Rosenkrands med store Kugler omkring sin Hals, og begav sig, støttet paa en Stav, hvorved der hang en Græskarflaske, hen til Rabia's Huus. Medens hun gik, fremsagde hun ganske højt fromme Bønner, saaledes som andægtige Kvinder

pleje at gjøre, og gjentog idelig: — Ære være Allah! Allah være priſet! Der er ingen Gud uden ham, og al Magt er hos ham, den Højeſte og Størſte. — Saaledes naaede hun ved Middagsbønnens Time Rabia's Huus og bankede paa. Dørvogteren aabnede for hende og ſpurgte, hvad hun vilde.

— Jeg er en ſtakkels Guds Tjenerinde, — ſvarede Kjærlingen: — hvem Middagsbønnens Time har overraſket; derfor vover jeg at bede om Adgang til dette ærværdige og hellige Huus, for der at forrette min Bøn og mine Aftvætninger. —

— Gode Kone, — ſvarede Slaven: — dette Huus er hverken nogen Moſkee eller noget Bedehuus, men tilhører Neama, Rabia's Søn. —

— Det veed jeg nok, — ſvarede den Gamle: — dette Huſes Rygte er mig vel bekjendt; thi jeg hører til Khalifens Palads, maa I vide. Det er førſt for ganſke kort ſiden, at jeg har forladt ſamme for at hengive mig til min andægtige Idræt og gjøre en Valfart. —

Dog Dørvogteren vedblev at nægte Kjærlingen Adgang. Efter megen unyttig Snakken frem og tilbage blev det gamle Fruentimmer endelig højrøſtet og ſkreg: — Hvorledes, det ſkulde være en Perſon ſom mig formeent at betræde Neama's, Rabia's Søns Huus, medens alle Stormændenes og Emirernes Huſe ſtaa mig aabne? —

Diſſe ſidſte Ord havde naaet ſelve Huusherrens Øre. Neama kom til at lee derover, og gik ud for at give Dørvogteren et Tegn, at han ſkulde lade den Gamle komme ind. Saaledes fik Kjærlingen endelig ſin onde Villie frem, og Neama ſelv førte hende ind til ſin Huſtru.

Men saasnart hun fik Noam at see, blev hun i den overordentligste Grad overrasket ved hendes høje Skjønhed, og yttrede efter en ærbødig Hilsen:

— O min Herskerinde, velsignet være den Gud, som har vidst at forene saa megen Skjønhed og Ynde i Dig og din elskelige Ægteherre. — Derpaa kastede hun sig ned foran Nischen *) og gav sig til at bede, og aflod ikke dermed, førend det var blevet sildig Aften.

Endelig sagde Noam til hende: — Andægtige Matrone, nu skulde I dog unde Eder nogen Hvile. —

— Ædle Frue, — svarede Hyklersken: — Hvo som i det tilkommende Liv vil vorde lykkelig, maa ikke sky at underkaste sig allehaande Savn og Besværligheder i det nærværende; Hvo som ikke gjør dette, vil ingenlunde blive indladt i de Retfærdiges Boliger. —

Dog Noam rakte Kjærlingen Mad og Drikke, og sagde: — Deel mit Brød, fromme Kone, og beed til Allah for mig om Oplysning og Barmhjertighed! —

— Min Herskerinde, — svarede Kjærlingen: — I er endnu ung, og i sin Ungdom maa Man nyde Livets Glæder. Men ogsaa for Eder vil sikkerlig engang den Dag komme, da Allah vil røre Eders Hjerte; thi har den Almægtige ikke selv sagt, at Synderne skulle vorde fordømte, undtagen de Angerfulde, som tro og gjøre oprigtig Bod? —

Noam underholdt sig endnu nogen Tid paa denne Maade med den Gamle, og sagde endelig til sin Mand: — Jeg ønsker meget, at Du vilde gjøre Noget for denne

---

*) Ganske almindelig findes der i Værelserne i de arabiske Huse enten virkelig anbragt eller blot malet en Nische for at antyde den ved Bønnen foreskrevne Retning imod Mekka.

fromme Kone, udaf hvis Aasyn Fromheden lyser. Kan hun ikke for nogen Tid blive optagen i vort Huus? —

— Du kan jo lade hende anvise et Værelse, — svarede Neama: — hvor hun kan drage sig tilbage, naar hun vil holde sine Andagtsøvelser, og hvor Ingen forstyrrer hende. Maaskee velsigner Allah os for hendes Skyld med sine Velgjerninger, og mager det saaledes, at vi aldrig blive skilte fra hinanden. —

Kjærlingen tilbragte hele Natten med Bønner og gudelige Betragtninger; men ved Dagens Frembrud indfandt hun sig atter for Neama og Noam og sagde, som om hun vilde tage Afsked: — Jeg befaler Eder begge i Allahs naaderige Varetægt! —

Men Noam indvendte: — Hvor vil I hen, gode Moder? Min Husbond har givet mig Tilladelse til at anvise Eder et Værelse, hvor I uforstyrret kan hengive Eder til Eders Andagtsøvelser. —

— Allah lønne Eders Godhed imod mig arme Kone, — svarede Bedragersken: — og skjænke Eder fremdeles sin Naade i rigeligt Maal! Jeg beder Eder alene om ikke at tillukke Eders Huus for mig, og iøvrigt lade mig gaa, hvorhen jeg vil, som Allahs Aand driver mig, — priset være hans Navn! — til Besøg paa de hellige Steder i Moskeer, Bedehuse og hellige Grave! I kunne være forvissede om, at jeg til Tak for Eders Godhed skal bede for Eder ved Slutningen af enhver af mine Bønner, baade ved Dag og ved Nat. —

Derpaa gik det gamle Skarn sin Vej, og Taarerne kom den blide Noam i Øjnene ved Afskeden fra Hyklersken, hvis Hensigter hun rigtignok ikke havde mindste Anelse om. Men Kjærlingen begav sig lige hen til Hedshadshe, og blev af ham modtagen med Spørgs-

maalet om, hvad hun havde udrettet. Den Gamle fortalte da, at hun havde faaet Noam at see og itale, og roste hende som den første Skjønhed i hele Verden. Statholderen følte sig herved endmere bestyrket i sit onde Forsæt, og lovede Kjærlingen en stor Belønning, hvis hun vilde være ham behjælpelig til at føre det igjennem. Bedragersken gik ind paa Forslaget, men udbad sig, med Overdrivelse af de Vanskeligheder, som vare at overvinde, en heel Maaneds Frist til at fremme hans Hensigt.

Allerede den følgende Dag gjentog Kjærlingen sit Besøg, og blev snart saa godt som en daglig Gjæst hos Neama og Noam, i hvis Agtelse hun bestandig satte sig fastere. Men da hun en Dag var ene med Noam, tog hun saaledes tilorde:

— O min Herskerinde, naar jeg saaledes vandrer om paa de hellige Steder og forener Bønnen for Eders Vel med mine øvrige Bønner, opstiger ofte og mange Gange det Ønske hos mig, at I var fulgt med mig og kunde see de fromme Oldinger, som der give hverandre Møde, og som vilde formaa at udvirke for Eder hos Allah Alt, hvad I kunde ønske Eder. —

— Jeg har ofte selv følt Lyst til at følge med Eder. — svarede den fromme Noam, og vedblev, henvendt til sin Svigermoder: — O beed dog min Mand engang om at lade mig gaa ud tilligemed Eder og den fromme Matrone, for at besøge Moskeerne og de hellige Steder og blande mig imellem de Fattige og Allahs fromme Tjenere! —

Hendes Svigermoder yttrede, at hun vel nok selv kunde have Lyst til engang at forrette sin Andagt paa slig Maade, og lovede at tale med sin Søn derom. Da

Neama kort efter traadte ind, nærmede den gamle Kjærling sig ham, kysſede hans Hænder, priſede hans Godhed og Højmod, og forlod ham under lydelige Velſignelſer.

Den følgende Morgen kom hun igjen, og da hun ikke traf Neama hjemme, benyttede hun Lejligheden og ſagde til Noam: — Vi have igaar hele Aftenen bedet for Eder. Lad os nu idag gaa ud ſammen for at tilbringe nogle Timer med de hellige Perſoner! Vi kunne være tilbage, inden Neama kommer hjem igjen. —

Noam henvendte ſig desangaaende til ſin Svigermoder; men denne indvendte, at hun endnu ikke havde talt til Neama derom, og at det ſikkerlig vilde være ham ukjært, hvis han kom hjem og erfarede, at hans Kone var gaaet ud. Da tog den Gamle Ordet og ſagde: — Ædle Frue, vi ville da kun gaa hen i den nærmeſte Moſkee og haſtig komme tilbage igjen. —

Paa denne Maade udvirkede Bedragerſken endelig, at Noam fik Tilladelſe til at gaa med hende, og nu førte hun hende lige hen i Hedſhadſhe's Palads, hvor hun ſtrax lod ſig melde. Da Statholderen uden Ophold traadte ind i Værelſet, hvor Kjærlingen havde ført Noam ind, geraadede han i den højeſte Forbauſelſe over hendes ſtore Skjønhed. Men Noam indhyllede ſig ſtrax ved hans Indtrædelſe i ſit Slør. Statholderen fjernede ſig imidlertid uden Ophold igjen, og befalede ſtrax een af ſine Officerer at ſidde op med halvtredſindstyve Ryttere, paa een af hans bedſte Kameler føre den unge Skjønhed til Damascus og overlevere hende i Khalifen Abd al Malek-ebn-Mervans Hænder. Han medgav ham tillige et Brev til Khalifen, hvorpaa han ſkulde have Svar med tilbage, og anbefalede ham ſluttelig den ſtørſte Jil.

Officeren skyndte sig ogsaa at efterkomme Statholderens Befaling, lod Noam bestige en hastigløbende Kameel, og begav sig paa Vejen. Men Noam gjorde hele Tiden ikke Andet end at græde over, at hun var bleven adskilt fra sin dyrebare Herre og Gemal.

Strax efter Ankomsten til Damascus lod Officeren sig melde hos Khalifen og overgav ham Statholderens Brev. Saasnart Khalifen havde læst Brevet, spurgte han, hvor den unge Slavinde var, hvorpaa Noam blev ham forestillet og overleveret i hans Hænder. Khalifen befalede, at hun skulde føres ind i et særeget Værelse, og gik derpaa ind til sin Gemalinde for at fortælle hende, at hans Statholder Hedshadshe havde kjøbt ham en Slavinde af den gamle Fyrsteslægt i Kufa, og at hun nylig var ankommen tilligemed et Brev fra Statholderen. Hans Gemalinde yttrede sin Deeltagelse ved en Begivenhed, der syntes at volde Khalifen en saa stor Fornøjelse.

Imidlertid var Khalifens Søster traadt ind i det Værelse, hvor Noam befandt sig, og udraabte ved Synet af hendes høje Skjønhed: — Eders Herre har isandhed ikke gjort nogen slet Handel, selv om han havde givet hundrede tusinde Guldstykker for Eder! —

Dog Noam agtede slet ikke paa dette Udraab, men spurgte: — I Allahs Navn, ædle Dame, viis mig dog den Naade at sige mig, Hvem dette Palads tilhører og i hvilken Stad jeg befinder mig! —

— I befinder Eder i Staden Damascus, i min Broder Khalifen Abd al Malek-ebn-Mervans Palads. Men dette kan dog umulig være Eder ubekjendt? —

— O, — udraabte Noam: — jeg veed aldeles intet og besværger Eder at sige mig Sandheden! —

— Har da den Mand, som solgte Eder til Statholderen af Kufa, og som modtog Pengene for Eder, ikke sagt Eder, at I skulde være Khalifens Ejendom? —

Ved disse Prindsessens Ord styrtede en heed Taarestrøm udaf Noams Øine, og hun sagde til sig selv, idet hele den skjændige Sammenhæng pludselig blev hende klar: — Hvad nytter det, at jeg fortæller, hvorledes det Hele er gaaet til? Jeg er bleven indført her i Paladset som Slavinde, og Ingen vil dog tro mig. Det er vel derfor bedre, ganske at tie stille. Allahs Hjælp er mig dog ingensinde fjern. —

Da Noam syntes meget angreben, overlod Khalifens Søster hende hele den øvrige Dag til at udhvile sig i. Men den følgende Morgen bragte Prindsessen hende Linned og Klæder, samt et Perlehalsbaand og Armbaand, og bød hende smykke sig med disse Ting i hendes Nærværelse. Strax efter traadte Khalifen selv ind og tog Plads hos hende; men Noam bedækkede øjeblikkelig Ansigtet med sine Hænder. Imidlertid gav hans Søster sig til at rose hende for ham som Besidderinden af enhver Ynde, og bad Noam, dog ikke at unddrage hendes Broder Skuet af saa megen Elskværdighed. Dog Noam forblev i sin eengang indtagne Stilling, og lod sig ikke bevæge til at tage Hænderne fra Ansigtet. Men Khalifen behøvede ikke Mere end Synet af hendes smukke Arme for at blive lidenskabelig forelsket i hende. Han sagde derfor til sin Søster, at han om tvende Dage vilde komme igjen, og tilføjede: — Jeg haaber, at hun imidlertid vil blive roligere og mere fortrolig mod mig, samt

modtageligere for den varme Kjærlighed, hun allerede har indgydt mig. —

Da Khalifen igjen var borte, gav Noam sig paany til at tænke over sin Stilling, og græmmede sig over Adskillelsen fra sin kjære Herre. Henimod Aften blev hun anfalden af en heftig Feber; hun vægrede sig ved at nyde Noget, og snart havde hendes skjønne Træk skæmmet sig paa en sørgelig Maade. Den over hendes Tilstand højlig bekymrede Khalif lod de dueligste Læger hente og bragte dem til hende; men ingen af dem formaaede at opdage Roden til hendes Onde og raade Bod derpaa.

Neama befandt sig imidlertid i en Tilstand, som ikke var mindre fortvivlet. Saasnart han kom hjem fra Staden, tog han Plads paa Sofaen og kaldte paa sin elskede Noam. Da han intet Svar modtog, stod han hastig op og raabte endnu højere; men der lod sig Ingen see, eftersom alle Slaverne havde skjult sig for deres Herres Vrede. Neama begav sig derfor ind i sin Moders Værelse; hende traf han hensunken i dyb Eftertanke, Hovedet støttet i begge Hænder.

— Moder, hvor er Noam? — raabte Neama.

— Min Søn, — svarede Matronen: — hun er ligesaa godt forvaret, som om hun befandt sig hos mig selv; hun er gaaet ud med den fromme gamle Kone for at besøge de Fattige, og maa snart være her igjen. —

— Noam plejer ellers ikke saaledes at forlade mig. — yttrede Neama: — Naar gik hun da ud? —

— I Morgenstunden, min kjære Søn. — lød Svaret.

— Ak Moder, hvorledes har I dog kunnet tillade Sligt? — spurgte Neama bedrøvet.

— Ja hvad skulde jeg gjøre? — svarede hans Moder: — Noam trængte ind paa mig, indtil jeg gav hende Tilladelse. —

Heelt ude af sig selv forlod Neama Huset, begav sig hen til Befalingsmanden for Politivagten og spurgte: — Har I taalt, at min Slavinde lumskelig er bleven bortført af mit Huus? Jeg skal Intetsomhelst sky, ikke engang Rejsen til Damascus, for at beklage mig over Eder. —

— Vi vide Intet af nogen Bortførelse at sige. — lød Svaret: — Hvorledes saae Eders Slavinde ud? —

Neama beskrev nu ganske nøje ikke alene sin Hustru, men ogsaa den gamle forræderiske Kjærling. Befalingsmanden gjenkjendte strax det gamle Fruentimmer, hvoraf Statholderen undertiden betjente sig. Han tvivlede altsaa intet Øjeblik om, at hun jo havde handlet paa den høje Herres Befaling, og vogtede sig vel for at sige Neama Noget derom, men indskrænkede sig til at yttre: — Før mig hen til hiin gamle Kone, saa skal jeg see at hjælpe Eder til Eders Slavinde igjen! —

— Jeg kjender ikke hendes Bolig. — svarede Neama.

— Hvorledes skulde jeg da kunne hjælpe Eder? — yttrede Befalingsmanden: — Allah alene veed, hvor den gamle Hex har sit Tilhold. —

— Hvis I vilde, saa kunde I nok forskaffe mig min Slavinde igjen; — svarede Neama heftig: — og jeg vil gaa lige op til Statholderen for at beklage mig over Eder. —

Som sagt, saa gjort! — Neama gik op til Stat=

holderen, og da han hørte til een af de meſt anſeete Familier i Kufa, blev han ſtrax indladt for ham.

— Hvad ønſker I af mig? — ſpurgte Statholderen, ſaaſnart Neama ſtod for hans Aaſyn; og denne gav ſig ſtrax til at foredrage ham ſit Anliggende.

Da lod Statholderen Befalingsmanden kalde op for ſig og ſpurgte: — Veed I ikke, hvor en vis ung Slavinde befinder ſig, ſom tilhører denne gode Mand, Neama, Rabia's Søn? —

Befalingsmanden var altfor klog og gammel i ſit Haandværk til at han ſkulde have røbet ſin Formodning angaaende den gamle Kjærling, og ſvarede alene: — Herre, det Skjulte er alene Allah bekjendt. —

— Saa ſtig øjeblikkelig tilheſt med Eders Betjente, — befalede Hedſhadſhe: — gjør en Runde i og omkring Byen og ſøg omhyggelig efter den Neama, Rabia's Søn, tilhørende værdifulde Slavinde! —

Derpaa vendte han ſig om til Neama og vedblev: — Hvis Eders Slavinde ikke findes, ſkal I til Erſtatning faa ti af mine egne og ligeſaa mange af Befalingsmandens for Politivagten. — Derpaa indſkærpede han endnu engang Befalingsmanden at gjøre ſin Pligt, og denne fjernede ſig ſtrax for at udføre de modtagne Befalinger, eller i det Mindſte at lade, ſom om han gjorde ſig Umag derfor.

Imidlertid var Neama nærved at gaae fra Sands og Samling af Fortvivlelſe over Tabet af ſin Elſkede, endſkjøndt han kun var fjorten Aar gammel og endnu intet Skjæg havde. Han udgjød Taarer baade Nat og Dag, og vilde ikke gjenſee de Steder, hvortil ſaa dyrebare Erindringer fængslede ham. Hans dybt bekymrede Mo-

der sørgede med ham og stræbte forgjæves at trøste ham. Hans Fader yttrede engang, for at berolige ham, den Formodning, at Statholderen selv havde ladet hans Hustru bortføre, og at han rimeligviis vilde føle sig tvungen til at give ham hende tilbage. Men Neama lod sig ikke berolige, og hans Fortvivlelse steg til en Højde, at Man begyndte at frygte for hans Liv og hans Forstand. Han vidste ikke mere, hvad han sagde, og kjendte ikke længer de Personer, som besøgte ham. Alle de Læger, som Rabia hidkaldte, de berømteste i Kufa, gjorde eenstemmig hans Helbredelse afhængig af den unge Slavindes Gjenerhvervelse.

Tre hele Maaneder smægtede Neama i denne Tilstand imellem Liv og Død, og hans Forældre vidste ikke mere, hvad de skulde gjøre. Da hørte den gamle Rabia tale om en berømt, i Stjernetyderkunsten vel erfaren Læge, der nylig var kommen til Kufa, og bad sin Kone lade ham hidkalde, da han maaskee kunde vide et Middel til deres Søns Frelse. Saasnart den fremmede Læge kom, førte Rabia ham strax ind i Sygeværelset. Lægen greb den arme Neama's Haand, befølte hans Lemmer, studerede nøje hans Ansigtstræk, og yttrede derpaa smilende for Rabia: — Eders Søns Onde har sit Sæde i Hjertet. —

Højlig overrasket gav Rabia ham Ret og fortalte ham hele den ulykkelige Sammenhæng. Hertil yttrede Lægen: — Den unge Slavinde, om hvilken I taler, befinder sig for Tiden i Balsora eller Damascus, og alene Gjenforeningen med hende kan gjengive Eders Søn Helbredet. —

— Hvis I kunde hjælpe os dertil, — sagde Rabia: — skulde hele min Formue staa til Eders Naa-

dighed, og jeg skulde visselig gjøre Eder til en lykkelig Mand. —

— Hvad jeg gjør, udøver jeg ikke for Fordeels Skyld. — svarede den persiske Læge, og vedblev, henvendt til Neama: — Vær ved godt Mod, min Søn! Hjælpen er ikke længer fjern. — Derpaa spurgte han Rabia, om han kunde anvende fire tusinde Guldstykker paa Sagen. Ufortøvet hentede Oldingen Pengene og overgav dem i Lægens Hænder. Da erklærede denne, at han vilde rejse med den Syge til Damascus, og svor paa, ikke at ville vende tilbage uden Slavinden, ved hvilken den unge Mands Hjerte hang saa inderlig. Efterat han derpaa havde faaet den Syges Navn at vide, sagde han til Neama: — Velan, min Søn, nu maa I samle Eder og mande Eder op, i Tillid til den almægtige Allah, hvis Navn evindelig være priset! Det var jo ham, der i lykkeligere Dage forenede Eder med Eders Elskede. Spiis nu og drik, bekæmp Eders Sorg og stræb at komme til Kræfter for at kunne udholde Rejsens Anstrengelser! Inden otte Dage i det Seneste maa vi bryde op til Damascus. —

Den persiske Læge skyndte af al Magt paa Forberedelserne til Rejsen, og lod sig give allehaande Gjenstande af den forskjelligste Art til Foræringer i Damascus, og desuden sex tusinde Zechiner til, for at fuldstændiggjøre det allerede modtagne Beløb indtil ti tusinde Guldstykker, hvilken Sum han ansaae for nødvendig til Udførelsen af sit Forehavende. Bagage, Heste og Kameler bleve holdte i Beredskab; efter otte Dages Forløb tog Neama Afsked fra sine Forældre og drog med den persiske Læge til Damascus.

I Haleppo opholdt de sig en Dag tilende for at forhøre sig angaaende den unge Slavinde, men erfarede Intetsombelst om hende. Men efter at have naaet Staden Damascus, udhvilede de i tre Dage. Derpaa lejede den persiske Læge sig en Bod, hvilken han indrettede med den største Pragt. De paa Væggene anbragte Hylder fyldte han med kostelige Porcellænskar, som havde Laag af reent Sølv; alleslags gyldne Prydelser vare forhaanden i riig Mængde, og foran paa Disken opstillede han en Mængde Glas- og Krystalflasker med forskjellige Salver og Elixirer. Ogsaa sit Astrolabium stillede han op i Boden tilligemed den Tavle, hvorpaa han foretog sine astronomiske Beregninger. Dertil klædte han sig prægtig som persisk Læge, og lod Neama iføre sig en Underklædning af det fineste Lærred, samt en Kaftan af Silke og et med Guld broderet Bælte. Da Alt saaledes var færdigt, sagde Lægen til ham: — O Neama, for Fremtiden maa I gjælde for min Søn! I kalder altsaa mig herefter Fader, og jeg Eder min kjære Sønneke. Neama svarede: — Jeg hører og adlyder. —

Snart stimlede Folket sammen udenfor den persiske Læges Bod, hvis kostbare Indretning Alle og Enhver maatte beundre; og ikke mindre Opsigt vakte den unge Neama's Skjønhed. Perserne talte ikke Andet end Persisk til ham, og Neama svarede kun i det samme Sprog, hvormed han var tilstrækkelig fortrolig ligesom de fleste unge Mænd af fornem Familie. Hastig udbredte sig Rygtet om den persiske Læge over hele Staden, og Man spurgte ham tilraads ved alle forekommende Sygdomstilfælde baade nær og fjern. Han vidste nemlig Midler imod alle Sygdomme, behøvede blot at see den Syges Urin for at faa Kundskab om hans Onde, an-

ordnede Lægemidler derimod og foreskrev den Syge, hvorledes han i det Hele havde at forholde sig. I kort Tid blev han hele Stadens Orakel, og hans Berømmelse gjenlød snart endogsaa i de Stores Paladser.

Da han en Dag var beskjæftiget med at tillave Lægemidler, kom der en gammel Kone ridende paa et Muuldyr med en kostbart udstyret Sadel, holdt stille udenfor hans Bod og gav ham ved Tegn tilkjende, at han skulde komme og hjælpe hende ned af Dyret. Den persiske Læge nærmede sig ærbødig, hjalp Matronen ned af Sadlen og førte hende ind i sin Bod.

— Er I den persiske Læge, — spurgte hun: — som for kort Tid siden er hidkommen fra Arabien? —

Da Perseren hertil havde givet et bekræftende Svar, tilkjendegav hun ham, at hun havde en syg Datter. Med det Samme beskrev hun ham den Syges Onde og overgav ham en lille Flaske, hvoraf han skulde øse Kundskab om den Lidendes Tilstand.

Den persiske Læge undersøgte Flaskens Indhold med stor Opmærksomhed, og spurgte endelig, hvad hendes Datter hed, forat han derefter kunde beregne, under hvilken Stjerne *) hun var født, og endvidere beregne, i

---

*) Denne Beregning bliver gjort efter Talværdien af de Bogstaver, som Navnet indeholder. Da nu Navnet Noam i det Arabiske bestaaer af de trende Tegn: Noon=50, Eyn=70 og Meem=40, giver dette en Sum af 160. Herfra bliver afverlende draget snart 9 og 9 og snart 12 og 12, indtil der kun bliver 12 tilbage eller derunder. Dette Tal angiver da det Tegn i Dyrekredsen, hvoraf den vedkommende Person bliver behersket.

hvilken Time hun maatte indtage det Lægemiddel, som skulde gjengive hende Sundheden.

— Hun hedder Noam. — lød Svaret.

Da begyndte Lægen at overveje og beregne og skrive paa den flade Haand. *) Endelig tog han saaledes tilorde:

— Min naadige Herskerinde, jeg kan ikke meddele Eders Datter noget Lægemiddel, førend jeg har faaet hendes Fødested at vide, eftersom jeg maa bringe det relative Himmelstrøg med ind i Beregningen. Siig mig derfor, hvor hun er bleven født og opdragen, og hvor gammel hun er! —

— Hun er kun fjorten Aar gammel, og er født i Kufa. — forklarede Matronen.

— Hvor længe har hun opholdt sig her i Staden? — vedblev Lægen.

— Kun nogle Maaneder. —

Den tilstedeværende Neama havde ikke tabt eet eneste Ord af denne Underholdning; Noams Navn alene havde bragt ham til at bæve. Da den persiske Læge havde modtaget alle de Oplysninger, han ønskede, angav han det Lægemiddel, som den Syge skulde bruge. Matronen lagde ti Guldstykker paa Disken og forlangte at faa Lægemidlet med sig tilbage.

Lægen gav Neama Anviisning til at berede det, og ved denne Lejlighed blev Matronen først opmærksom paa den unge Mand.

— Allah være med Dig, min Søn! — yttrede hun forundret: — Sandelig, min Datter ligner Dig! —

---

*) De arabiske Handlende bruge ofte denne Maade til at anstille deres Beregninger paa.

Derpaa vendte hun sig igjen om til Lægen og spurgte: — Er det Eders Slave, Herre? —

— Nej, det er min Søn. — lød Svaret.

Saasnart Neama var færdig med den ham paalagte Syssel, skrev han paa en Seddel følgende Vers:

Naar Noams Øje hviler paa mig, bryder jeg mig hverken om Soada's eller Dshuml's *) Gunst. — — De sagde mig, at jeg skulde opgive hende, og faa tyve andre Skjønheder istedet; men Ingen ligner hende, og jeg slipper hende aldrig i Evighed! —

Denne Seddel skjulte han behændig i Æsken, som indeholdt Lægemidlet, forseglede samme, skrev sit Navn udenpaa, og leverede det Hele til Matronen, som strax derpaa tog Afsked og vendte tilbage til Khalifens Palads.

Hun begav sig lige ind i den unge Slavindes Værelse, og fortalte hende, at hun kom fra en berømt persisk Læge, som for nogen Tid siden var kommen til Damascus. Hun havde spurgt ham tilraads angaaende hendes Sygdom, og faaet et Lægemiddel af ham, som hans Søn havde tilberedt. — I hele Damascus — tilføjede hun: — gives der ikke nogen saa smuk og velskabt Yngling, ligesom heller ingen Bod i hele Damascus lader sig sammenligne med den persiske Læges. —

Noam tog imod Æsken med Medicinen; men saasnart hun fik Øje paa sin elskede Herres Navn og Haandskrift udenpaa Laaget, blev hun bleg som et Liig. Øjeblikkelig følte hun sig overbeviist om, at Besidderen af hiin Bod var kommen til Damascus udtrykkelig i den Hensigt at erfare, hvad der var blevet af hende, og bad

*) Det vil sige: andre Skjønheders.

Matronen om at beskrive hiin Yngling, om hvem hun havde talt. Heri føjede den gamle Kone hende beredvillig, og forklarede, at den unge Mand havde et Mærke under det højre Øjenbryn, fremviste den skjønneste Skabning, Man blot vilde see for sine Øjne, og var klædt paa den prægtigste og tillige smagfuldeste Maade.

Imidlertid indtog Noam Lægemidlet og smilede ved Matronens Fortælling. — Det er virkelig et ganske fortræffeligt Middel; — yttrede hun: — jeg sporer allerede de gode Virkninger deraf. —

I det Samme fandt hun Sedlen, som Neama havde lagt i Æsken, og blev ved den bestyrkede Overbeviisning om sin kjære Herres Nærhed i en Hast ligesom et ganske andet Menneske. Men saasnart Matronen blev opmærksom herpaa, udraabte hun: — Hvilken lykkelig Dag! Hvilket godt Indfald, at jeg begav mig hen til den persiske Læge! —

Da Noam nu forlangte Noget at spise og drikke, løb Matronen ud for at kalde paa en Slavinde, og lod frembære de lækkreste Retter. Men netop som Noam var i Begreb med at holde Maaltid, kom Khalifen til; og da han saae hende spise, bevidnede han hende sin Glæde over hendes Helbredelse.

— Hersker over de Troende, — sagde Matronen: — denne Eders Glæde over Noams Helbredelse skylder I alene en persisk Læge, som nylig er kommen til Damascus. Ingen Læge i Verden forstaaer sig bedre paa Sygdomme end han, og paa de utallige Midler, som finde Anvendelse imod dem. —

Bring Lægen en Pung med tusinde Guldstykker til Belønning for denne heldige Kuur! — befalede Khalifen, og fjernede sig kort derefter.

Den gamle Kone opsatte intet Øjeblik at overbringe Lægen de tusinde Guldstykker, og røbede ved denne Lejlighed, at det ikke var hendes Datter, han havde helbredet, men Khalifens Favoritslavinde. Matronen havde ogsaa et Brev med fra Noam, hvilket den persiske Læge strax overgav i Neama's Hænder. Denne modtog sin Elskedes Brev med et bævende Indre, brød det og læste:

— Fra den af Lykken forladte, fra sin Hjertenskjære adskilte Slavinde.

— Til Sagen! — Eders Brev er kommet mig ihænde og har udvidet mit Hjerte; det var ligesom Digteren siger: — „Brevet kom; gid den Haand, som skrev det, maa blive bevaret for mig, indtil den drypper af Vellugt!“ — Det var mig, som da Profeten Musa *) blev gjengiven sin Moder, og som da Patriarken Yakub modtog sin dyrebare Jussufs **) Klædebon. —

Neama brød ved Læsningen af disse Ord ud i Taarer. Da den gamle Kone for den persiske Læge herover yttrede sin Forundring, svarede denne hende:

— Hvorfor skulde den arme Yngling ikke græde, eftersom han er hiin unge Slavindes Herre og elsker hende med Lidenskab? Thi, for at sige Sandheden, denne unge Mand er ikke min Søn, men en Søn af Rabia i Kufa. Aleneste de Linier, som han skrev til Slavinden, vare istand til at helbrede hende; thi hele hendes

---

*) Moses.

**) I Koranens tolvte Kapitel fortælles nemlig, at Jakob fik sit af den megen Graad over Josef tabte Syn tilbage ved dennes mirakelgjørende Underklædning, som hans Brødre havde faaet med sig fra Ægypten for at brede over deres Faders syge Øine.

Sygdom bestod kun i Sorg over Skilsmissen fra en dyrebar Herre. Behold derfor kun disse tusinde Guldstykker, og gjør sikker Regning paa langt større Belønninger, hvis Eders Hjerte lader sig stemme til Gunst for disse ulykkelige Elskende. I er den Eneste, som formaaer Noget i dette Anliggende, og til Eder staaer derfor hele vort Haab.

Matronen følte sig højlig forbauset ved denne overraskende Meddelelse, men dog i endnu langt højere Grad smigret ved den Tillid, der vistes hende, og blændet ved Udsigten til en saa glimrende Belønning, og spurgte Neama, om han ogsaa virkelig var den unge Slavindes Herre. Da Neama havde bekræftet dette, aabenbarede hun ham, at Noam ikke havde Andet end ham i sine Tanker. Rabias Søn meddelte hende derpaa hele sin Historie, og den derved dybt rørte Matrone lovede at anvende al sin Indflydelse for at gjenforene de Elskende. Efter dette trøsterige Løfte besteg hun igjen sit Dyr og vendte hastig tilbage til Paladset.

Saasnart hun var traadt ind i Noams Værelse, saae hun smilende den unge Slavinde ind i Ansigtet og sagde: — Lønner det sig virkelig at græmme sig tildøde for Neama's Skyld, en Søn af Rabia i Kufa? —

— Barmhjertige Allah, saa er det Hele altsaa opdaget! — udraabte Noam forfærdet.

Men Matronen beroligede hende hastig igjen ved den Forsikkring, at hun, langtfra at have isinde at volde hendes Ulykke, vilde opbyde alle sine Kræfter for at gjenforene hende med hendes Elskede, selv med Fare for sit eget Liv. Kort efter begav hun sig atter tilbage til Neama, og betroede denne, hvad der var foregaaet imellem hende og hans kjære Slavinde.

— Hendes Kjærlighed til Eder — yttrede hun: — er saa stærk, at hun med Lethed har kunnet modstaa Fristelsen af alle Khalifens glimrende og smigrende Tilbud. Hvis I nu besidder Mod og Fatning, vil jeg sætte mit Liv ivove for at bringe Eder til hende. Jeg har allerede udtænkt Midler til at bringe Eder ind i Khalifens Palads og skaffe Eder Adgang til Noam; thi at hun skulde komme ud til Eder, er ganske utænkeligt. —

— Allah understøtte Eder i dette Eders ædle Forehavende, — svarede Neama: — og belønne Eder, som I fortjener det! —

Efter denne foreløbige Aftale vendte Matronen igjen tilbage til Paladset og sagde til Noam, at hendes Herre havde udtalt en glødende Attraa efter at faa hende at see, og spurgte hende, hvad hun tænkte derom.

— Jeg længes ikke mindre end han. — var Noams Svar.

Henimod Aften forlod den gamle Kone igjen Paladset, med en Pakke, hvori, foruden et Perlehalsbaand og de dertil hørende Smykker, fandtes en fuldstændig Kvindeklædning. Hastig tog hun dermed Vejen til Neamas Bod. Da hun traf ham hjemme, bad hun ham træde ind i Bagværelset med hende, forat de kunde være alene. Her fremtog hun, hvad hun havde bragt med sig, og gav sig til at smykke den skjønne Yngling som en Kvinde. Hun malede hans Ansigt og hans Fingerspidser, gav ham Armbaand paa, smykkede hans Haar med Snore af Silke, lod ham isøre sig et Par Silkebeenklæder og en broderet Fruentimmerkjole, kort sagt, udpyntede ham paa det Bedste som en ung Slavinde, saa at han lignede en sortøjet Jomfru fra Paradiset.

Da han endelig var færdig, besaae hun ham fra Top til Taa og udraabte: — Priset være Allah, jeg har aldrig i mine Levedage seet nogen smukkere Skabning! Han er virkelig endnu smukkere end hans Slavinde! —

Derpaa lod hun ham prøve paa at bevæge sig i den uvante Dragt, og lærte ham, hvorledes han skulde træde frem med den venstre Side, vugge sig i Hofterne og lade sin Overklædning flagre. Efterat hun havde indøvet ham godt heri, troede hun ham endelig istand til uden Anstød at gjennemføre sin Rolle, og sagde til ham:

— Imorgen Aften vil jeg hente Eder for at føre Eder ind i Paladset. I maa blot endelig ikke blive bange ved Synet af Slaverne og deres Befalingsmænd, men bevare Eders Fatning, bøje Hovedet og gaa rask forbi, uden at tale eller give Svar paa Noget; saa skal jeg nok sørge for det Øvrige. —

Den næstfølgende Aften blev Neama ført ind i Khalifens Palads; den gamle Kone skred iforvejen. Dørvogteren vilde imidlertid ej lade Slavinden, som han ikke kjendte, slippe ind i Paladset, og standsede hende paa Tærskelen. Men Matronen tilkastede ham onde Blikke, udskjældte ham og yttrede, at han rigtignok var dumdristig over al tænkelig Maade, eftersom han vovede at opholde Khalifens Yndlingsslavinde Noam, i hvis Velfærd de Troendes Behersker tog en saa levende Deel, og bød den forklædte Neama, uden Ophold følge efter hende. Dørvogteren blev forbløffet ved den skrappe Tiltale, og lod dem uhindret slippe ind.

Den Gamle gik nu uden videre ind i Paladsets indre Gaard; her standsede hun og sagde til Neama: —

— Naar vi nu komme til Haremets Indgang, maa I for Alvor gribe Eder sammen. Gaa kun dristig ind og hold Eder strax tilvenstre; tæl saa Dørene, indtil I kommer til det sjette Værelse, hvor Alt er forberedt til Eders Modtagelse. Men, for Himlens Skyld, tab ikke Fatningen, hvis Nogen skulde tiltale Eder; I maa gaa dristig forbi, uden at standse og uden at svare paa nogen Tiltale! —

Neama fulgte Anviisningen og skred videre. Men da han kom til Kvindeboligens inderste Dør, standsede Obersten for Gildingerne ham og vilde have at vide af Matronen, hvad det var for en Slavinde.

— O, min vise Hr. Kammersvend, — tog Matronen tilorde: — hvor har I Eders Forstand idag? Noam, Khalifens Yndlingsslavinde, hvem hans Hjerte tilhører, for hvis Liv han har frygtet, men som nu tilligemed sit Helbred har vundet en ubegrændset Indflydelse over de Troendes Behersker, ønsker at kjøbe denne Slavinde, og Du vover at opholde hende? Tag Dig blot iagt, at Noam ikke faaer Sligt at vide! Det kunde let komme til at koste Dig dit Hoved, som, endskjøndt det i sig selv kan være lidt nok værdt, dog for Dig maa gjælde ikke saa Lidet endda. —

Og, henvendt til Neama, vedblev Matronen: — Bryd Dig kun ikke om ham, Slavinde, men gaa blot rask videre! Glem tillige, hvad han har sagt, at Noam ikke skal erfare Noget om denne vise Mands Adfærd! —

Neama sænkede sit Hoved og gik ind uden at see hverken tilhøjre eller tilvenstre. Men hans Hjerte bankede urolig, og istedetfor at gaa tilvenstre, gik han tilhøjre, ligesom han ogsaa kom ind i det syvende istedetfor det sjette Værelse. Dette Gemak havde guldvirkede Silketa-

peter, og Aloetræ, Ambra og Moskus udbredte fra gyldne Røgelsekar den kosteligste Vellugt trindt omkring. Midt i dette Værelse fandtes der en med Brokade bedækket Trone; paa denne tog Neama Plads, uden at have nogen Anelse om, hvad der ifølge Allahs almægtige Raadslutning forestod ham. Thi medens han saaledes sad paa Tronen og tænkte over sin Skjæbne, traadte Khalifens Søster ind med een af sine Slavinder. Prindsessen ansaae Neama for en i Paladset nylig indført Slavinde, og spurgte hende, Hvem hun var og hvorledes hun var kommen ind i Værelset, men fik intet Svar. — Hvis I er een af min Broders Slavinder, — yttrede Prindsessen endelig: — og han skulde være bleven vred paa Eder, saa lover jeg at indlægge et godt Ord for Eder, at I maa gjenvinde hele hans Yndest. —

Da Neama endnu stedse ikke svarede, befalede Prindsessen sin Slavinde at blive staaende ved Døren og ikke indlade Nogen. Derpaa traadte hun den formeentlige, hende ubekjendte Slavinde endnu nærmere, og vedblev, højligen overrasket ved hendes Skjønhed:

— Siig mig dog, Hvem I er, hvad I hedder, og hvorledes I er kommen ind i mit Værelse! Jeg erindrer ikke, at jeg nogensinde før har seet Eder i Paladset. —

Neama forblev endnu stedse stum.

Da besluttede Prindsessen, for at gjøre Slavinden mere tillidsfuld, at vise hende nogle Kjærtegn. Men ved denne Lejlighed mærkede hun strax, at hun ikke havde nogen Slavinde for sig, og forsøgte at rive Neama Sløret fra Ansigtet, for at faa at vide, Hvem hun havde for sig. Da raabte endelig Neama i sin yderste Angst: — Ædle Herskerinde, jeg er en Slave! Hav den Godhed at kjøbe og tage mig under Eders Beskyttelse! —

— Frygt Intet! — svarede Prindsessen højlig forbauset: — Men siig mig blot, Hvem I er og Hvo der har bragt Eder hid! —

— Ædle Herskerinde, — lød det bævende Svar: — jeg hedder Neama, er født i Staden Kufa, og har vovet mit Liv for at gjenfinde min Slavinde Noam, som Statholderen Hedshadshe ved skammelig List har udrevet af mine Arme! —

Prindsessen stræbte at berolige Ynglingen, kaldte paa sin Slavinde og bød hende hente Noam.

Imidlertid var Matronen kommen ind til Noam, og da hun ikke fandt Neama hos hende, anede det hende naturligviis strax, at han havde forvildet sig og var kommen ind i et galt Værelse. Ufortøvet meddeelte hun Noam sin skrækkelige Anelse, og forfærdet udraabte denne: — Der gives ingen Magt og Frelse uden hos Allah! Vor Time er kommen; vi ville gaa tilgrunde med hinanden! —

Endnu raadsloge de i en dødelig Angst med hinanden om, hvad der var at gjøre, da en Slavinde traadte ind og bød Noam indfinde sig hos Prindsessen.

— Jeg hører og adlyder! — stammede Noam: — Men idet hun gik forbi Matronen, hviskede denne til hende: — Rimeligviis befinder Eders Herre sig hos Prindsessen; saa er Alt opdaget, og vi ere om en Hals! —

Saasnart Noam var traadt ind til Prindsessen, sagde denne til hende: — Der er Eders Herre! Han har taget fejl af Værelserne, og er kommen ind i mit istedetfor Eders. Men I skulle ikke faa Grund til at æng-

stes for den Sags Skyld; vil Allah, — priset være hans Navn! — skal jeg frelse Eder Begge! —

Denne blide og velvillige Tiltale beroligede Noam, og hun takkede Prindsessen inderlig for den hende lovede Beskyttelse. Men Neama havde strax ved Noams Indtræden rejst sig; nu ilede de hinanden imøde og omfavnede hinanden med en saa lidenskabelig Henrykkelse, at de begge mistede Bevidstheden.

Saasnart de atter vare komne til sig selv, lod Prindsessen dem tage Plads ved Siden af sig, og gav sig i Forening med dem til at overveje, hvorledes de skulde drage sig ud af den Forlegenhed, hvori de befandt sig.

— Prindsesse, — sagde Noam: — vor Skjæbne hviler nu i Eders Hænder alene. —

— Ved Allah, — svarede Khalifens Søster: — ikke alene i mine Hænder, men ogsaa paa mit Hjerte! — Og hun befalede en Slavinde at bringe nogen Mad og Drikke, hvad der netop var ved Haanden. Saasnart Bordet var dækket, lagde hun egenhændig de unge Elskende for, og disse spiste sig med et beroliget Sind mætte. Men efter Maaltidet gave de sig til at drikke sød Viin med hinanden; og Bekymringen veeg ganske fra deres Hjerter. Dog yttrede Noam sukkende: — Hvo der blot vidste, hvad der kommer efter dette, Lykke eller Fordærvelse! —

Prindsessen var inderlig rørt over de unge Menneskers trofaste Ømhed, og henvendte følgende Spørgsmaal til Neama: — I elsker altsaa denne Slavinde over al Maade højt? —

— Ædle Herskerinde, — svarede Ynglingen: — Det er jo netop Kjærligheden til hende, som har bragt mig i min nuværende livsfarlige Stilling. —

— Og Du, Noam, — vedblev Prindsessen: — elsker Du din Herre med en lignende Kjærlighed? —

— O min Herskerinde, — svarede den unge Slavinde: — var jeg ikke syg og smægtede Døden imøde alene af Sorg over at være adskilt fra ham? —

— Ved Allah, — udraabte Prindsessen da: — ja ved Allah, I elske hinanden! Og den være fordømt, som vil skille Eder ad! Opklarer Eders Blikke og værer ved godt Mod! —

Derpaa lod hun hente en Cithar og overgav den i Noams Hænder. Den unge Slavinde stemte den, præluderede, og gav sig til at synge:

— Da de Onde ikke var tilfredse med Mindre end vor Skilsmisse, endskjøndt ingen af dem havde Blodskyld at fordre af os, — da de lode al Krigens vilde Larm drøne i mine Øren, medens jeg ikke havde nogen Beskytter eller Redningsmand, — da stred jeg imod dem med mine Blikke, mine Taarer og mine Sukke, — med Spyd og Vandstrømme og glødende Ild. —

Derpaa overgav hun Citharen i Neamas Hænder og opfordrede ham til at synge. Efter et indledende Forspil hævede han sin Stemme og sang:

— Fuldmaanen vilde ligne Dig i Skjønhed, havde den ingen Pletter, og Solen, hvis den ingensinde blev formørket. — Isandhed, det undrer mig — dog hvor riig er ikke Kjærligheden paa Underværker, ledsaget af Ængstelser, Længsler og piinlige Attraaer! — det undrer mig, at Vejen synes mig kort, naar jeg gaaer til, og lang, naar jeg gaaer fra min Elskede. —

Da Neama taug, fyldte Noam et Bæger og rakte ham det. Neama tømte det, fyldte det paany og

overrakte Khalifens Søster det. Efterat Prindsessen havde tømt Bægeret, tog hun Citharen og sang:

— Sorg og Ængstelse huse i mit Hjerte, og en fortærende Glød flammer i mit Indre. Mit Legemes Hensvinden er bleven øjensynlig; min urolige Længsel har gjort mig syg indtil Døden. —

Saaledes drak og sang de endnu vexelvis, da Khalifen pludselig traadte ind i Værelset, hvor de sade. De tvende Elskende kastede sig strax ned for ham og kyssede Gulvet; men de Troendes Behersker saae velvillig paa Noam, som endnu holdt Citharen i Haanden, og sagde til hende: — Priset være Allah, som tog Sorg og Lidelse bort fra Dig! — Derpaa henvendte han sin Opmærksomhed paa Neama, og spurgte sin Søster, hvad det var for en Slavinde, som sad ved Siden af Noam.

— O, Hersker over de Troende, — svarede Prindsessen: — det er een af dine Slavinder, en saa behagelig Selskaberske, at Noam hverken spiser eller drikker, naar hun ikke er hos hende. —

— Hun er virkelig ligesaa smuk som Noam, — yttrede Khalifen: — og skal strax imorgen faa et Værelse ved Siden af Noams; ogsaa vil jeg sende hende Bohave, Klæder og Pynt, saa meget hun kan ønske sig, Alt for Noams Skyld. —

Prindsessen lod nu bringe Forfriskninger til Khalifen, der havde taget Plads og slaaet sig tilro hos dem. Han fyldte et Bæger, og gjorde Tegn til Noam, at hun skulde synge engang. Noam adlød, drak af Bægeret, greb derpaa Citharen og sang:

— Gjerne modtager Man Bægeret af en ædel Bordkammerats Haand; men efterat jeg har modtaget det skummende

Bæger af din Haand, o Herſker over de Troende, føler jeg mig adlet og højt ophøjet, en Fyrſte af din Naade. —

Khalifen var ganſke henrykt og fyldte ſnart igjen et andet Bæger, rakte det til Noam og bød hende ſynge endnu mere. Noam drak og ſang atter:

— O Du Ædleſte iblandt alle Levende, Hvem ingen Sjæl tør ligne ſig ved, — o Du i Værdighed og Gavmildhed Uforlignelige, — o Herre og Fyrſte, vidt berømt i alle Dyder, — o Du Herſkernes Herſker og Profetens Statholder paa Jorden, for Hvem alt Godt er en kjær naturlig Vane, for Hvem Alverdens Magter maa vige, for Hvem Paradiſet ſtaaer aabent, — gid Allah opholde Dig, tilintetgjøre dine Fjender, og forøge din Lykke og Berømmelſe indtil dit Livs ſalige Ende! —

Saaſnart Khalifen havde hørt Noam ſynge ſaalunde, udraabte han ganſke ude af ſig ſelv: — Dig har Allah velſignet med ſine rigeſte Gaver; dit Sprog er Muſik og dine Ord himmelſke Harmonier! —

Saaledes henrandt Tiden med Lyſt og Glæde, og det lakkede allerede imod Midnat, da Khalifens Søſter tog ſaaledes tilorde:

— Herſker over de Troende, for den nylig helbredte Noam maa den megen Sang og Deelagtigheden i en ſaa livlig Underholdning en heel Aften være meget anſtrengende. Hvad ſynes Eder derfor, om jeg fortalte Eder en ſmuk Hiſtorie, ſom jeg for ikke længe ſiden har læſt? —

— Herre, der var engang i Staden Kufa en ung Mand ved Navn Neama, Rabia's Søn. Denne beſad en Slavinde, med hvilken han var bleven opdragen fra Lille af, ſom han lidenſkabelig elſkede og hvis Gjen-

kjærlighed han i fuldeste Maal besad. Saasnart de havde naaet den vorne Alder, tog Neama sin Slavinde til Kone; men neppe var dette skeet, førend den onde Skjæbne hjemsøgte dem med Skilsmissens Ulykke. Onde Mennesker lokkede Slavinden ud af Neamas Huus og stjal hende fra ham. Derpaa blev hun for titusinde Guldstykker solgt til en mægtig Hersker; men denne opbød forgjæves Alt for at vinde hendes Kjærlighed.

— Hendes Herre havde imidlertid i Fortvivlelse forladt sit Huus, sin Familie og sin Ejendom, for at opsøge hende i den vide Verden og offre Alt, endogsaa Livet, for at udrive hende af hendes forsmædelige Tilstand. Han udsatte sig hensynsløst for de allerstørste Farer, og vovede virkelig tilsidst Livet selv for at faa en Sammenkomst med sin dyrebare Hustru. Men neppe havde de smagt Gjensynets Lykke, førend hiin Fyrste traadte ind, som havde kjøbt Slavinden af den frække Røver. Strax gav han Befaling til at lade dem begge dræbe, uden at ville vide af nogen Retfærdiggjørelse at sige. — —

— Hvad er nu Eders Mening om denne Fyrstes Adfærd? — vedblev Prindsessen, henvendt til sin Broder.

— Hiin Fyrste havde gjort bedre i at tilgive, endskjøndt han havde Magt til at straffe; — svarede Khalifen: — thi han burde have overvejet trende Ting: for det Første, at de unge Ægtefæller vare forbundne ved Kjærlighedens Baand, for det Andet, at de befandt sig i hans Palads og i hans Magt, og for det Tredie, at en Fyrste vel bør betænke sig, førend han dømmer i en Sag, hvori han selv er den ene af Parterne. — Hiin Fyrste, synes mig, har derfor ingenlunde handlet fyrstelig. —

— O min Broder, — tog Prindsessen da tilorde:

sine Velgjerninger, iligemaade den gamle Kone; og hele syv Dage efter hinanden blev der fejret prægtige Fester i Paladset. Efter denne Tids Forløb tillod Khalifen de Elskende at vende tilbage til Kufa; og saaledes bleve da de tvende ømme Hjerter gjenforenede med hinanden, og bankede fremdeles for hinanden i Fryd og Smerte, dog stedse lykkelige ved den gjensidige Kjærlighed, indtil de maatte briste for hiint Væsens ubøjelige Magt, som sætter en Grændse for den jordiske Glæde.

Prinds Kamaralsamans
og
Prindsesse Badurs
Historie.

Omtrent tyve Dagsrejser tilsøes fra den persiske Kyst ligger i det store Ocean Den Khaladan *). Den er inddeelt i flere anseelige Provindser med blomstrende og stærkt befolkede Stæder, og danner et mægtigt Kongerige. Over dette herskede i fordums Tid Kong Shahseman. Denne mægtige Fyrste havde taget fire Prindsesser til sine retmæssige Gemalinder, og besad desuden tredsindstyve Medhustruer; ved den Velstand og velsignede Ro, som herskede i hans Rige, holdt han sig for den lykkeligste Konge paa Jorden. Kun een Ting voldte ham Sorg, den nemlig, at han ved sin allerede vidt fremrykkede Alder endnu ikke besad nogen Arving til sit Rige; men han vidste ikke, paa Hvem han skulde skyde Skylden for denne Vanskjæbne. Som naturligt, ansaae han det for den allerstørste Ulykke, at skulle dø uden Arving; men han skjulte i lang Tid sin Græmmelse over dette bittre Savn,

*) De kanariske Øer.

og leed saa meget mere derved, som han gjorde Vold paa sig selv for at skjule det.

Dog endelig kunde han ikke længer bære sin Sorg alene, men aabenbarede den en Dag for sin Vizier under fire Øjne, og spurgte ham, om han ikke vidste noget Raad imod det ham overhængende Onde.

— Eders Højhed, — svarede den kloge Vizier: — skulde visselig snart finde Hjælp derimod, hvis det var en Sag, som almindelig Menneskevisdom havde nogen afgjørende Indflydelse paa. Men desværre, maa jeg bekjende, komme heri alle menneskelige Kundskaber og Erfaringer tilkort, og der bliver i saadan Nød intet Andet tilbage end at henvende sig til selve Gud. Ofte behager det den Alvise og Almægtige, midt i vor Lykke, naar vi netop allermindst tænke paa ham, at sende os Sorg og Pine, forat vi skulle føle hans Almagt og erindre, at vi Intet have af os selv, men Eet og Alt af ham alene. —

— I besidder Undersaatter, — vedblev Vizieren: — som i fortrinlig Grad lægge sig efter at ære og tilbede det højeste Væsen, og som for Guds Skyld underkaste sig allehaande Savn og føre det strengeste Liv. Det er derfor mit Raad, at I lader uddele rigelige Almisser til disse fromme Sjæle og opfordrer dem til at forene deres Bønner med Eders. Iblandt saa mange kunde der dog maaskee findes Een, der er Gud saa velbehagelig, at han vilde tilstaa ham Opfyldelsen af Eders brændende Ønske. —

Kong Shahseman syntes godt om dette vise Raad og takkede sin Storvizier af sit inderste Hjerte. Ufortøvet sendte han rigelige Almisser til alle Broderskaber af fromme og hellige Mænd, og lod deres Forstandere samtlig kalde for sig. Efterat han havde beværtet disse

med et frugalt Maaltid, meddeelte han dem, hvad der laa ham paa Hjerte, og bad dem om at anbefale ham til deres Gud indviede Undergivnes fromme Forbønner.

Og see, ikke længe varede det, inden een af Kongens Koner blev frugtsommelig, og efter den sædvanlige Tids Forløb fødte hun en Dreng til Verden. Af Taknemlighed over denne Lykke sendte Kong Shahseman de fromme Broderskaber igjen Almisser af en Størrelse, som stod i Forhold til hans Rigdom og hans Hjertens Glæde, og Prindsens Fødsel blev ikke alene i Hovedstaden, men over hele Landet festligholdt ved en lang Række af glimrende Højtider.

Den lille Prinds var strax efter Fødselen bleven bragt til sin Fader. Denne fandt ham saa smuk, at han kaldte ham Kamaralsaman*). Derpaa sørgede han ombyggelig for hans Opdragelse, og for hans Undervisning, saasnart Tiden havde gjort ham moden dertil. Kamaralsaman fik de dueligste Lærere og de viseste Hovmestere, som vare at finde i hele Landet; og disse baade ved deres Kundskaber, Færdigheder og Dyder udmærkede Mænd fandt hos Prindsen en højt begavet og lærvillig, for alle Undervisningsfag modtagelig Aand. Senere lærte den unge Fyrste allehaande legemlige Færdigheder, og udmærkede sig baade i det Ene og det Andet til en Grad, som vakte hele hans Omgivelses, men især hans Faders Beundring.

Da Prindsen var femten Aar gammel, fattede Kongen, hans Fader, i sin Ømhed den Beslutning at frasige

---

*) Sin Tids Maane.